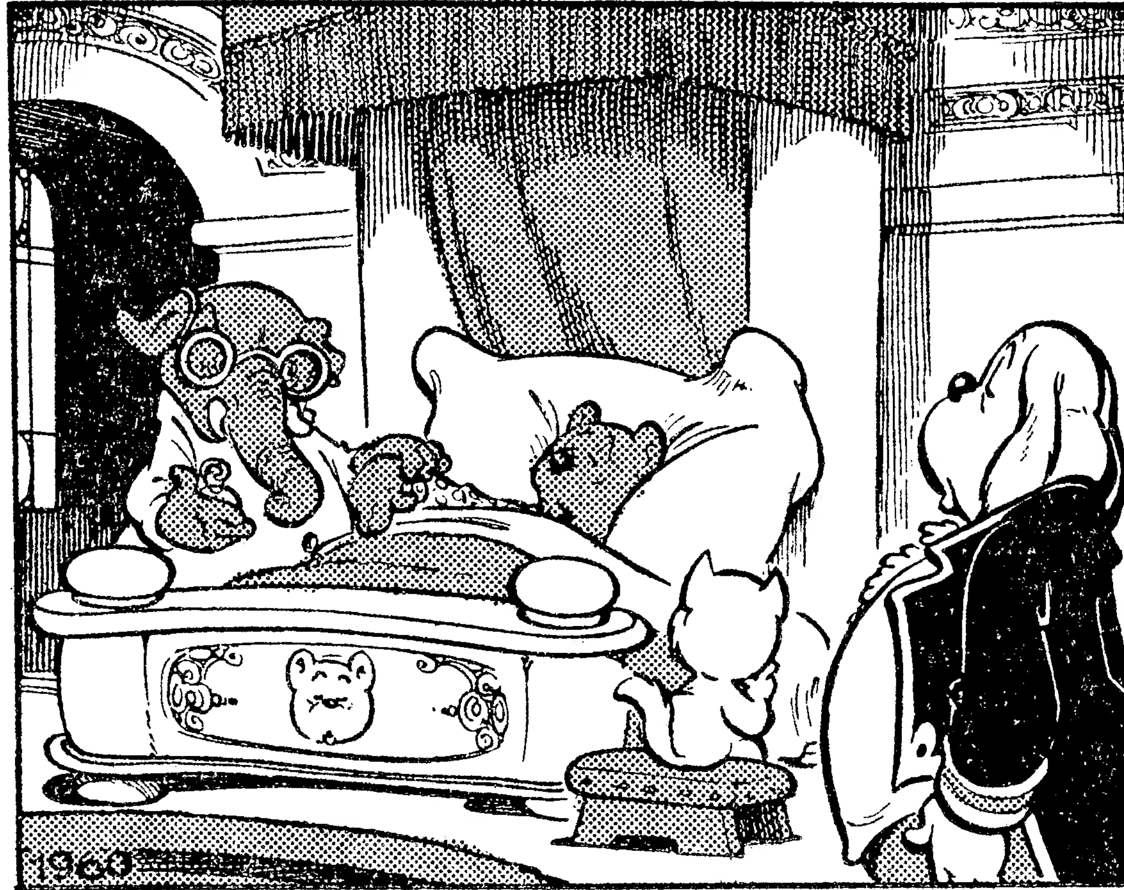
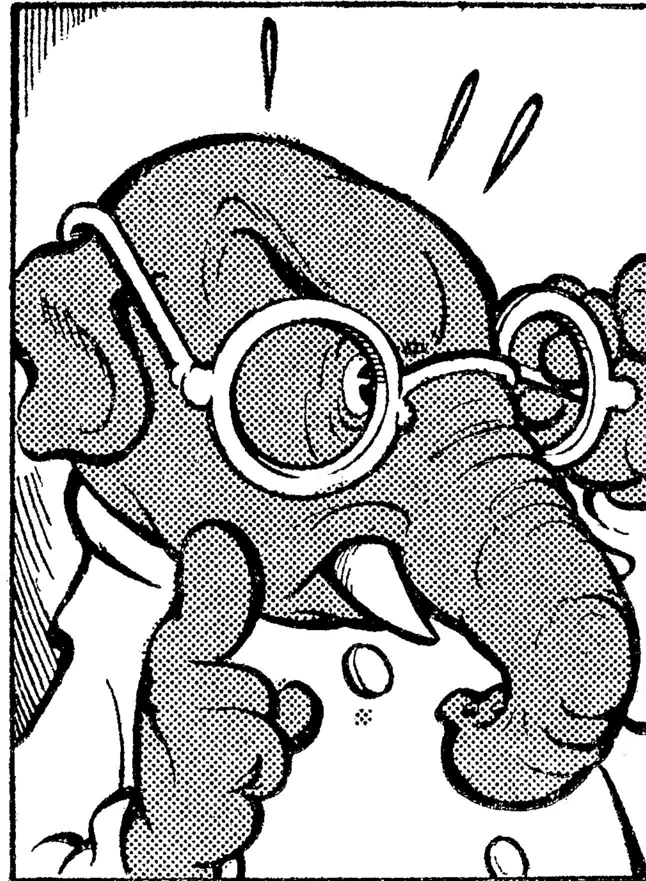
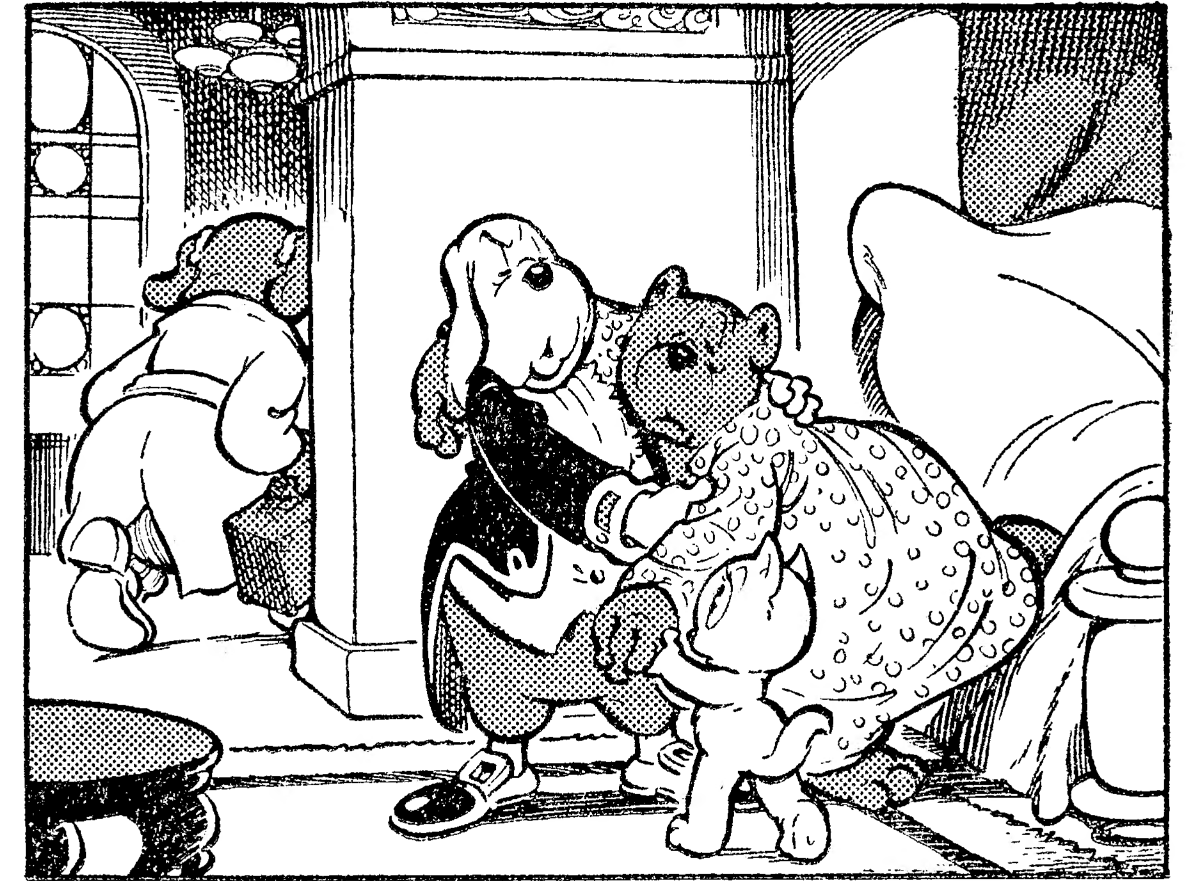
TOM POES EN DE BOMMELKUUR

1960

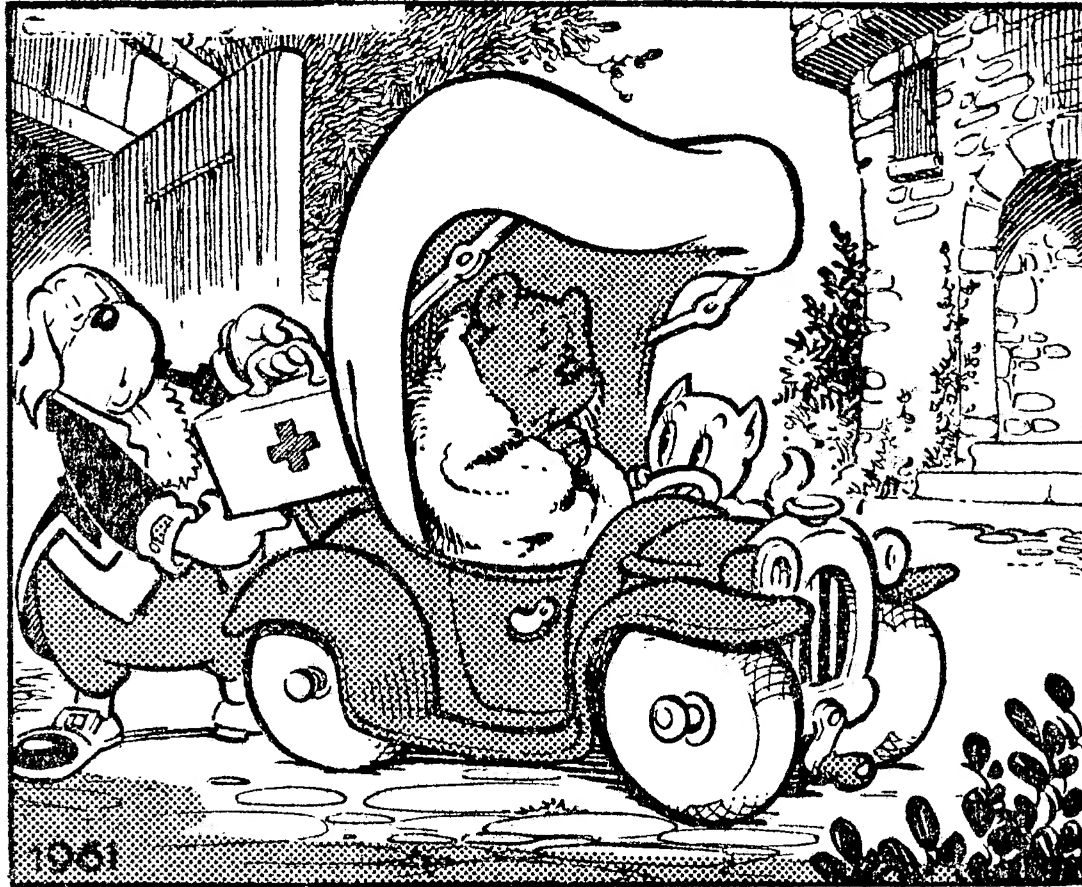
Zonder twijfel is het de oplettende lezer opgevallen, dat heer Olivier B. Bommel reeds geruime tijd weinig vreugde meer had gekend. Het mag dan ook geen wonder heten, dat de talrijke tegenslagen de eens zo levenslustige slotheer tenslotte te veel werden; aan een diepe droefgeestigheid ten prooi strekte hij zich uit op zijn hemelbed, en noch de frisse versnaperingen van zijn toegewijde bediende Joost, noch het opwekkend gebabbel van Tom Poes kon hem meer dan een flauwe, lijdende glimlach ontlokken. Het mag dan ook wel geen verwondering wekken, dat Tom Poes en de verontruste Joost tenslotte besloten, om de bekende specialist dr Zeeger Balsam bij het ziekbed te roepen. Deze ervaren medicus beklopte zijn patiënt met grote zorg en luisterde daarbij oplettend naar de uiteenlopende geluiden die zodoende veroorzaakt werden, en bovendien voelde hij heer Bommel nog krachtig de pols.

„Een bijzonder geval!" merkte hij tenslotte schrander op. „Aperagia Polinaris, zou ik zeggen. In dergelijke gevallen schrijf ik een strenge kuur voor! Volstrekte rust, frisse berglucht, koude baden en vier maal daags een pilletje innemen. Dan is er hoop, durf ik zeggen. De rekening zend ik u afzonderlijk per post, dat is fijner. Goede dag!'"

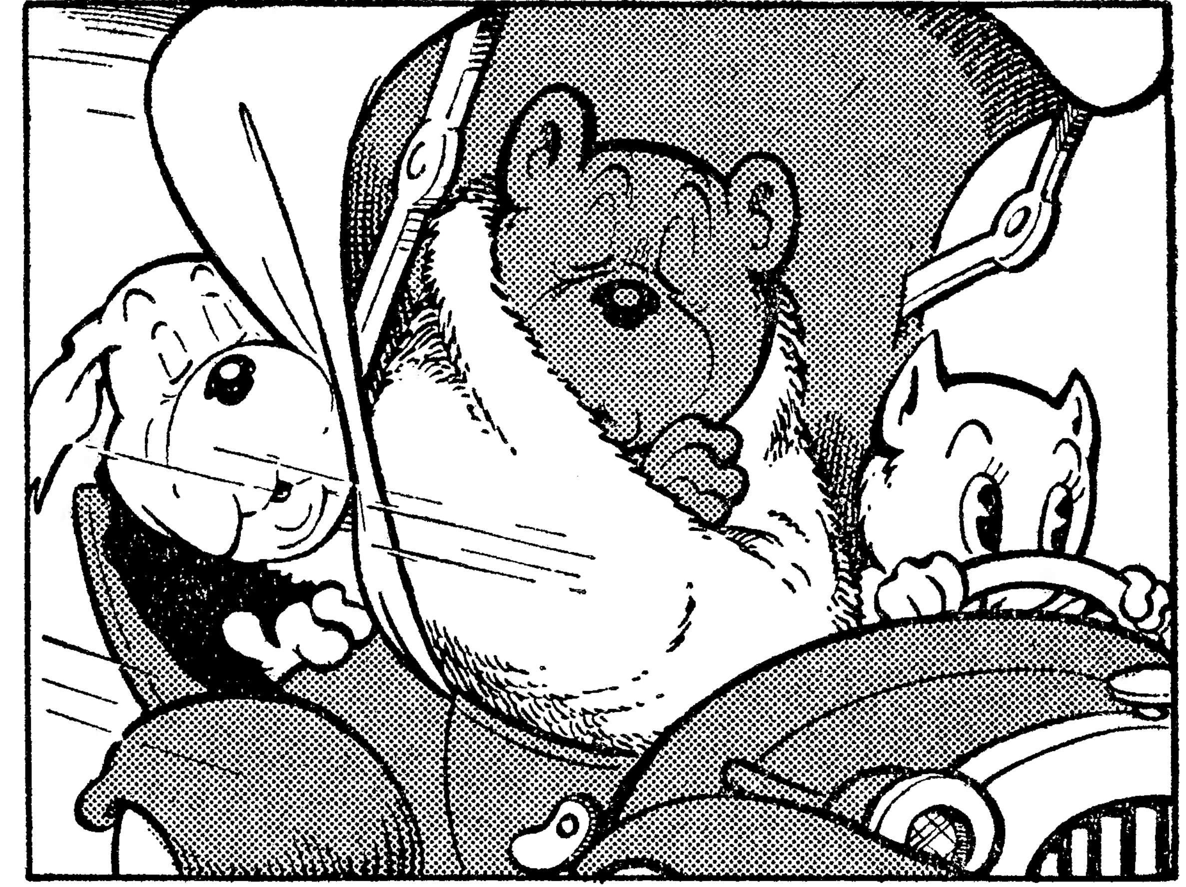
Nog nauwelijks had de doortastende arts zich verwijderd, of Tom Poes en de vlijtige Joost legden de eerste hand aan de noodzakelijke kuur. „Heb je het gehoord, Tom Poes?" prevelde de beproefde heer Ollie klaaglijk, terwijl zij hem uit zijn bed hielpen. „Een asperasia, en nog niet eens een gewone! Nu zie je eens hoe mijn gestel geknakt is!"

„We gaan met u kuren in de bergen, en dan bent u zó weer beter!" sprak Tom Poes bemoedigend.

TOM POES EN DE BOMMELKUUR

Nu heer Bommel lijdende was aan volkomen uitputting, werd hij door Tom Poes en de aanhankelijke bediende Joost warmpjes ingepakt en in de reisvaardige Oude Schicht gezet. Joost plaatste zich in het achterzitje, voorzien van een reisapotheek, die behalve de voorgeschreven pillen, ook nog ijsblazen, koortsthermometers en andere handige zaken bevatte; en Tom Poes greep het stuurwiel, dat uiteraard onmogelijk door de lijder-zèlf bediend kon worden.

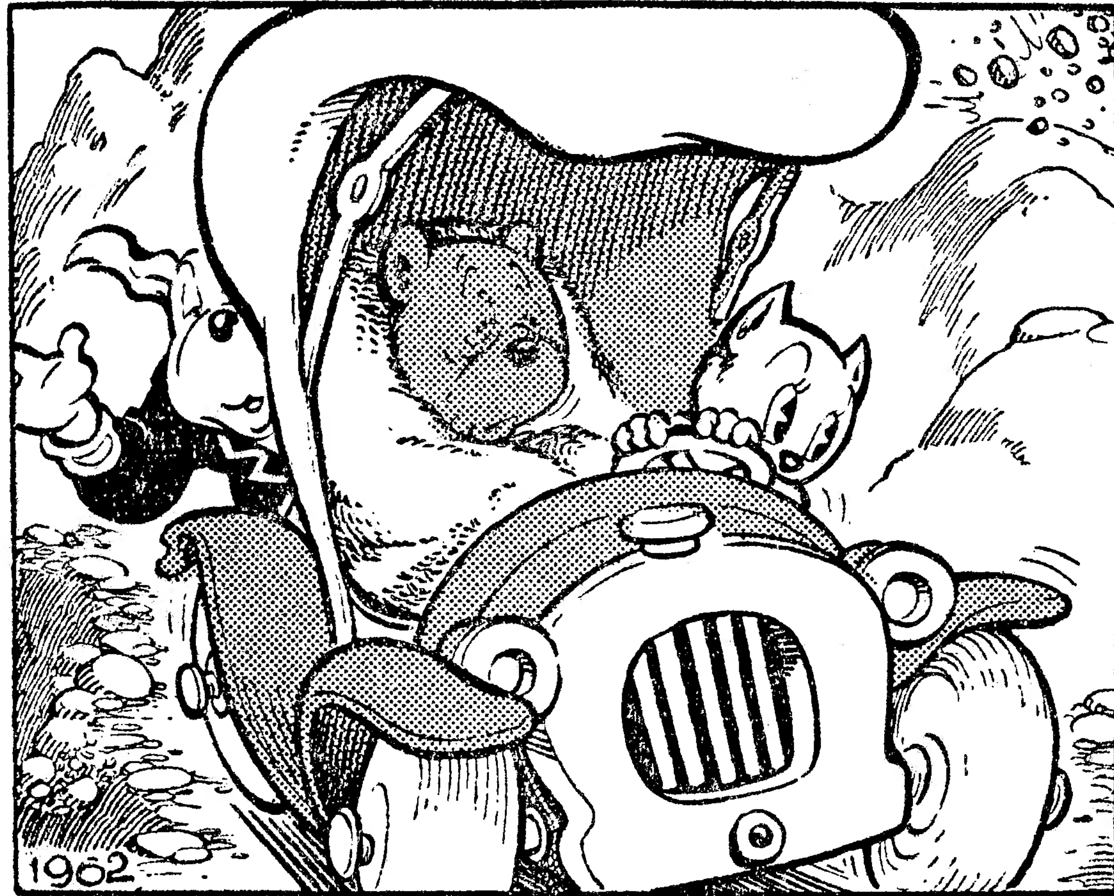
„Ach — wat is dat toch allemaal onrustig...." lispelde de getroffene. „Had me nu toch in mijn bed gelaten — had me toch rustig laten liggen.... Waarom moet ik nu weer ruw op reis? Je hebt toch zelf gehoord dat ik aan een asperasia pokonaris lijd? Of weet je niet dat zoiets héél ernstig is, hè?"

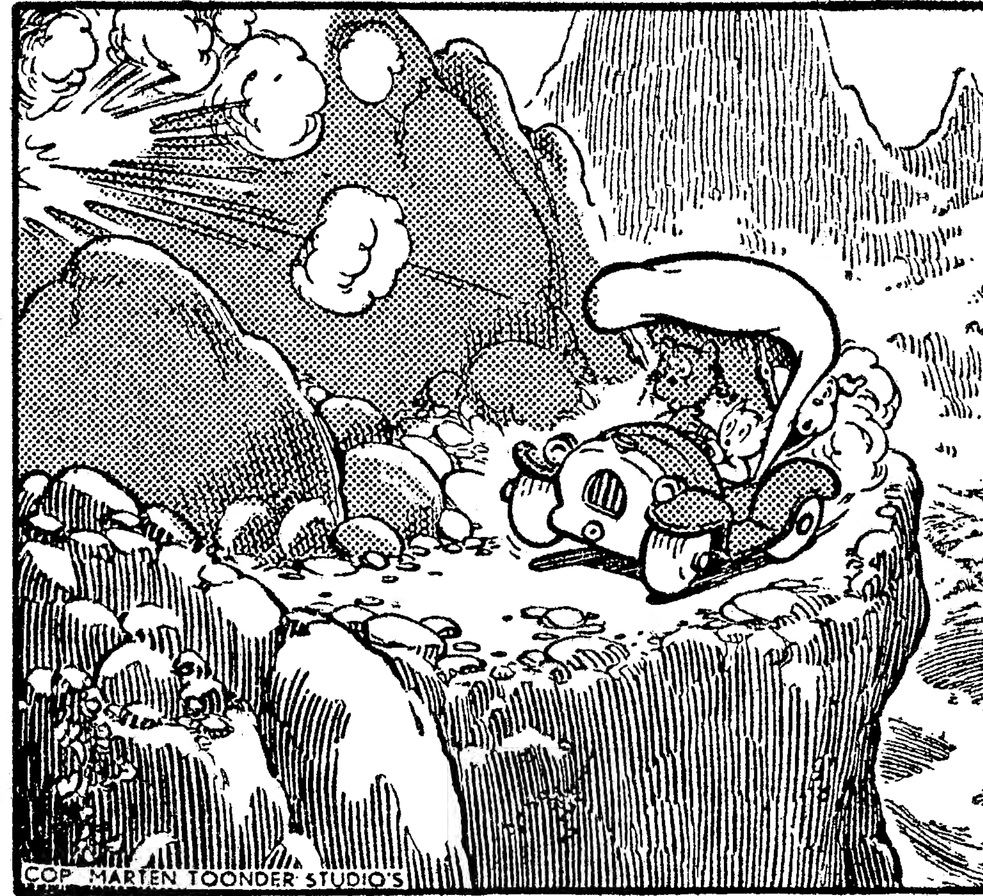
„Jazeker, heer Bommel — maar de dokter heeft gezegd dat u berglucht moet hebben!" sprak Tom Poes, terwijl hij de Oude Schicht met vaste hand in de richting van de Zwarte Bergen stuurde. Reeds na korte tijd bereikten zij een uitermate verlaten landschap, dat door stille, woeste rotspieken werd beheerst en waarin slechts het klateren van een enkele beek de stilte verbrak.

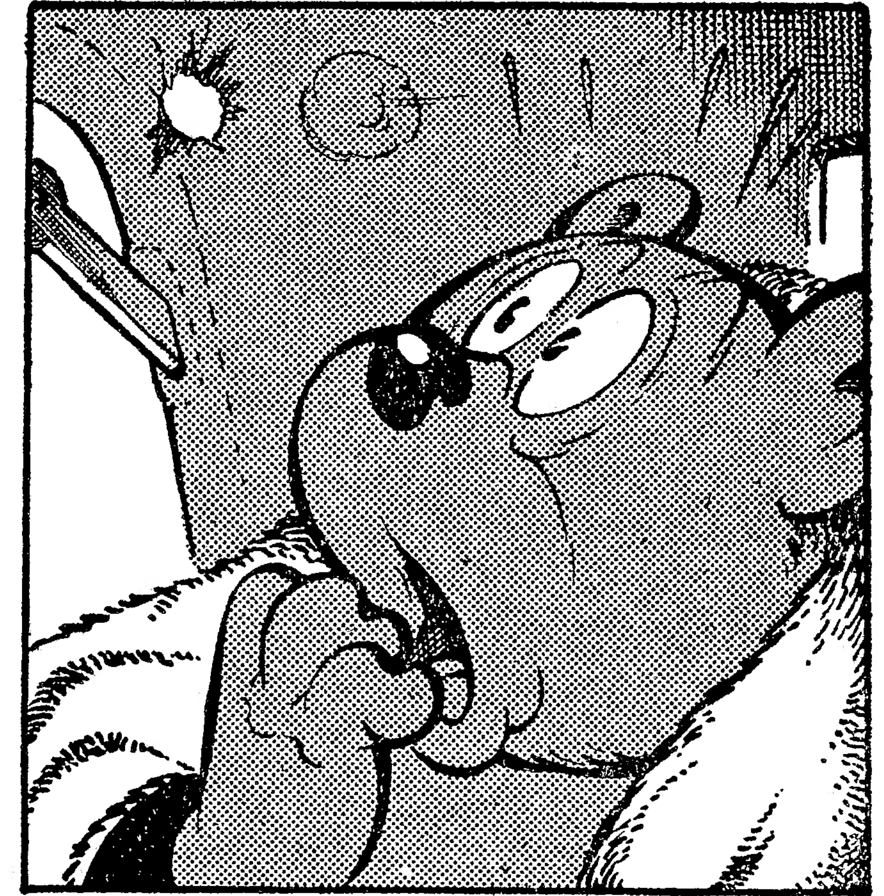
„Jullie zullen het wel goed met me menen," klaagde heer Bommel met hoge stem. „Ik draag jullie geen kwaad hart toe — maar mijn hemelbed is knusser, als je begrijpt wat ik bedoel...."

„Deze heerlijke rust zal uw geschokt zenuwgestel goed doen, als ik zo vrij mag zijn," merkte de bezorgde bediende bemoedigend op.
1960

TOM POES EN DE BOMMELKUUR 1962

Terwijl Tom Poes met vaste hand de automobiel verder het eenzame gebergte in stuurde, schurkte de overspannen Heer Bommel zich dieper in zijn bontdeken. „Ach, jullie doen maar," mompelde hij toonloos. „Vooruit maar! Ik heb tóch niet de kracht om mij te verzetten! Je zult het wel goed menen, maar ik vermoed dat het voor lijders aan aperasia bijzonder slecht is om zo rondgesleept te worden . . .

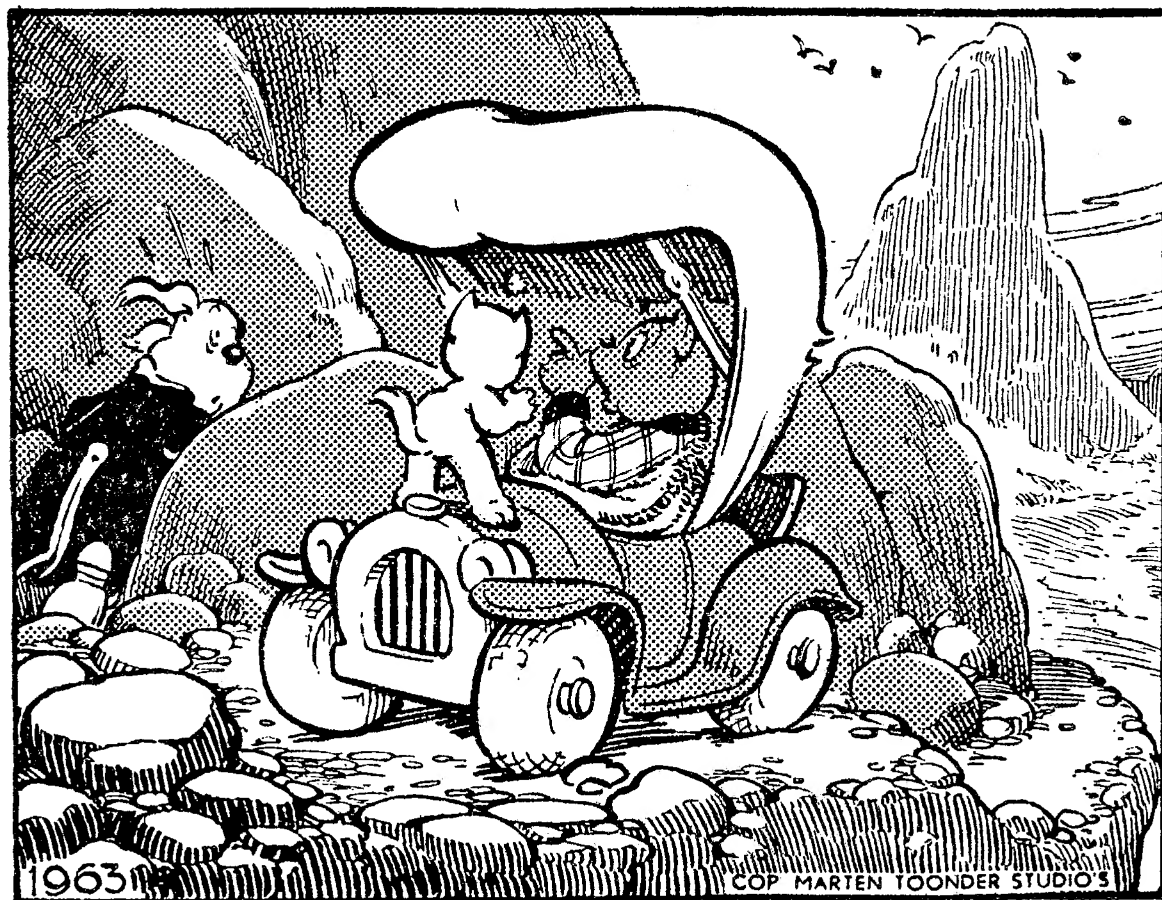
„Het is alles voor uw bestwil, als ik zo vrij mag zijn!" merkte de vlijtige bediende Joost op. „Ademt u nu eens diep de versterkende berglucht op, als u mij toestaat! Verschoon mij wanneer ik u opmerkzaam maak op de grootse eenzaamheid dezer natuur! Welk een rust, als ik zo vrij mag zijn. Uw geknakt gestel zal zienderogen opbloeien in deze stilte, die door geen levend wezen wordt gestoord . . ."

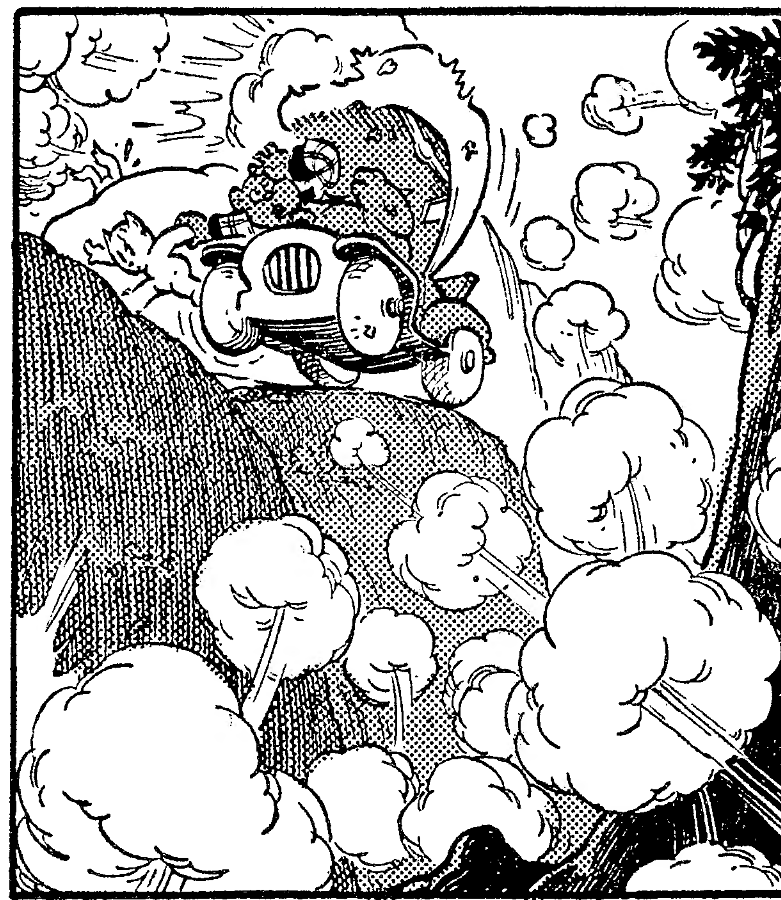
Het valt te betreuren, dat de welsprekende knecht zijn opbeurende woordenvloed niet kon voltooien, aangezien op dit moment terzijde van het smalle rotspad een donderende knal weerklonk, onmiddellijk gevolgd door een fluitend geluid.

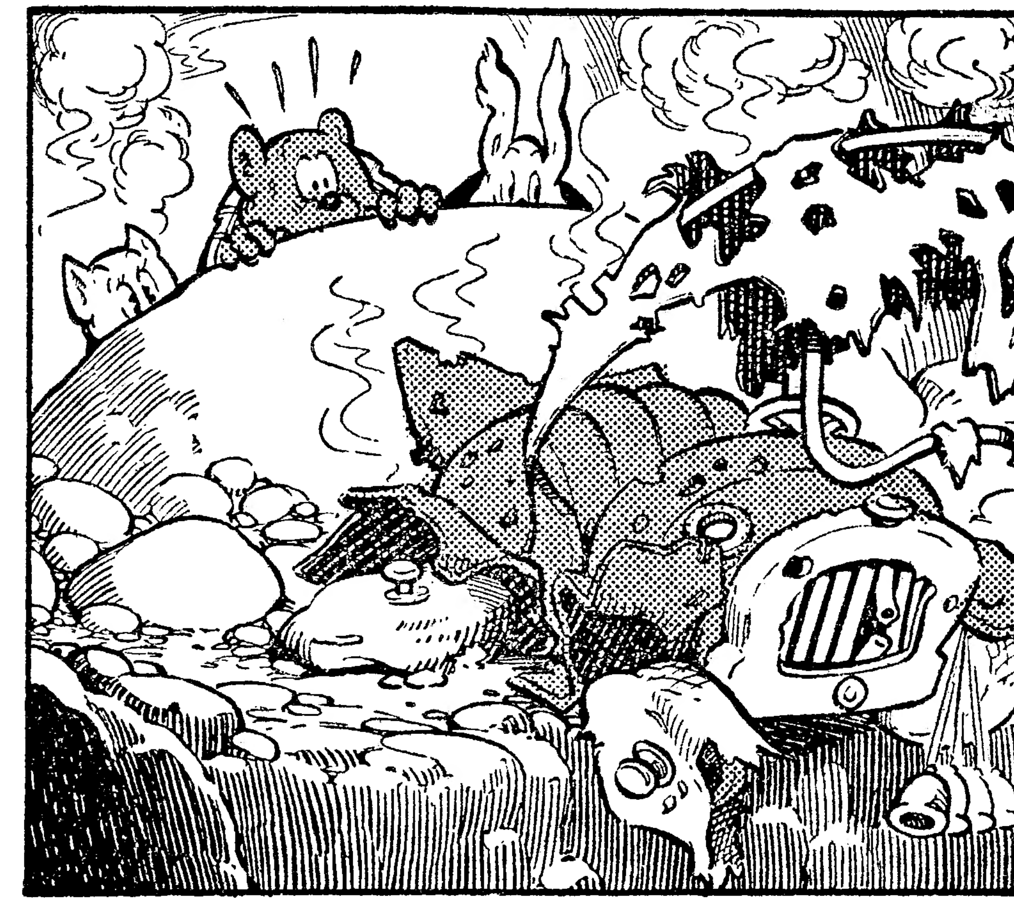
„Ach — mijn rust . . ." riep Heer Ollie nog geslagen, maar het mocht niet meer baten. Met een onaangenaam floepend geluid boorde zich een geweerkogel door het zeildoek van de Oude Schicht, om vervolgens, rakelings langs Heer Bommels schedeldak fluitend, het voertuig weer onstuimig te verlaten.

„Een aanslag!" kreet hij onthutst. „Laat men toch aan mijn aperasia denken! Dit is onverantwoordelijk!"

TOM POES EN DE BOMMELKUUR 1963

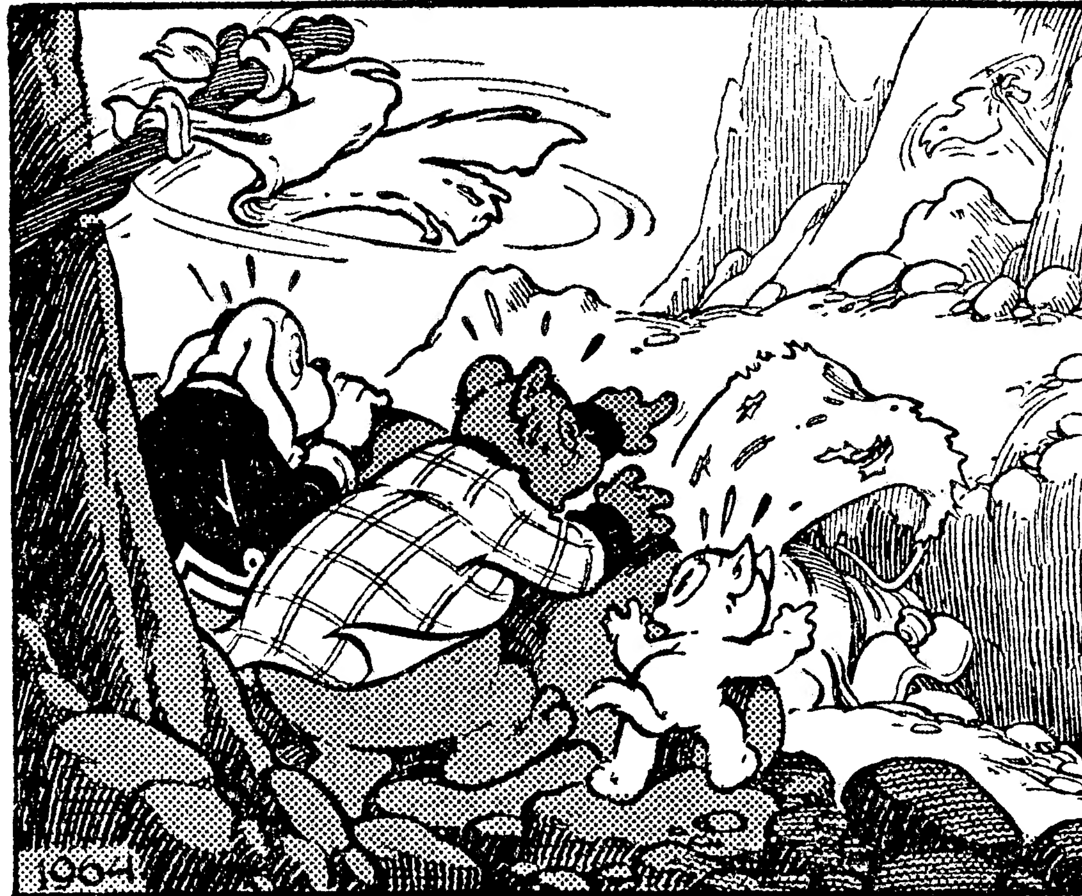
Toen een kogel op onmiskenbare wijze het kapje van de Oude Schicht doorboorde, bracht Tom Poes het voertuig met een ruk tot stilstand op het barre bergpad; en van dit oponthoud maakte de doortastende bediende Joost gebruik om zich met opvallende snelheid uit het achterzitje te bevrijden en achter een grote steen te verdwijnen. Voor een dergelijk rap optreden was Heer Bommel echter te zeer in de ban van zijn overspanning, en hij sprak dan ook met gebroken stem: „Da-da-dat is een kogelgat, Tom Poes! Zoiets is bijzonder slecht voor mijn overspannen gestel, jonge vriend! Zó kan ik niet kuren, als je begrijpt wat ik bedoel! Je rijdt nu wel ruw rond met een zieke vriend, maar zóiets mag beslist niet weer gebeuren. Zorg daar voor! Ik houd me nu nog flink, maar bij een herhaling zou ik instorten ..."

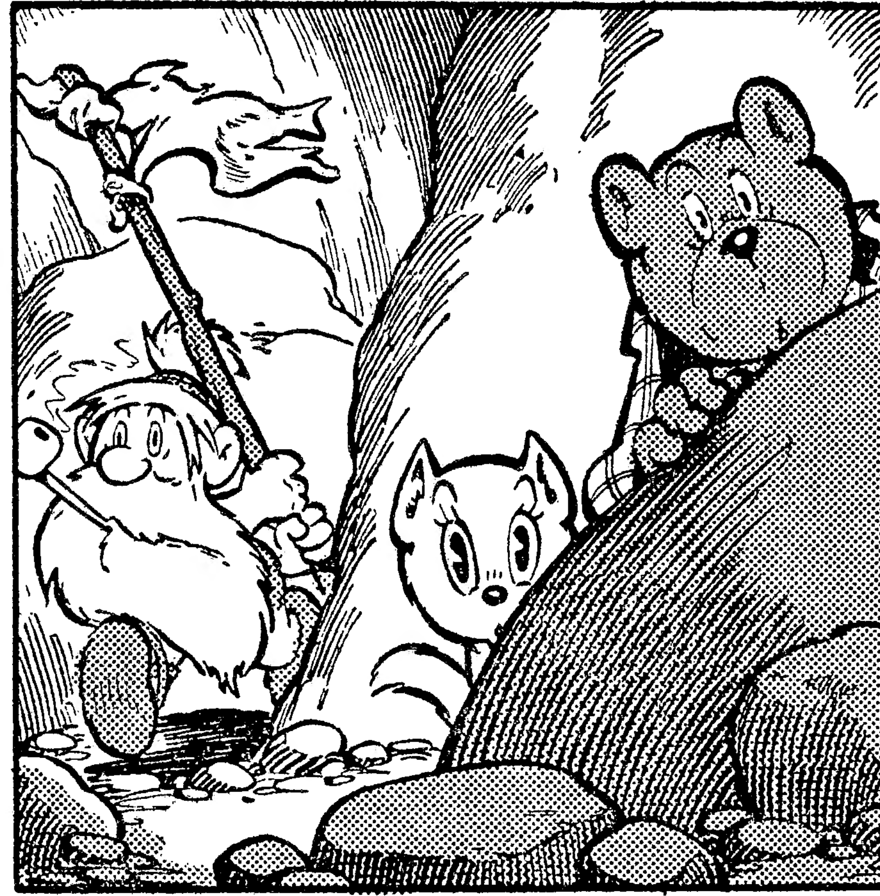
Doch helaas! Nog voordat hij uitgesproken was, begon plotseling achter hen een groot aantal geweren te knetteren; en dit vuur werd op hartelijke wijze beantwoord vanaf de overzijde van de kloof, want ook van die kant ploegde een grote hoeveelheid kogels de lucht.

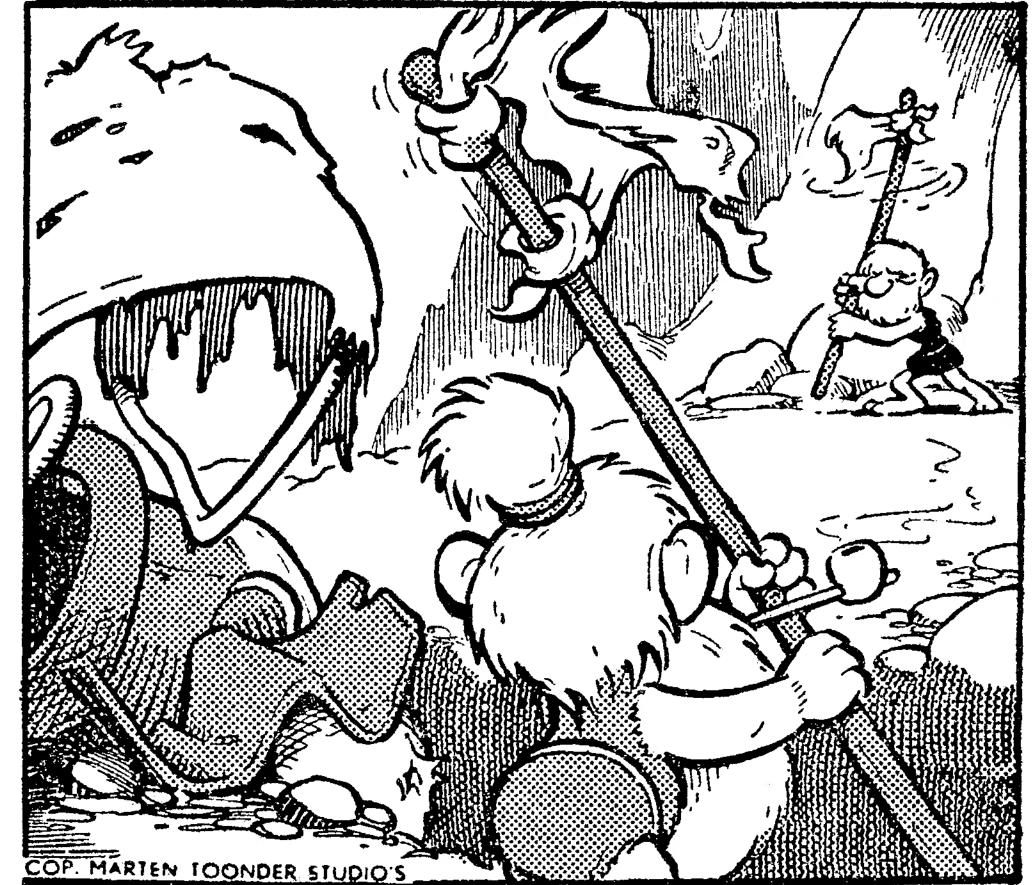
Tom Poes wachtte niet op een verklaring van dit verschijnsel, doch trok de geschokte Heer Bommel snel mee achter het rotsblok, waar de trouwe Joost hen inschikkelijk opwachtte. Deze vlucht was nog maar net op tijd, want slechts weinige tellen later hadden de talloze rondjagende kogels de Oude Schicht al tot een onherkenbaar wrak verminkt.

„En ik moest nog wel volstrekte rust hebben!" jammerde Heer Ollie. „Niemand houdt er rekening mee, hoe vreselijk slecht dit alles voor mij is!"

TOM POES EN DE BOMMELKUUR 1964

Geruime tijd knalden er overvloedige geweerschoten van beide zijden der kloof; en wanneer de overspannen Heer Bommel en zijn verzorgers niet tijdig een schuilplaats achter een rotsblok hadden gevonden, dan had het er stellig lelijk voor hen uit gezien.

„Dit is een stuitende toestand!" hijgde Heer Bommel ontdaan. „Ik moet absolute rust hebben — en wat doe je, Tom Poes? Je brengt me in een schietpartij die de genadeslag betekent voor mijn delicate aperasia..."

„Ik geloof dat het afgelopen is, Heer Bommel!" zei Tom Poes, herademend — en inderdaad hield het schieten even plotseling op als het begonnen was. Een ogenblik later verscheen er zelfs een goor-witte lap, waarmee gezwaaid werd door iemand die zich overigens nog achter de rotsen verborgen hield.

„Daar bevinden zich dus de verantwoordelijke personen," sprak Heer Bommel, in angstige afwachting. „De witte vlag doet vermoeden, dat ze het onjuiste van hun gedrag hebben ingezien..."

Hij noch zijn tochtgenoten bemerkten echter, dat er achter hen eenzelfde wit vaan verschenen was; en even later maakte zich daar een zonderlinge gedaante los uit de wirwar van keien en stenen.

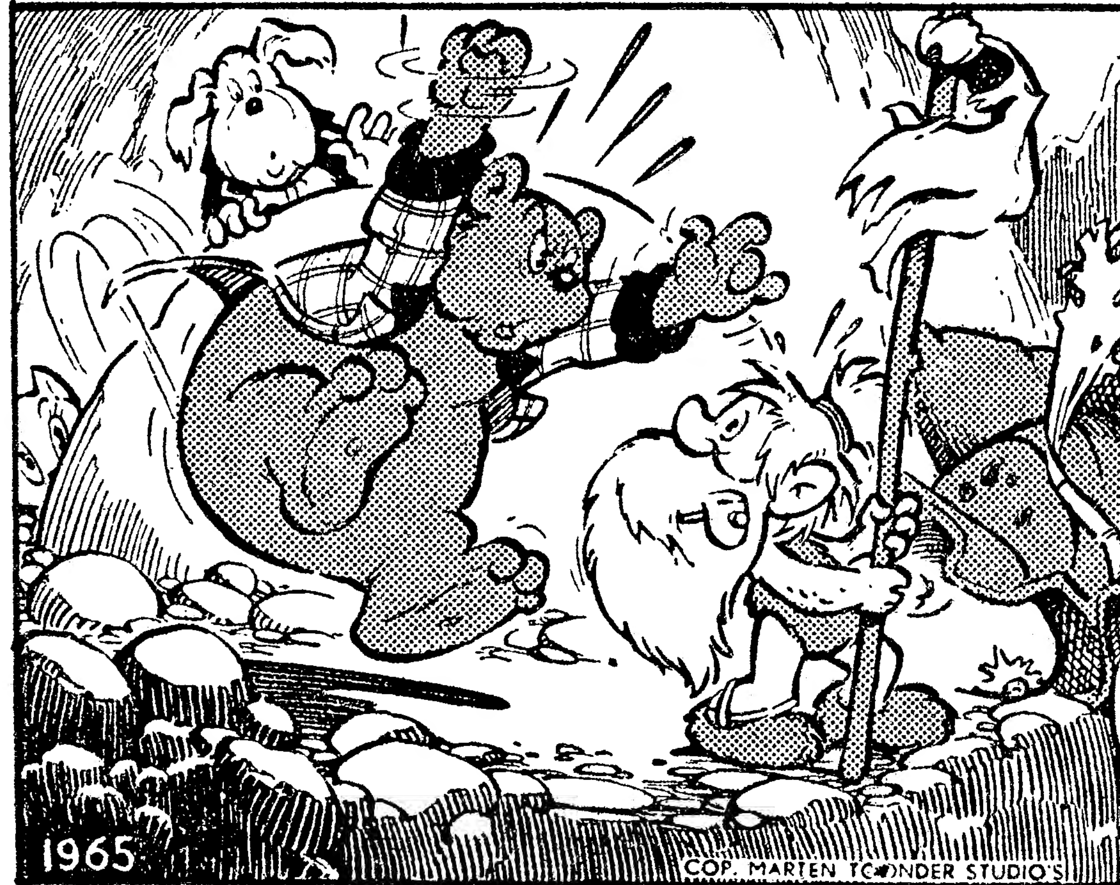
Dit bedrijvige baasje stapte welgemoed langs Heer Bommel en zijn tochtgenoten heen; hij scheen hen nauwelijks opgemerkt te hebben, en richtte zijn aandacht geheel op de overzijde van het ravijn, waar nu inmiddels ook de andere witte-vlagzwaaier in het daglicht getreden was.

„Hoi — Knar!" riep het eerste ventje. „Vergissing!"

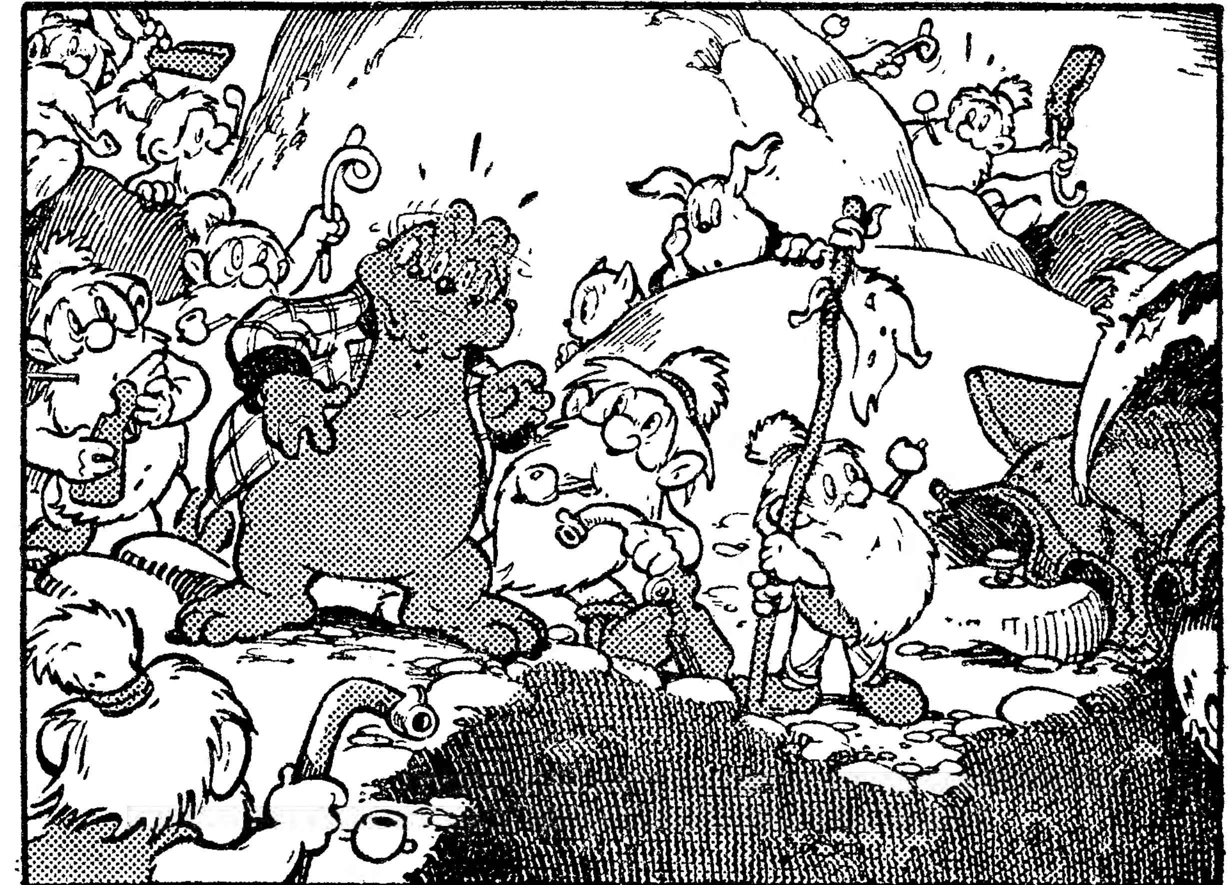
„Hai — Grump!" — aldus de figuur aan de overzijde. „Vandaag geen vete-dag!"

„Morgen weer schieten, ja!" sprak de eerste blij. „Hoi!" — waarop een welgemeend „Hai —" van de overzijde het gesprek besloot.

TOM POES EN DE BOMMELKUUR 1965

Toen het schieten eenmaal bedaard was en de twee bedaagde baasjes een opgewekt — zij het onbegrijpelijk — gesprek aan weerszijden van het ravijn hadden gevoerd, geraakte het geduld van de overspannen Heer Bommel uitgeput. Getergd sprong hij vanuit zijn schuilhoek te voorschijn, om vervolgens met een woedende kreet de aandacht van het vreemde ventje op zich te vestigen.

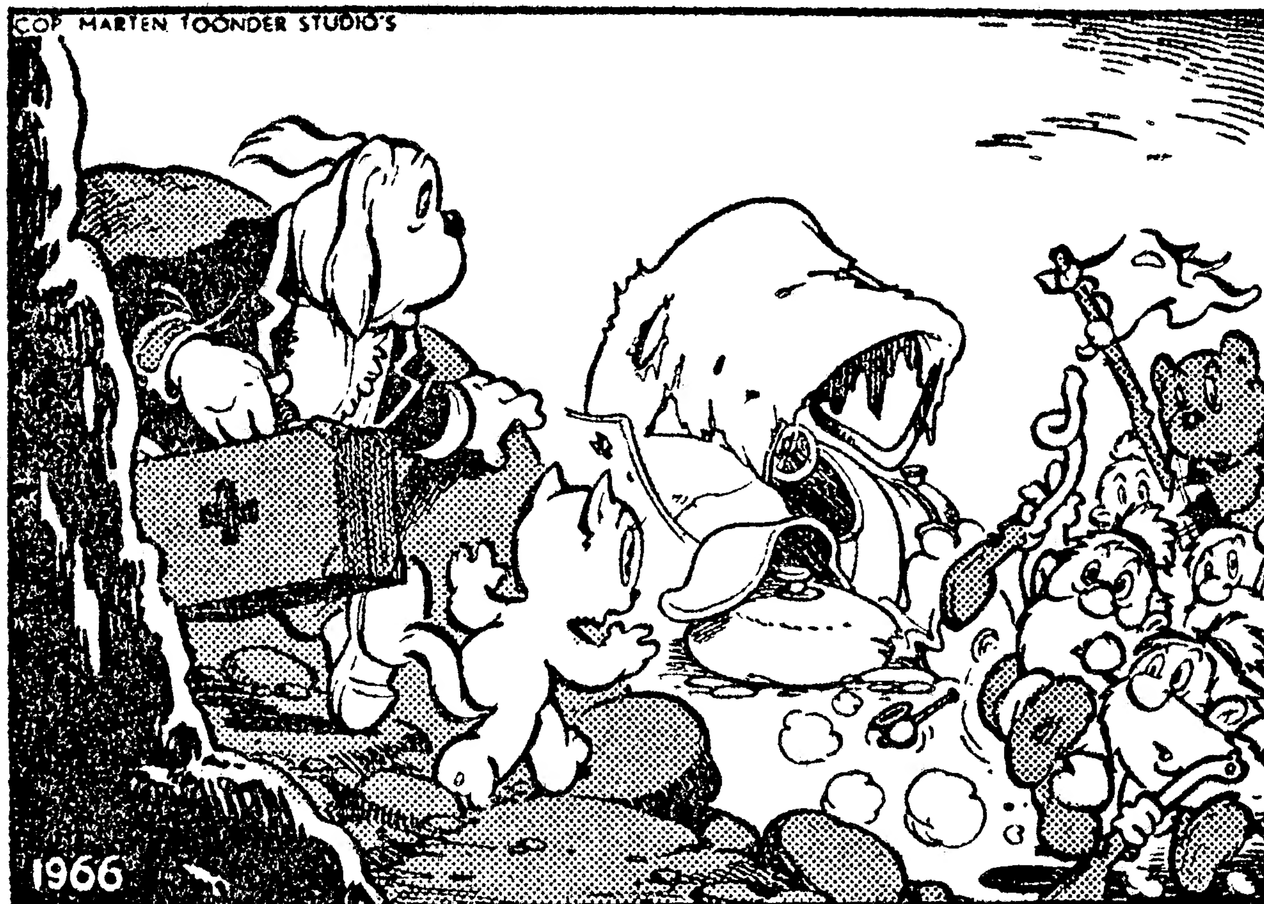
„Meneer! U bent ongemanierd!" Zo riep hij bestraffend uit. „Weet u wel, dat u de noodzakelijke rust van een ernstig lijder hebt verstoord met uw dom geschiet? Beseft u wel, dat u een volkomen overspannen heer voor u ziet, met een ongewone aperasia? Wat betekent dit alles? Verklaar u, of ik bega een ongeluk! In mijn ijlende toestand ken ik mijn eigen kracht niet!"

„Hump?" vroeg het kereltje verbaasd. „Hoi!" en na enig denken voegde hij er aan toe: „Storing spijt! Wij hier zijn Grumpen — dat vreemd volk van overkant zijn Knarren. Grumpen en Knarren hebben vete, ja! Schieten! Zeer kwaad, hoi! Maar niet vandaag. Om de dag vete, ja. Alle dagen is niet leuk, hoi!"

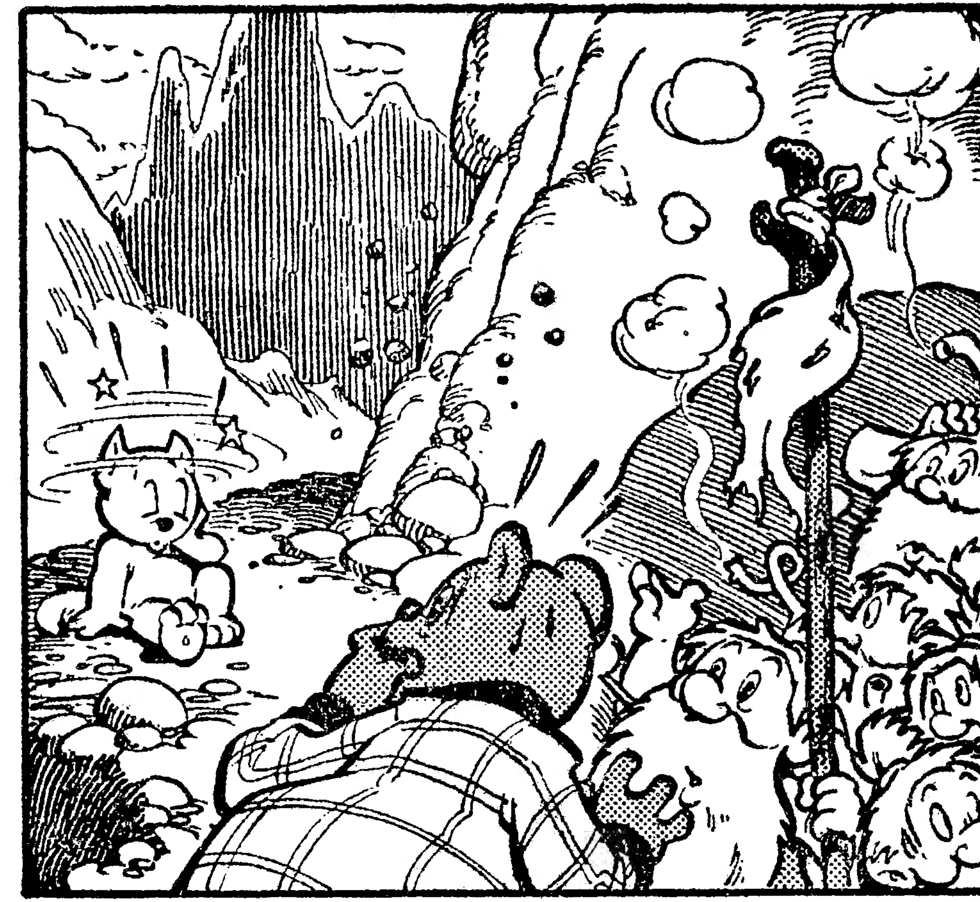
„Zo!" begon Heer Bommel streng. „En moet mijn kurend gestel dan soms geofferd worden aan die misselijke vete? Dacht je, dat ik daar genoegen mee nam?"

Maar inmiddels had zijn luide stem een groot aantal welgemutste Grumpen uit hun schuilhoeken gelokt, en deze gewapende kereltjes dromden met welwillende nieuwsgierigheid om hem heen.

TOM POES EN DE BOMMELKUUR 1966

Tom Poes en de wakkere bediende Joost hadden in hun schuilhoek het gesprek gevolgd, dat de overspannen Heer Bommel voerde met de leider van het kort-gebouwde volkje, dat zich thans om hem heen verdrong. Dit bleek het bergvolk der Grumps te zijn, dat op gespannen voet leefde met een ander groepje provincialen, dat onder de naam Knarren woonachtig was aan de overzijde van de kloof. Afgezien van deze vete, die zij op gezette tijden met geweervuur trachtten te beslechten, schenen deze Grumps geen onaangename inborst te hebben, zodat Tom Poes en Joost het nu en dan ook aandurfden om zich uit hun schuilhoek te verheffen.

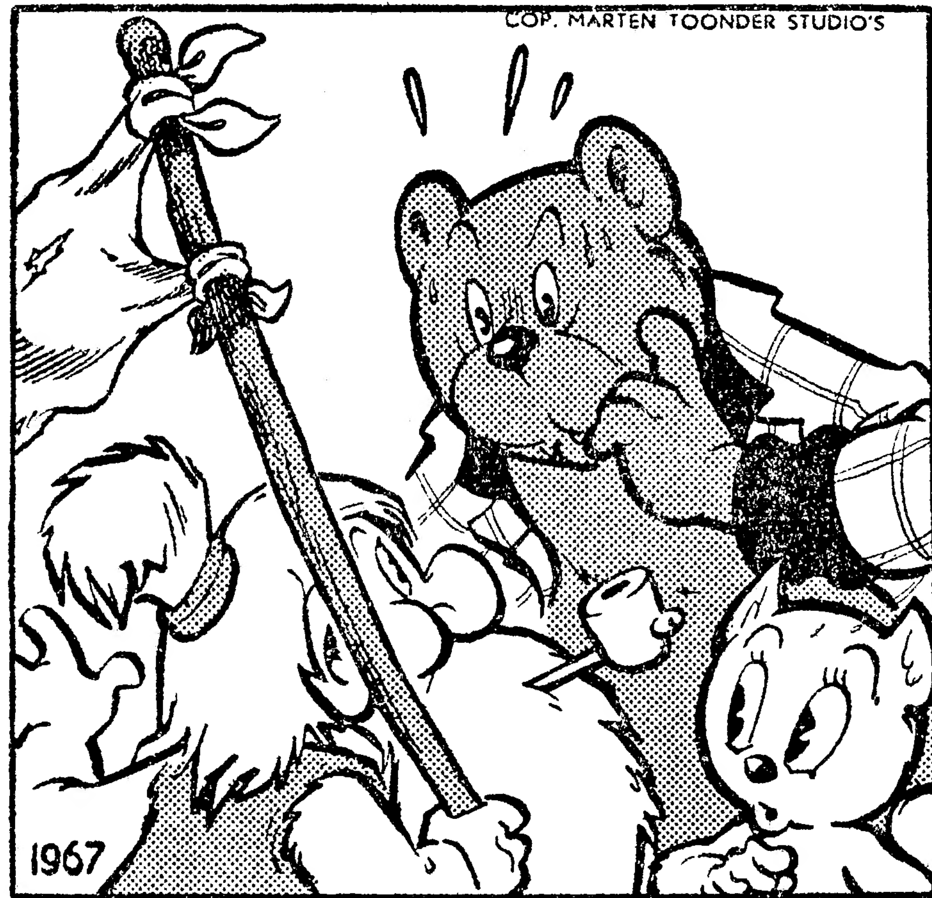
Waarschijnlijk hadden zij er echter beter aan gedaan door vooraf enkele inleidende woorden te spreken; de Grumps dachten namelijk, toen zij een onverwachte beweging zagen, onmiddellijk aan een lage valstrik der Knarren en begonnen, het zekere voor het onzekere nemend, uit alle macht te schieten.

„Laat dat! Denk aan mijn rust! Niet doen!" riep Heer Bommel met stemverheffing. „Als overspannen iemand ben ik hulpeloos wanneer je mijn verzorgers raakt!"

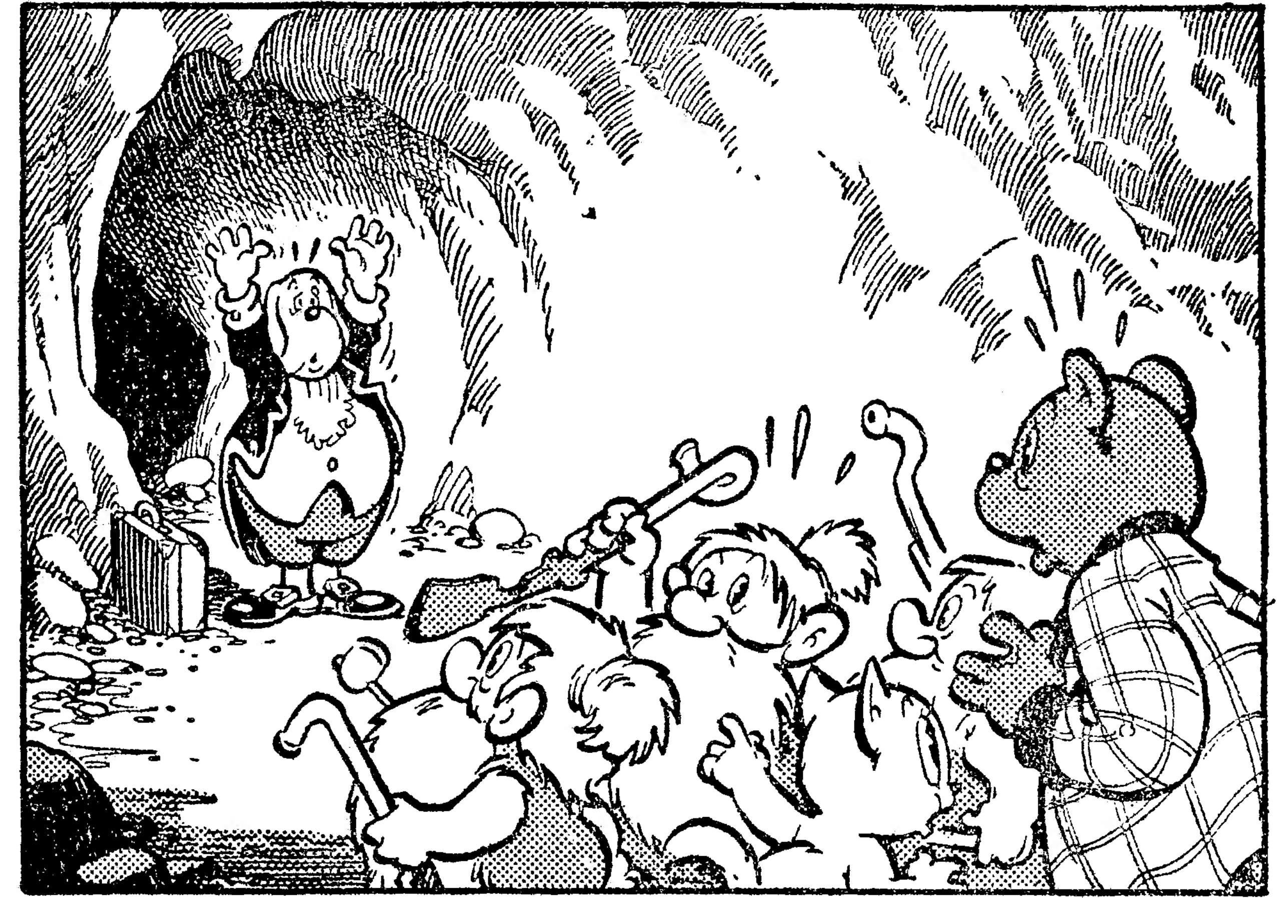
„Hump? Verzorgers! Hoei!" knikte de oudste der Grumps begrijpend. Vervolgens wees hij Heer Bommel echter troostend op de totaal verbogen, geknakte en gekreukte bouw der geweerlopen, waarbij hij op levendige toon verklaarde: „Nooit raak, hai! Raak schieten — Knarren kapot — vete uit — jammer, hoi!"

Toen de vlotte salvo's eindelijk ophielden zat Tom Poes inderdaad ongedeerd (zij het geheel versuft) temidden van het schootsveld... maar de trouwe bediende Joost was spoorloos verdwenen, als was hij in de vele, verspilde kruitdamp opgelost...

TOM POES EN DE BOMMELKUUR 1967

Nu er weer enige stilte daalde over het majestueuze berglandschap, kreeg Heer Ollie weer alle gelegenheid om zich te bezinnen op zijn eigen allerakeligste toestand, en het is dan ook niet te verwonderen dat een aantal benauwde zuchten uit hem opwelden.

De Grumps begrepen dit niet en begonnen dom te lachen; en Tom Poes verklaarde dan ook haastig: „Mijn vriend voelt zich niet erg lekker, ziet u — hij is heel moe!"

„Ah — moe!" riep de oudste der Grumps. „Hai! Meekomen! Thuis lekker zitten! Vuurtje! Hoi — knus! Hump?"

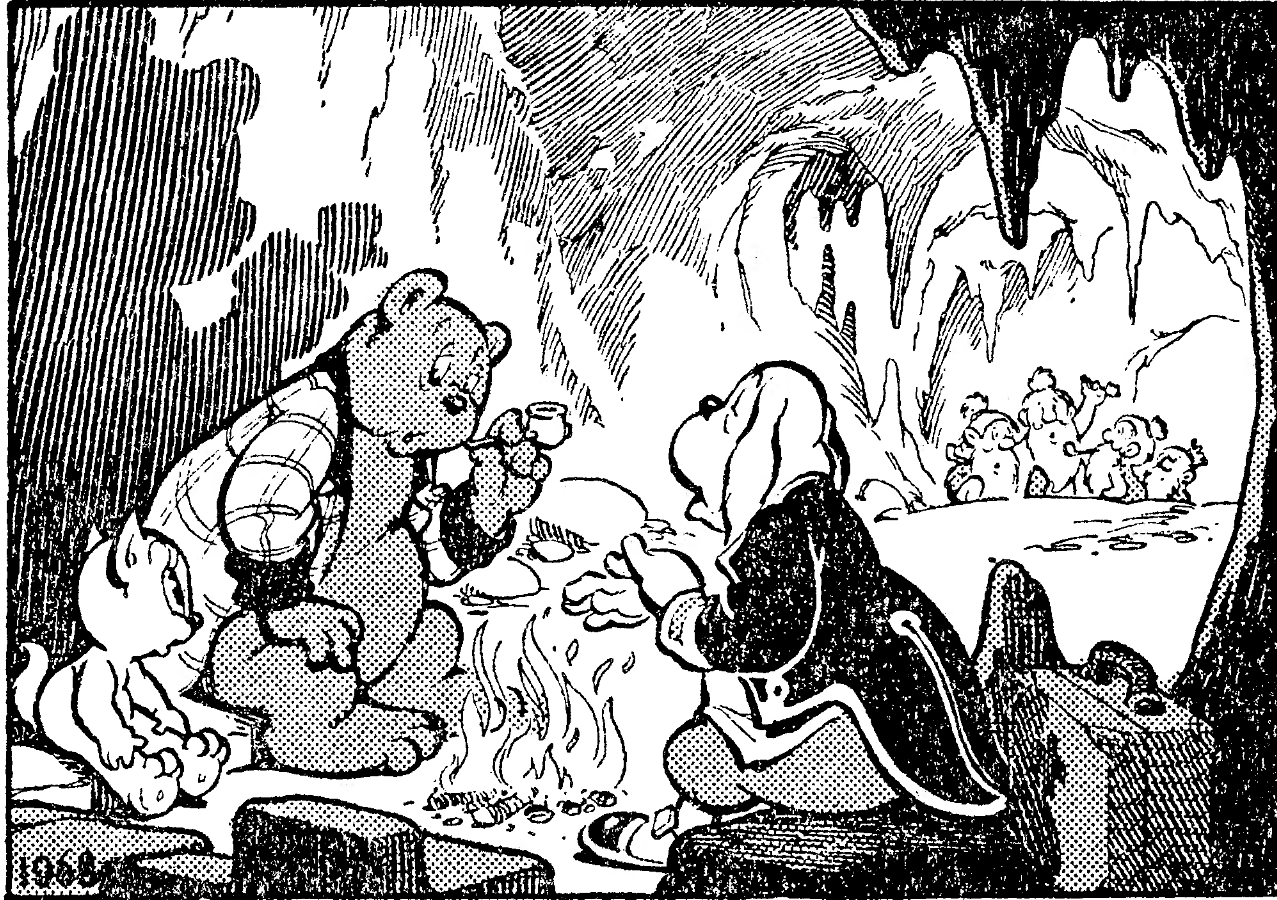
„Die uitnodiging moesten we maar aannemen, Heer Bommel!" meende Tom Poes. „We vinden niet gauw ergens anders een onderdak...."

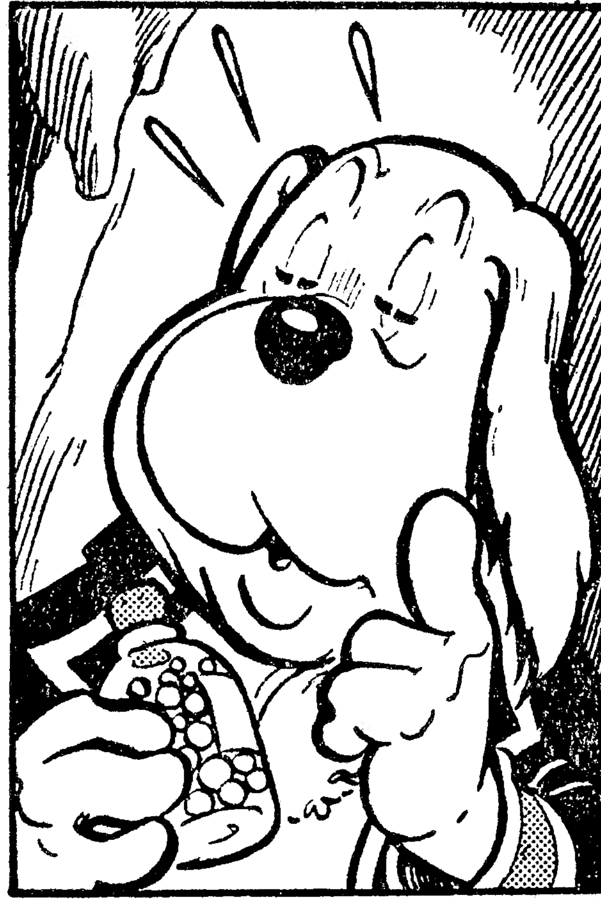
Heer Bommel bleef echter zwaarmoedig, ook toen zij zich met de opgewekte Grumps naar de woningen van dit volkje begaven.

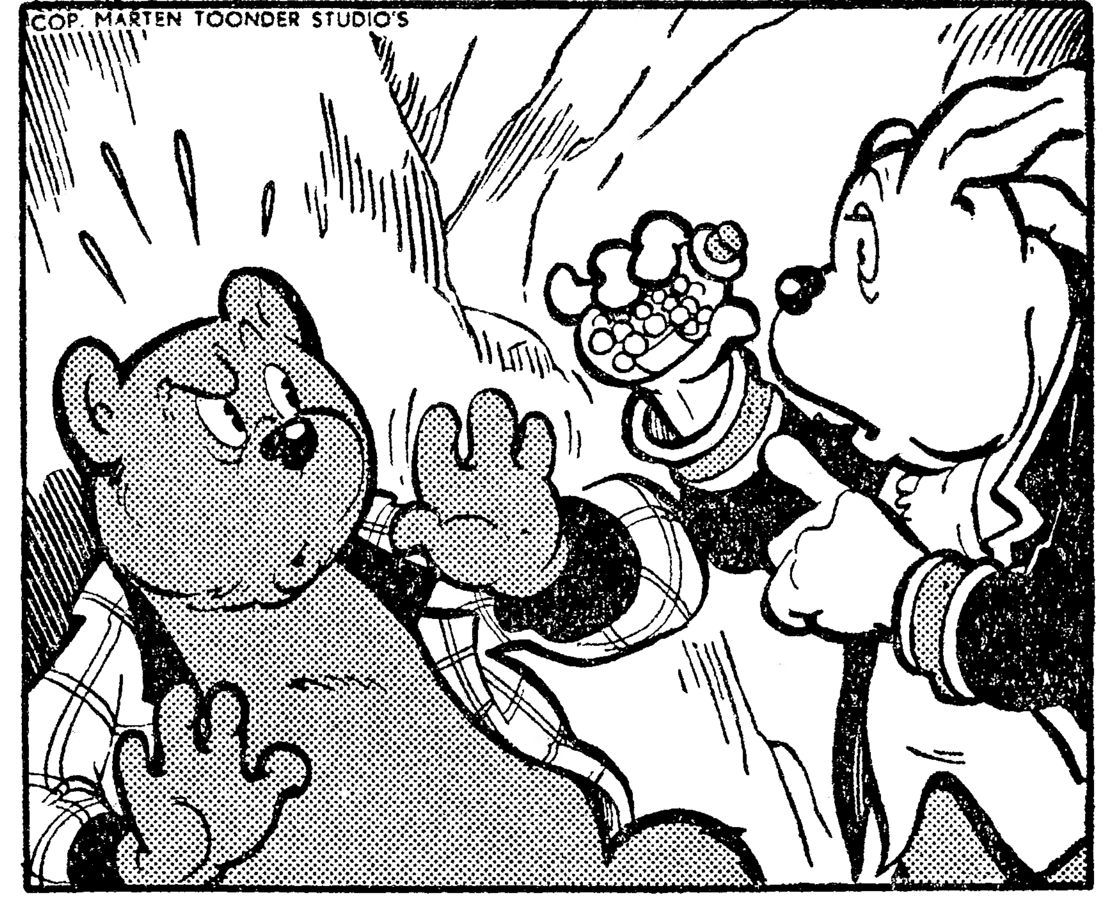
„Rust — boven alles rust!" steunde hij. „Rust en trouwe verzorging.... en juist nu verdwijnt Joost zonder opzeggingstermijn.... en dat, terwijl ik als een vader rentezegels voor hem heb geplakt.... spoorloos...."

Hier werd hij door een angstige uitroep onderbroken. De Grumps hadden namelijk de grot bereikt, die hun tot woonplaats diende; en juist deze grot had de angstige Joost (het vriendelijk karakter der Grumps miskennend) als schuilplaats uitgezocht. Nu hij het bergvolkje zo doelbewust zag naderen, ontzonk hem de laatste moed, en hij sprak, de armen opheffend: „Ik geef me over, met uw welnemen!"

TOM POES EN DE BOMMELKUUR 1968

De uitgeputte reizigers werden door de Grumps op allerhartelijkste wijze ontvangen; nadat hun een eenvoudig, doch stevig maal verstrekt was, werd hun een rustige hoek van de grot met een vuurtje toegewezen, waar Heer Bommel alle gelegenheid had om zich met hernieuwde toewijding aan zijn Asperasia Polinaris te wijden.

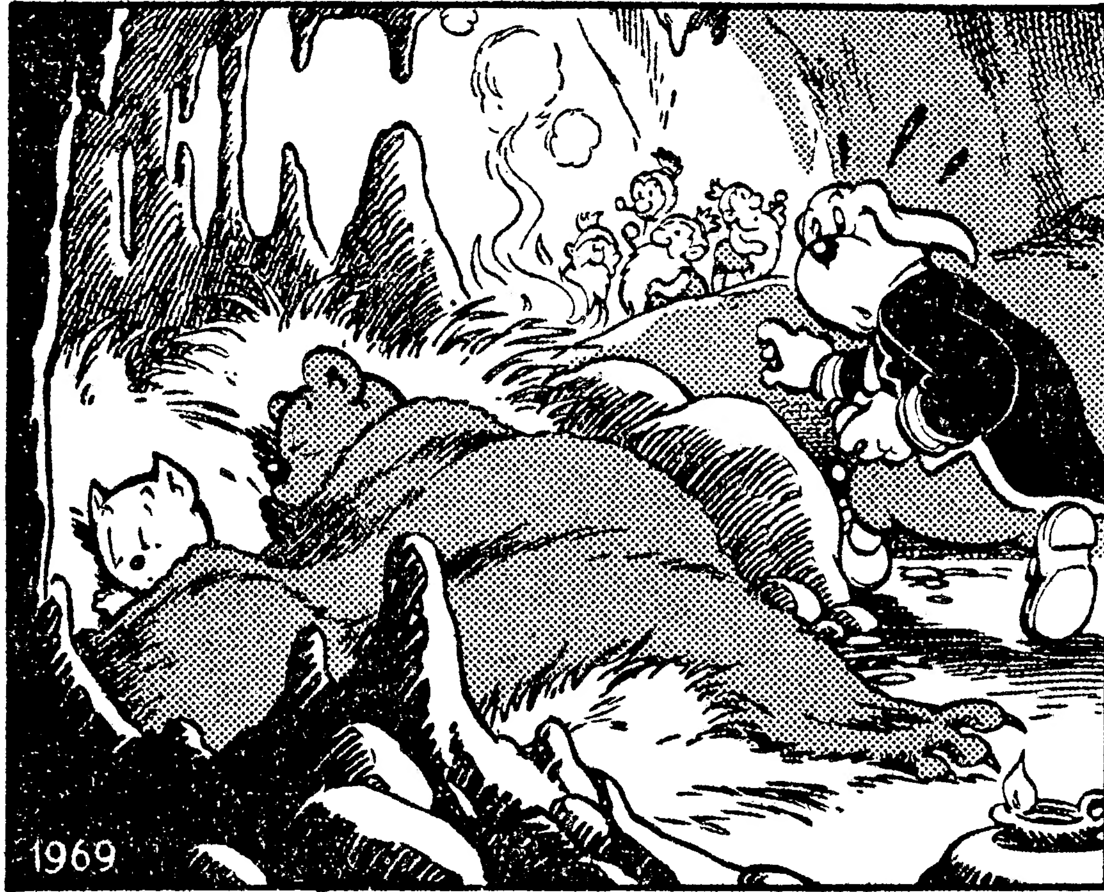
„Vreselijk — vreselijk.... wat men als geschokt Heer te doorstaan krijgt”, sprak hij in diepe mismoedigheid. „Mijn gehele tere wezenaard snakt naar volstrekte rust.... en waar brengen jullie me heen? Naar een tierend bergvolk, dat een oude vete over mijn hoofd heen beslecht! Ik voel dat jullie ruwe roekeloosheid mijn totale ineenstorting ijlend naderbij heeft gebracht, maar ik verwijt jullie niets, als je begrijpt wat ik bedoel....”

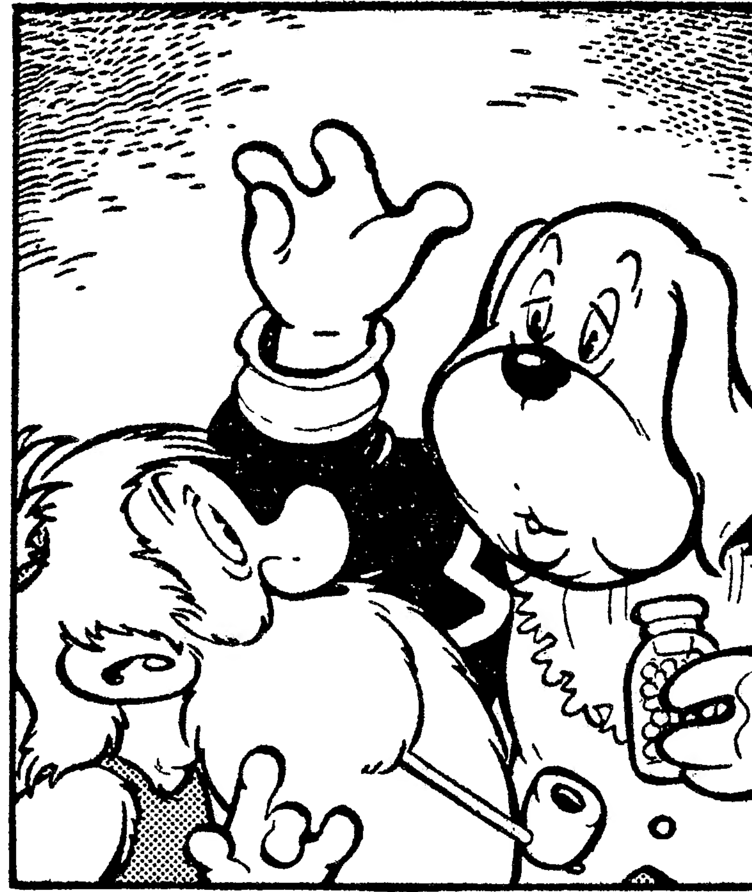
„Wij zullen uw kuur thans streng ter hand nemen, als u mij toestaat”, sprak thans de ernstige bediende Joost. „Berglucht is hier in ruime mate voorhanden, en voor volkomen rust zal ik waken, als ik zo vrij mag zijn! Verschoon mij evenwel wanneer ik opmerk, dat de specialist tevens koude baden en vier maal daags een pilletje heeft voorgeschreven. Veroorloof mij handelend op te treden....”

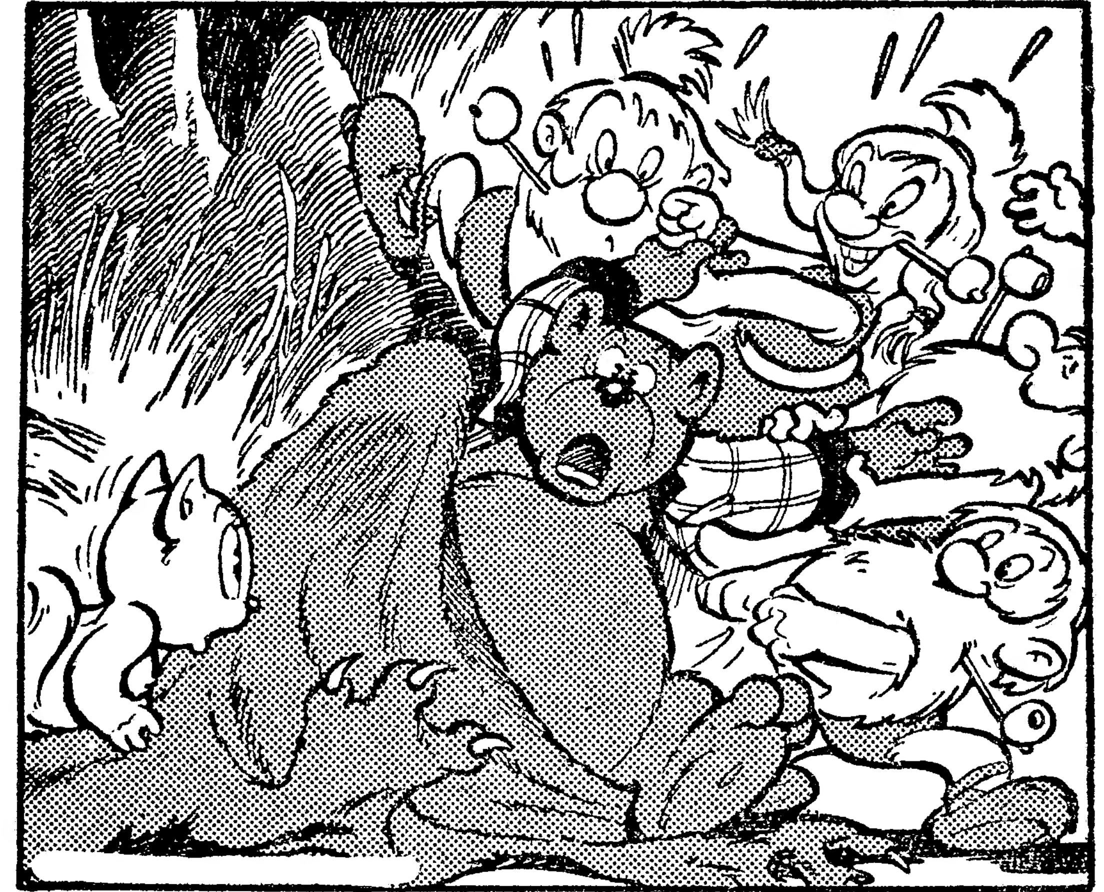
En de voortvarende knecht greep in zijn reis-apotheekje om de betrokken medicamenten te voorschijn te halen. Heer Ollie weerde hem echter met een krachtig gebaar af.

„Alles heeft zijn grenzen!” sprak hij dof. „Ik heb jullie misplaatste zorgen tot nu toe als een manlijk Heer gedragen, maar thans is het uit. Ik heb gehoord dat koude baden bijzonder nat zijn, en daar heeft mijn goede vader mij altijd ernstig tegen gewaarschuwd. En die misselijke pillen zouden mijn delicate spijsvertering aantasten. Laat mij er dus niet meer van horen. Ik wil rust!”

TOM POES EN DE BOMMELKUUR 1969

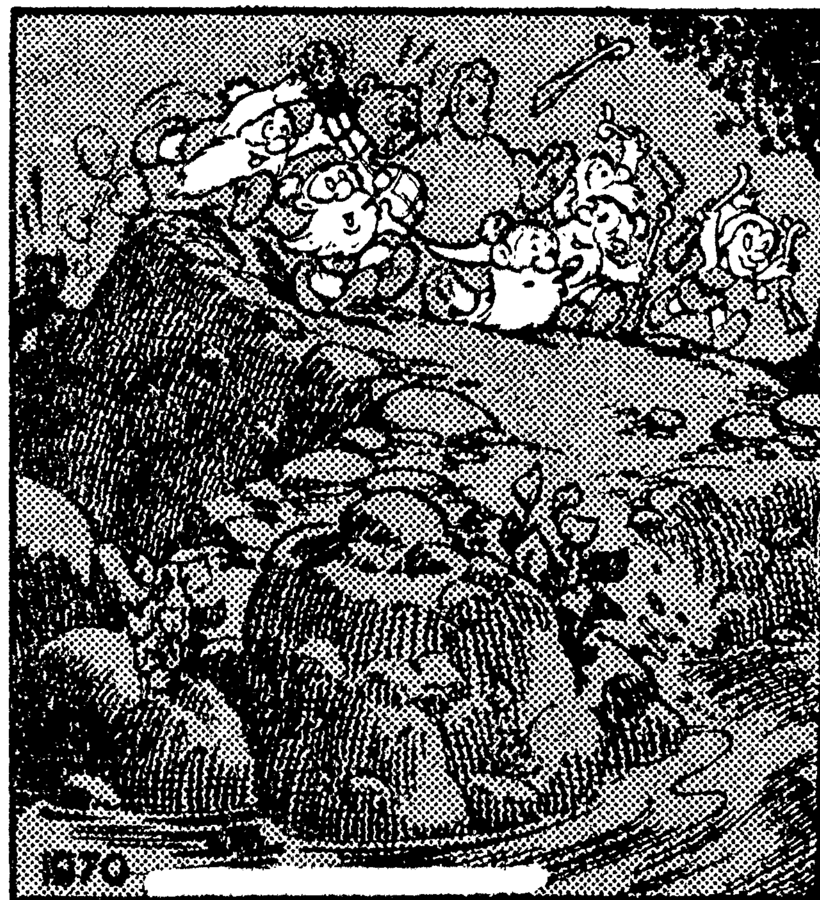
Heer Bommel bleef hardnekkig weigeren, om de hem voorgeschreven koude baden en versterkende pillen te gebruiken. „Alleen rust kan mijn aperasia redden!” sprak hij, een geeuw onderdrukkend. „Die dokters zeggen maar wat! Niemand heeft nog ooit een dokter zélf in een koud bad zien zitten of zo’n belachelijke pil zien slikken!” Na deze ferme woorden strekte hij zich uit op de legerstede, die de gastvrije Grumps ter beschikking hadden gesteld, en even later was hij in diepe slaap verzonken. Tom Poes, die inzag dat het Heer Ollie ernst was, besloot verdere maatregelen maar tot de morgen uit te stellen en volgde dus zijn voorbeeld; maar de getrouwe Joost bleef wakker, gekweld door een nijpend plichtsbsef. Ten einde raad besloot de doortastende bediende om de hulp en goede raad in te roepen van hun vriendelijke gastheren; en nadat hij zich ongemerkt naar hun kampvuur begeven had, legde hij de vriendelijke wezens in eenvoudige woorden uit wat er aan schortte.

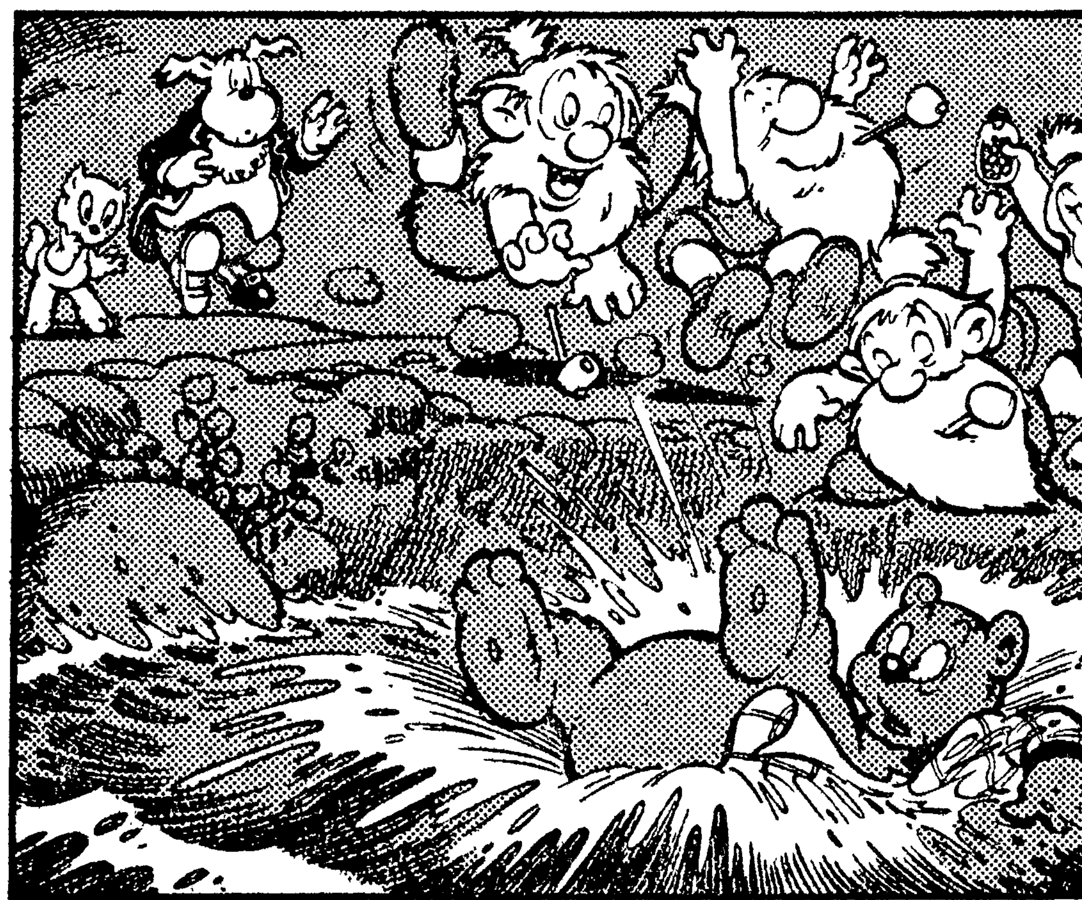
„Hai!” — knikte al spoedig de Grump-oudste begrijpend. „Hij ziek? Wil niet baden, wil niet pillen? Hoei! Ach! Pas op! Grumps doen alles voor gasten! Wij zullen helpen — hoi!”

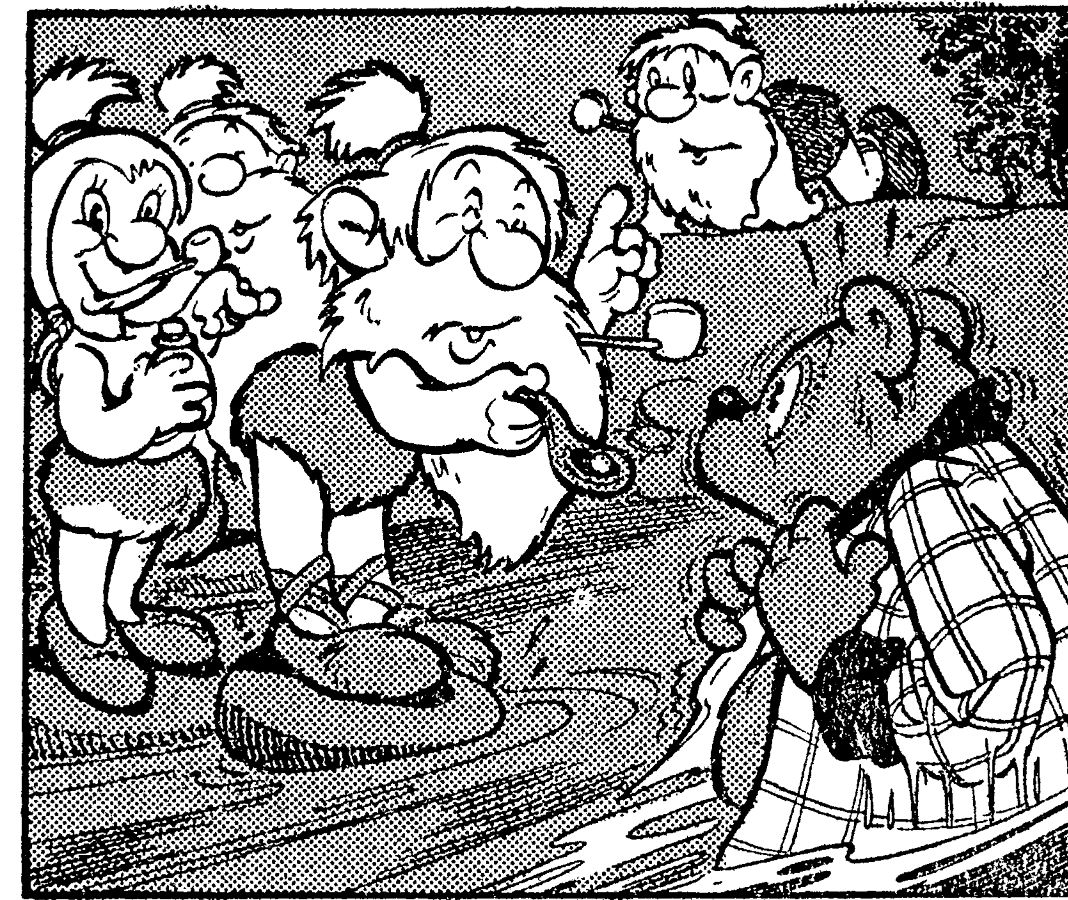
Vervolgens gaf de eenvoudige baas enkele korte aanwijzingen aan de omzittende Grumps die al even verstandig onmiddellijk begrepen, wat er van hen gevergd werd. De gehele drom stroomde blijde naar het rustbed van de nietsvermoedende Heer Bommel, alwaar men een opgewekt „Hai-hoi”-lied aanhief, terwijl men de sluimerende zieke met een fikse ruk onder zijn dak uithaalde.

„He-help! Ik heb een crisis!” riep Heer Bommel, die in het eerste ogenblik dit wreed ontwaken voor een koortsvisioen aanzag.

TOM POES EN DE BOMMELKUUR

De juichende Grumps waren, zoals wij gezien hebben, gaarne tot hulpbetoon bereid wanneer een hunner gasten bijzondere toewijding vergde; en nu zij van de ijverige bediende Joost gehoord hadden, dat Heer Bommel koude baden en pilletjes behoefde, traden zij terstond handelend op. De hevig-tegenstribbelende lijder werd op de schouders gehesen, en in een vrolijk optochtje begaf men zich voorts naar de nabijzijnde bergbeek, waar de zieke onder een driewerf „Hoei!" in werd neergestort.

Hadden de kreten van Heer Bommel tot op dit ogenblik nog iets verstaanbaars gehad — dat karakter veranderde geheel toen de golven van het ijskoude beekwater over hem heen spoelden; zijn jammerlijke gillen snerpten klagend door de klare berglucht, doch gezegd moet worden, dat het eenvoudige volkje der Grumps dit verschijnsel niet geheel juist opvatte. Zij dachten in de krachtige uitroepen van hun gast een duidelijk teken van opvallend herstel te moeten zien en juichten hem dan ook onbedaarlijk toe, terwijl hun aanvoerder inmiddels reeds een der voorgeschreven pillen op een keurig lepeltje legde om deze aan de overspannen Heer Bommel voor te houden zodra deze de kracht had gevonden om uit het klaterende beekje te verrijzen.

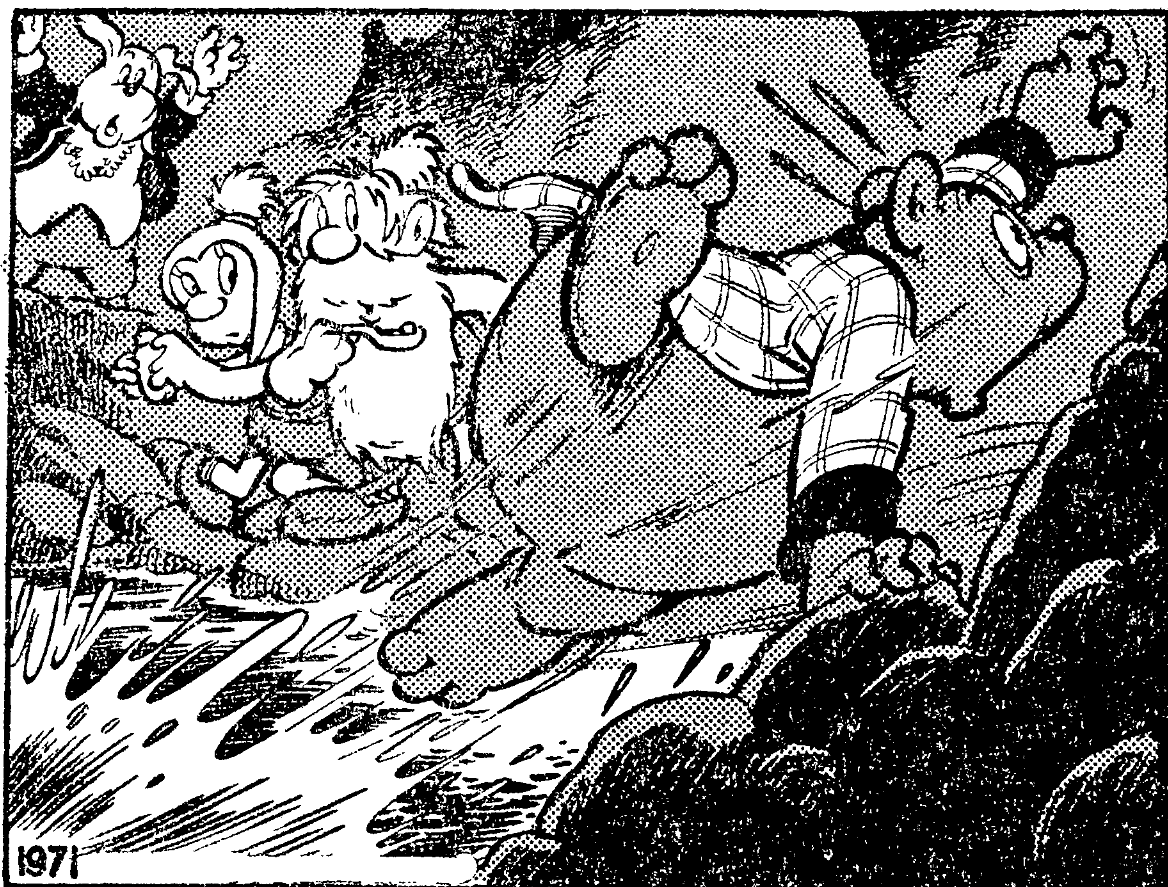
„Hier — hai! Goed! Beter worden!" riep hij aanmoedigend.

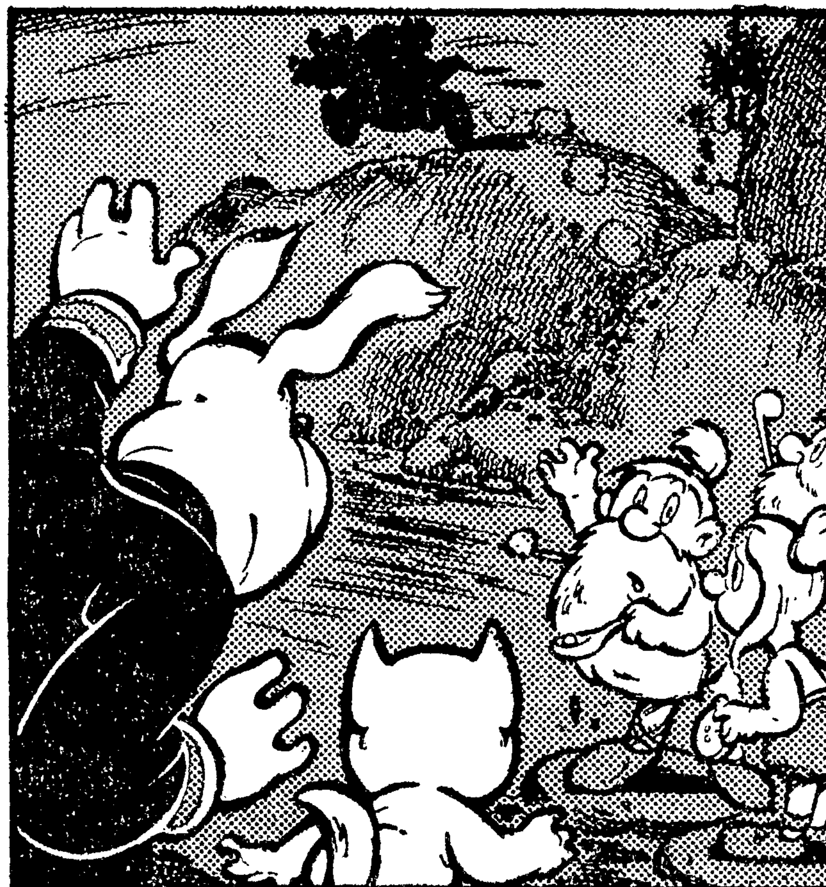
„Ik ben bang, dat dit nogal een paardenmiddel is, Joost!" merkte Tom Poes intussen op.

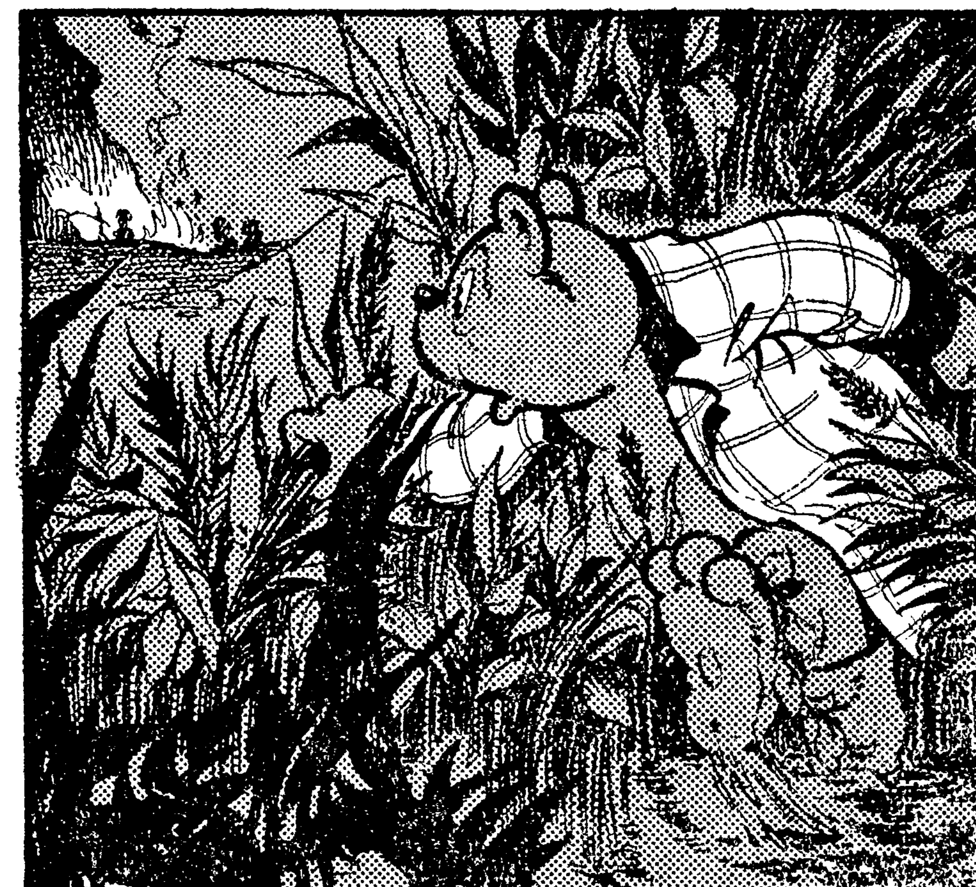
„Heer Bommel zal deze goede zorgen nauwelijks waarderen, met uw welnemen", prevelde de terneergeslagen knecht.

En dit was juist gezien. Heer Bommel wierp zowel de pil als de Grumps een blik van onbeschrijfelijke afkeer toe, terwijl hij hijgde: „Ook-ook-k-k n-n-nog een p-p-pil.... Hè-help!"

TOM POES EN DE BOMMELKUUR 1971

Toen de welwillende Grumps Heer Bommel op ruwe wijze uit zijn slaap hadden gehaald, hem in het doordringend-koude beekwater hadden gestort en hem tenslotte nog een geneeskrachtige pil aanboden, veroorloofde de overspannen lijder zich geen tijd om te overwegen, dat de opgeruimde wezentjes dit alles slechts voor zijn eigen bestwil deden. De koude was hem tot diep in de botten gedrongen, en het grote aantal zijner harige weldoeners vervulde hem met schrik en ontzetting. Het mag dan ook geen verbazing wekken, dat hij met een ijselijke kreet zijn heil zoch in de vlucht.

„Hoi! Erg overspannen!" meende de Grump-oudste, na hem vol mededogen te hebben na-geoogd.

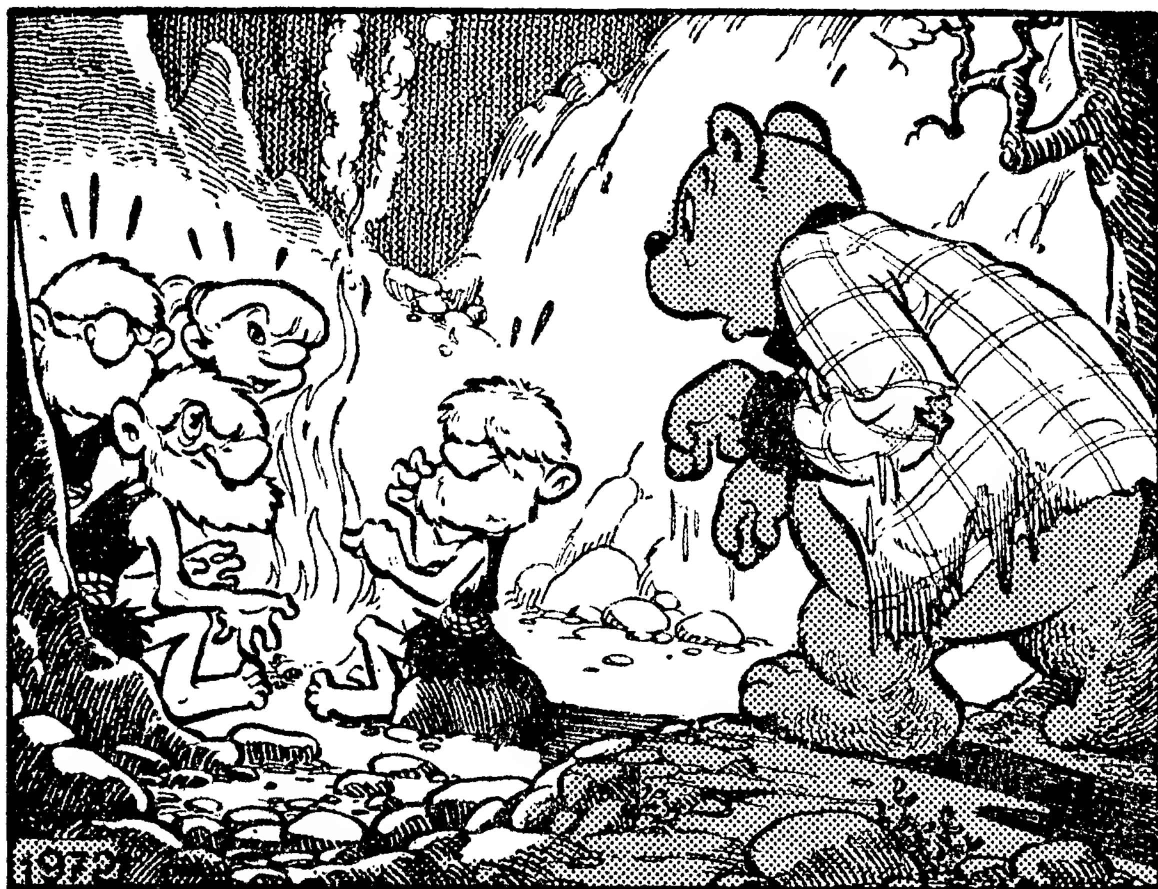
„We moeten hem na!" zei Tom Poes. Hij zal nog verdwalen in deze woeste streek!"

„En dat in zijn overspannen toestand, met uw welnemen!" overwoog de bezorgde bediende Joost.

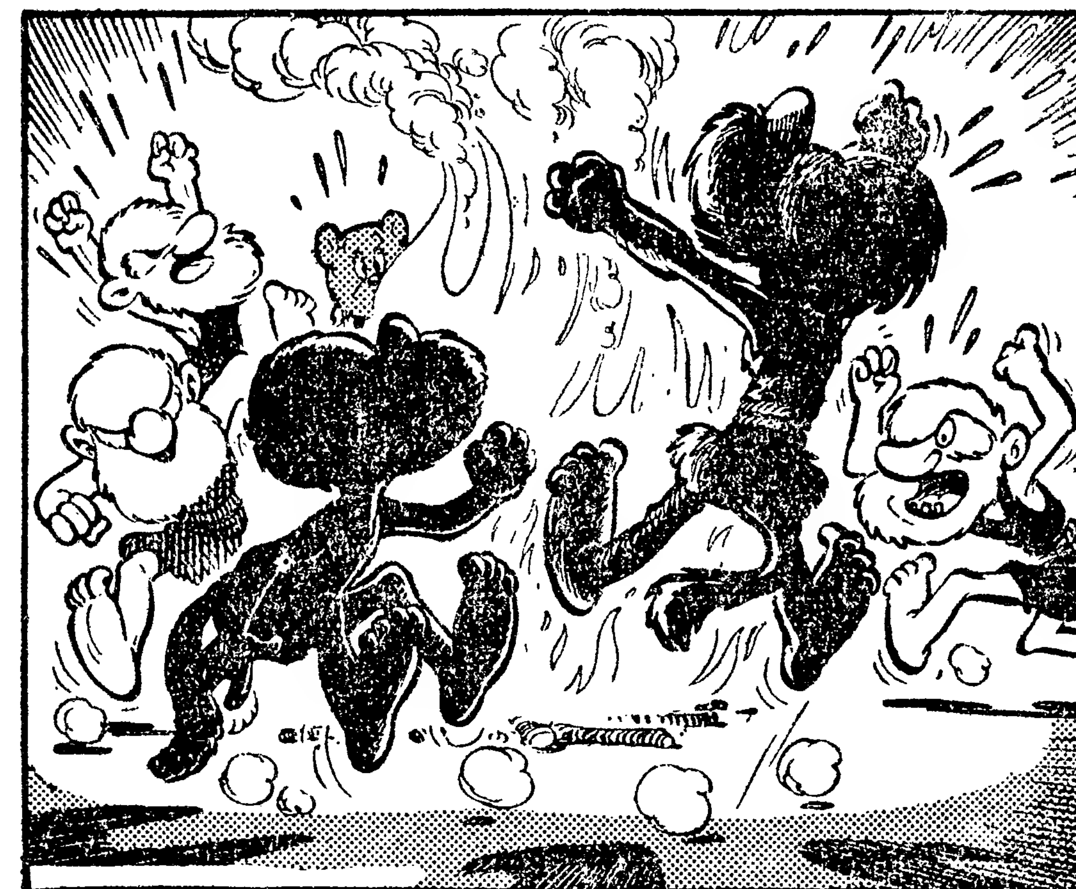
Bezorgdheid was inderdaad wel op zijn plaats De geschokte Heer Bommel dwaalde geruime tijd doelloos door de duisternis van het barre landschap, terwijl hij binnensmonds allerlei niet te herhalen opmerkingen prevelde aan het adres van zijn geneesheer en verzorgers. Bovendien werd hij zeer koud en moe, zodat hij bijzonder dankbaar was, toen hij eindelijk in de verte het schijnsel van een vuurtje zag.

„Ah" — mompelde hij toonloos. „Een licht waar ik mij heen kan slepen! Hopelijk vertoeven daar wezens, die weten wat een Heer met een ernstige aperasia toekomt...."

TOM POES EN DE BOMMELKUUR 1972

Heer Olivier B. Bommel, de eens zo levenslustige heer, was een beklagenswaardige figuur zoals hij zich daar des nachts door het barre landschap van de Zwarte Bergen sleepte, nog druipend van het koude water der beek, waar het volk der Grumps hem in gedompeld had.

„Ach — hoe vreselijk is het leven van een aperagia-lijder!" zo mompelde hij binnensmonds. „Nergens een vriendelijk woord.... geen enkel teken van medeleven — geen rust, geen vriendelijkheid......"

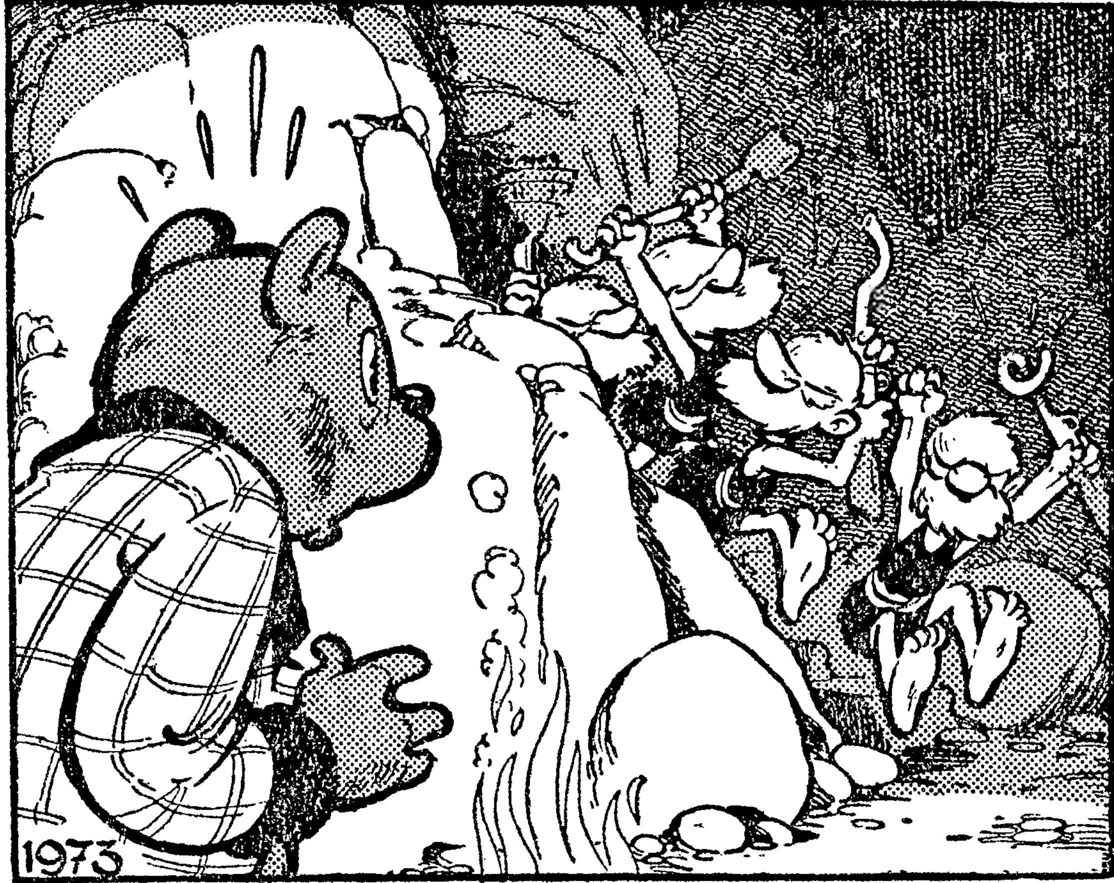
Maar inmiddels had hij nu (zoals wij reeds zagen) het schijnsel van een kampvuurtje opgemerkt; en daarheen was het, dat hij zijn wankele schreden richtte. In zijn overspannen toestand was er weinig meer, dat hem verbazen kon, en hij keek dan ook in het geheel niet verwonderd, toen hij om dat vuurtje een aantal wezens trof, dat er minstens zo harig en onheilspellend uitzag als het volk der Grumps, dat hij kort geleden gramstorig verlaten had.

„Hoi? Wat? Wie?" vroeg de oudste dezer lieden — die, naar wij hier verklarend mogen opmerken, geen anderen waren dan de aartsvijanden der Grumps, namelijk de Knarren.

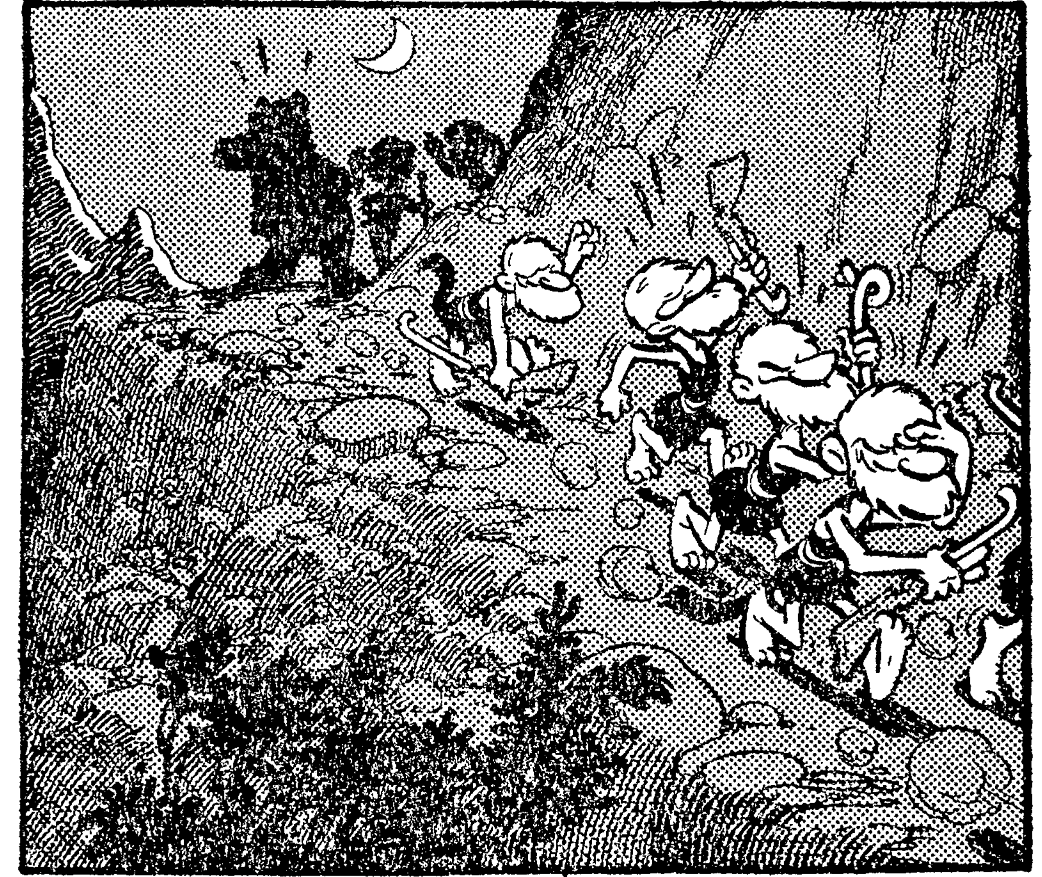
„Dag brave lieden!" sprak heer Bommel met gebroken stem. „Sta een geplaagd lijder toe om zijn ziek gestel hier wat rust te gunnen...... Ik ben vervolgd! Ik verkeer in nood, als u begrijpt wat ik bedoel! De Grumps hebben me zojuist in een koude beek geworpen......"

„Grumps? Hai! Hoei!" riepen hierop de Knarren vol venijn; en tot heer Bommel's onuitsprekelijke verbazing sprongen zij op en begonnen zij een woeste krijgsdans om het kampvuur, waarbij zij zongen: „Hoi-hoei-hot! Alle Grumps kapot!"

TOM POES EN DE BOMMELKUUR

De verschijning van Heer Bommel aan het kampvuur der Knarren had merkwaardige gevolgen. Het brave bergvolkje was gaarne bereid, om de overspannen Heer Ollie gastvrijheid te verlenen; maar zijn mededeling, dat de Grumps hem geplaagd hadden met het toedienen van een koud bad, scheen wilde hartstochten in deze harige wezens wakker te maken. Onder het zingen van ruwe strijdliederen dansten zij enige tijd om het vuur, om vervolgens hun verborgen wapens te grijpen; en Heer Bommel merkte dan ook haperend op:

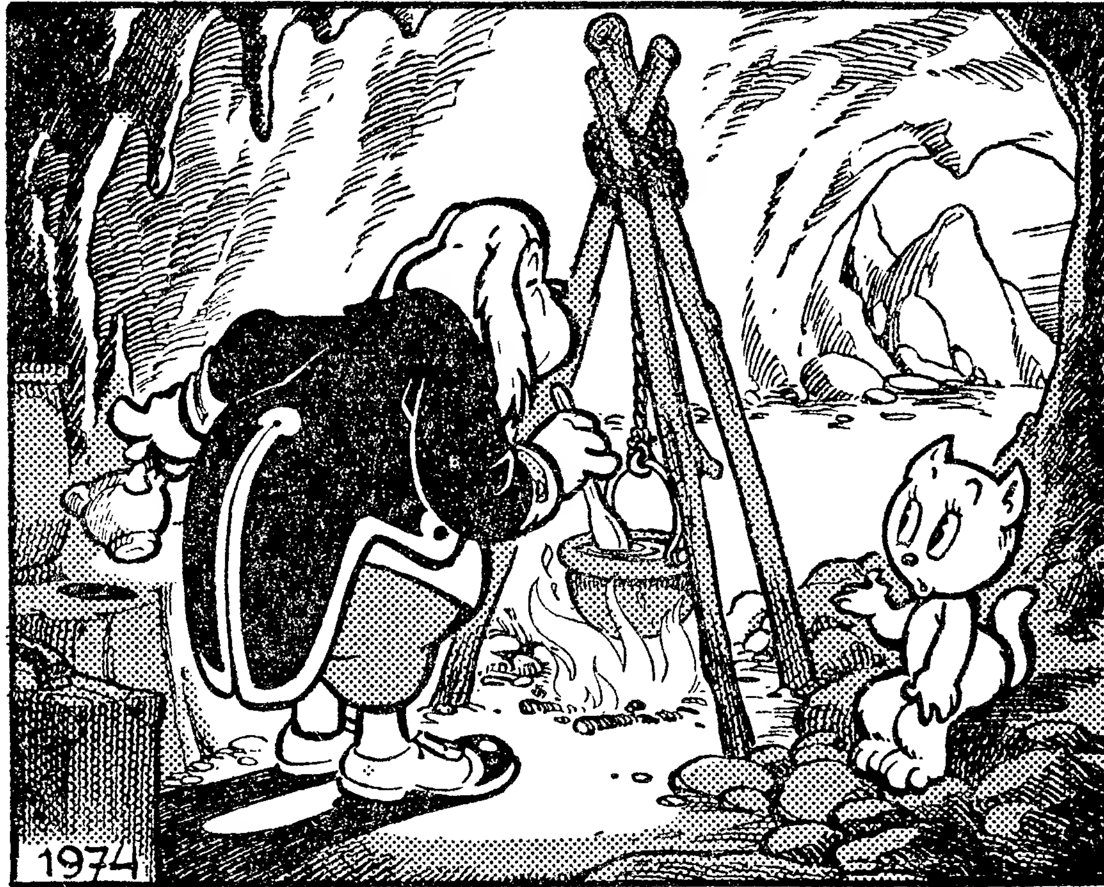
„W-w-w-wat gaan jullie doen? Is hier dan ook al geen rust te vinden voor een door aperasia getroffene? Kan het niet wat kalmer, als u begrijpt wat ik bedoel?"

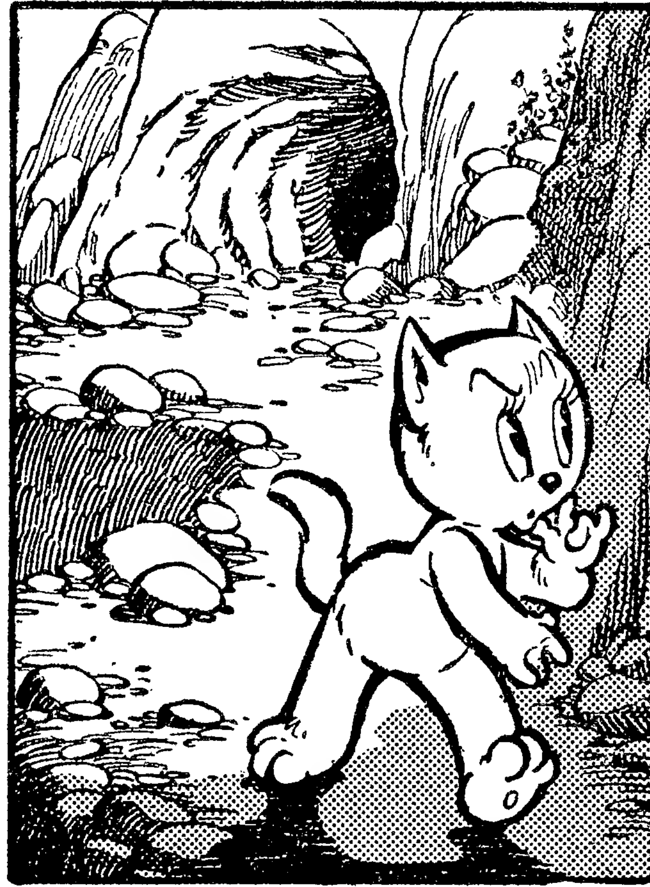
„Ah — nee! Kwaad!" riep de Knar-overgrootvader, die tevens als aanvoerder fungeerde. „Wij Knarren hebben vete met Grumps — hoi! Maar weten niet meer waarom... jammer, hai? Maar jij mijn gast — Grumps kwellen jou... nieuwe vete; hiep-hiep-hoei!"

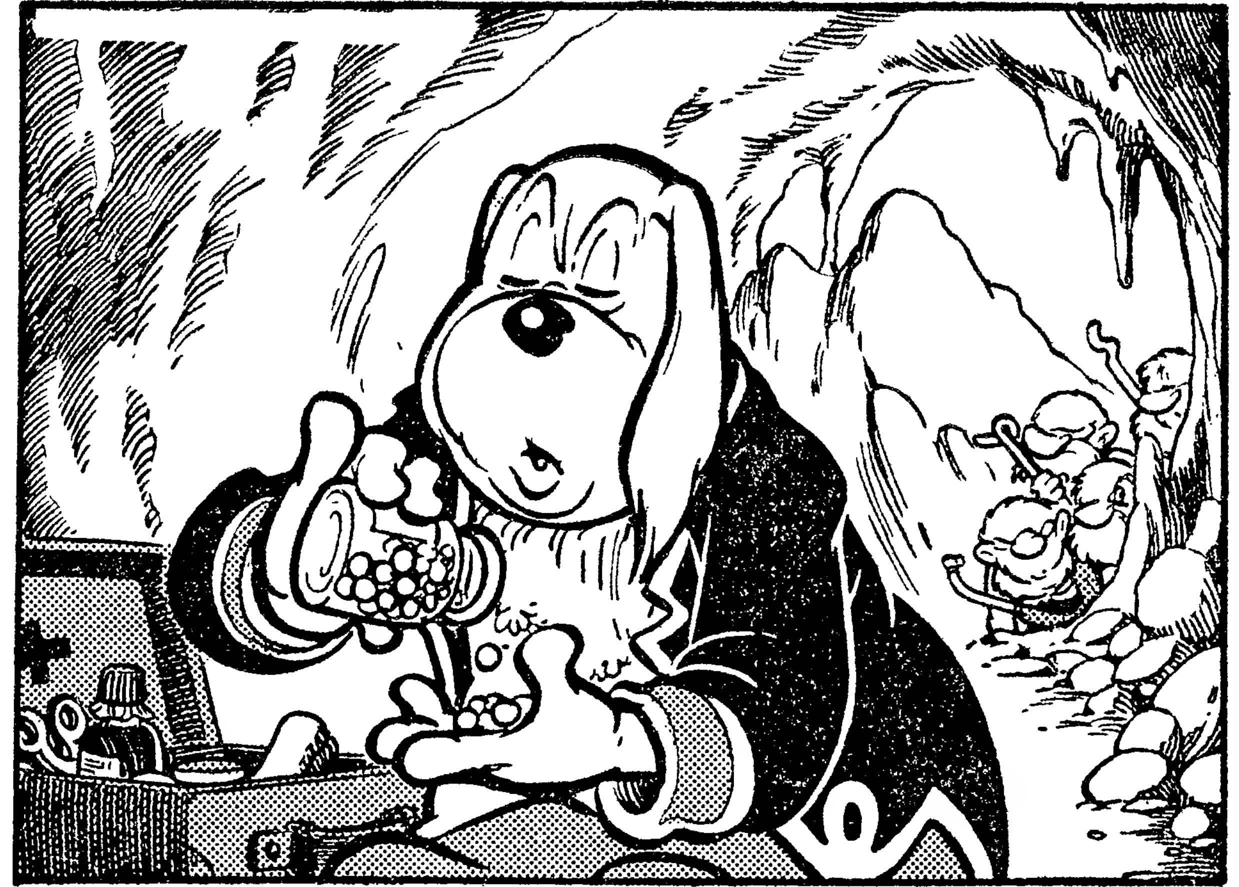
„Hiep-hiep-hoei!" herhaalden de andere Knarren. Een luchtige opgeruimdheid had zich van het groepje meester gemaakt nu zij nieuw voedsel hadden gevonden voor de vete met de Grumps, die hun leven zo'n mooie zin gaf, en vrolijk gingen zij op weg om op handtastelijke wijze hun geachte gast te wreken.

„Ik zou misschien een kalme en rustige verpleging meer op prijs stellen..." mompelde heer Bommel weifelend; maar deze diepe opmerking kwam te laat. De vurige Knarren waren reeds op weg naar de schuilhoeken der Grumps.

TOM POES EN DE BOMMELKUUR 1974

De schielijke verdwijning van de overspannen heer Bommel had uiteraard Tom Poes en de toegewijde bediende Joost in een diepe verslagenheid gedompeld. Na een vergeefse zoekpartij in de duisternis brachten zij een onrustige nacht door in de woongrot der Grumps, en bij het ochtendkrieken pleegden zij een nieuw beraad. Wij moeten hierbij aantekenen, dat de Grumps, die een vriendelijk doch oppervlakkig volkje waren, intussen hun gebruikelijke ochtendwandeling gingen maken zonder zich verder om de verdwijning van hun zieke gast te bekommeren.

„Ach — hoe gaarne zou ik heer Bommel thans wat versterkend voedsel toedienen, als ik zo vrij zou mogen zijn!” merkte Joost op, vlijtig pap roerend.

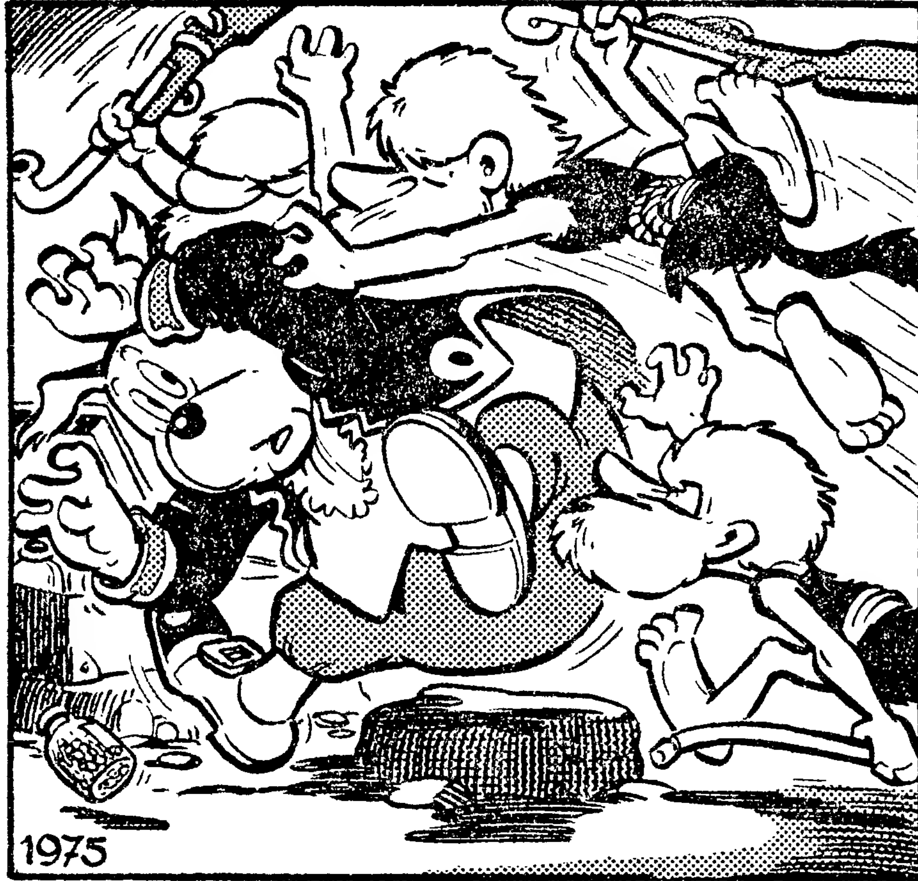
„Ja — het is een akelige gedachte dat hij hier nu onverzorgd door de woestenij zwerft”, beaamde Tom Poes. „Ik ga hem zoeken, Joost! Blijf jij hier om hem te vertroetelen wanneer hij misschien uit eigen beweging terug zou keren!” En met die woorden verliet hij de grot, teneinde een nauwgezette speurtocht door de gehele omgeving te beginnen.

„Vertroetelen — als hij mij toestaat!” mompelde de nauwgezette bediende, die nu in de grot alleen gelaten was. „Niets zal mij liever zijn! Heer Bommel is ver ten achter met het innemen van zijn versterkende pillen.... laat eens zien.... wanneer ik hem straks een vijftal tegelijk toedien, is hij weer bij....”

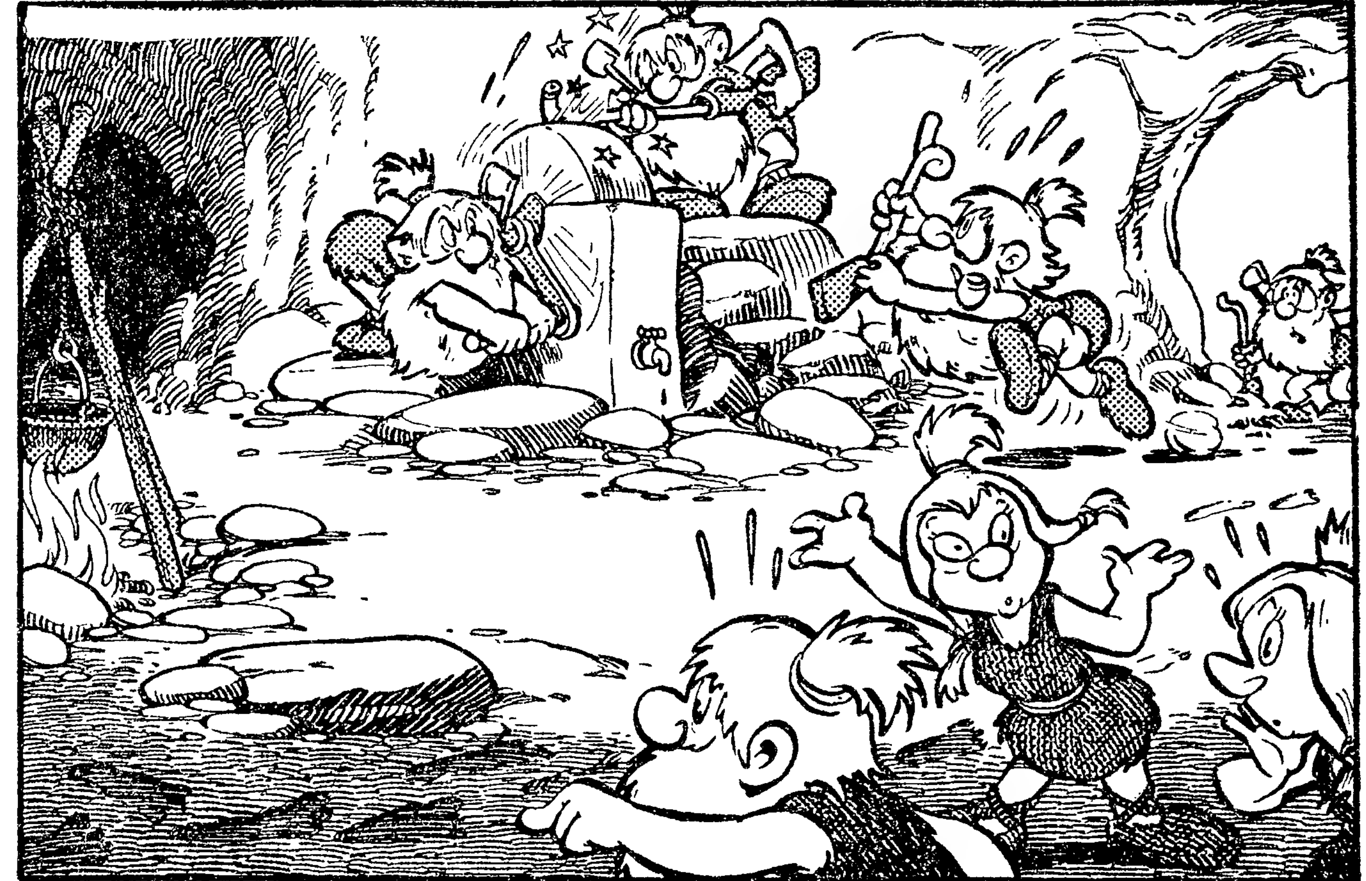
En de vlijtige gedienstige verdiepte zich zozeer in het uittellen der geneeskrachtige pilletjes, dat hij niets vernam van het knerpend gegichel, waarmee intussen de wraakzuchtige Knarren (door Heer Bommel opgestookt) de woongrot der Grumps beslopen....

TOM POES EN DE BOMMELKUUR

1975

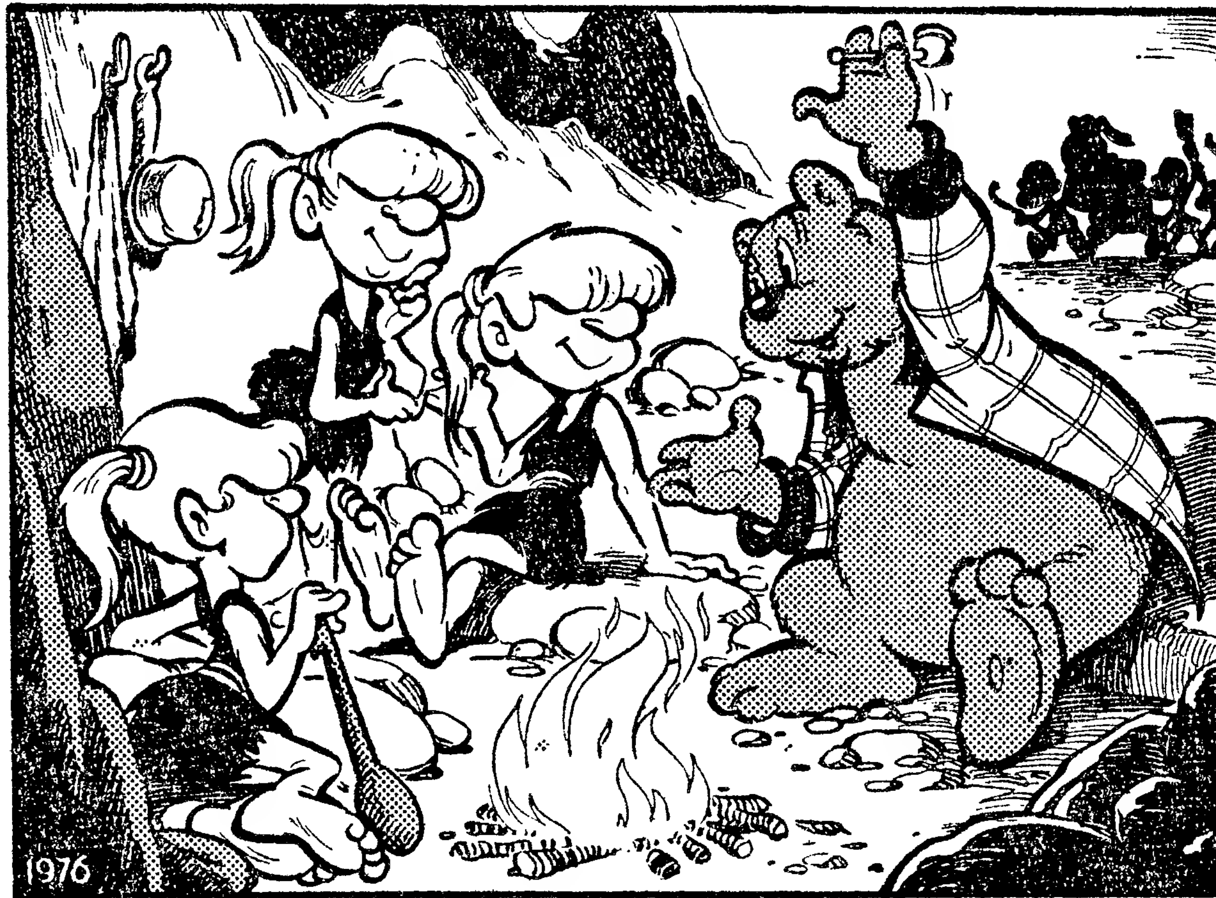

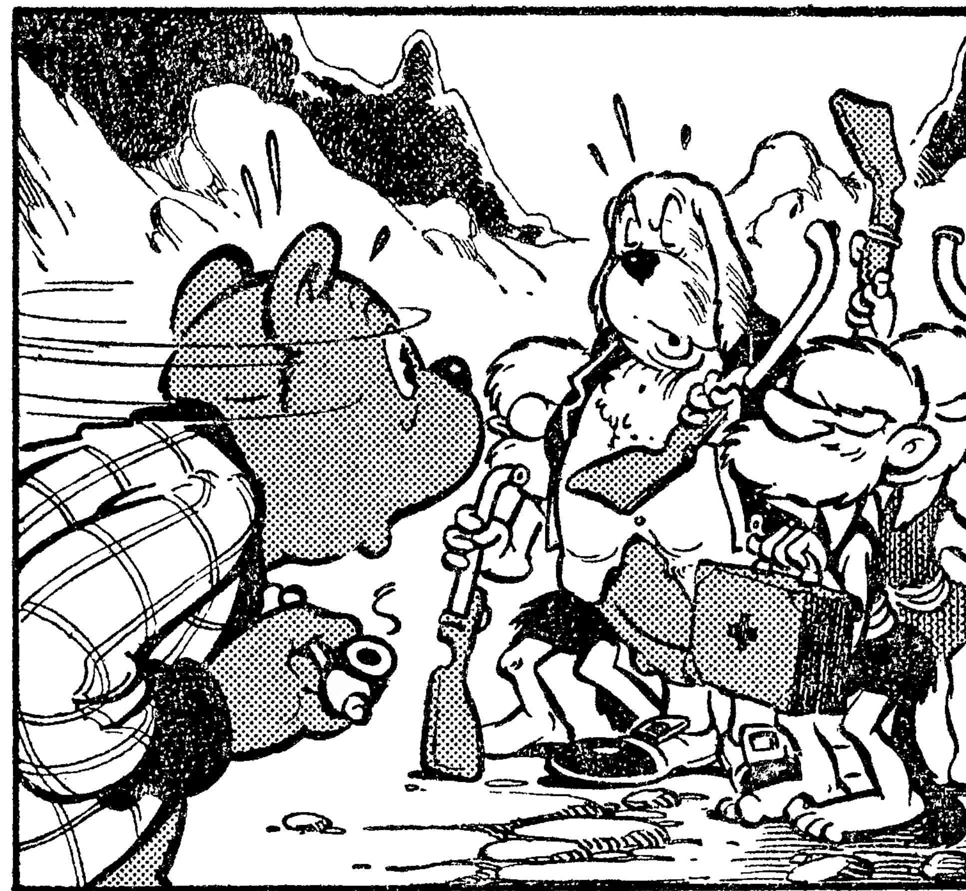
Zoals wij gezien hebben was de beproefde bediende Joost zodanig verdiept in het tellen van de voor Heer Bommel bestemde pillen, dat hij niets bemerkte van de nadering der Knarren. Dit volkje nu was er door Heer Bommel van op de hoogte gesteld dat hun vijanden, de Grumps, hem onaangenaam bejegend hadden, en dat had hun woelig bloed op kookhitte gebracht. Het stelde hen bitter teleur, dat de beslopen Grump-grot op dat moment geen enkele Grump bevatte, maar zij besloten kort en goed om zich te troosten met de eenzame Joost.

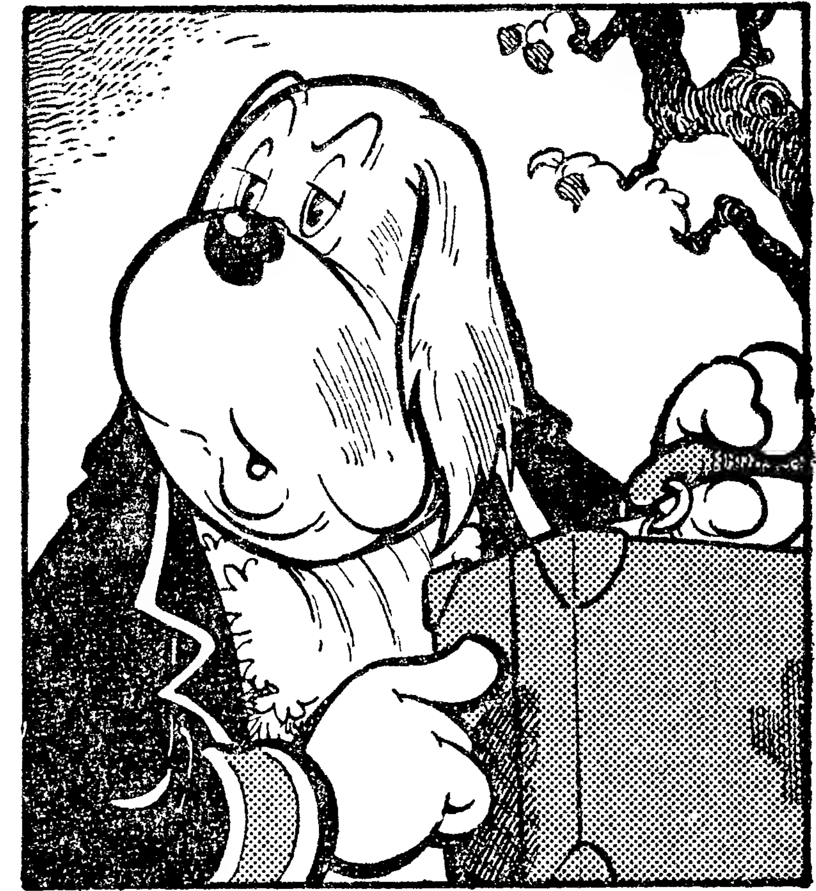
En zo kwam het dan dat deze, juist toen hij nauwgezet vijf pillen voor de overspannen Heer Bommel had uitgeteld, werd opgeschrikt door een snerpende strijdkreet — en even later werd hij hardhandig door een groot aantal Knarren bij de kraag, de armen en de benen gevat. Verzet noch jammerkreten mochten hem baten, en voordat de goede ziel zich er van bewust was wat er geschiedde, werd hij al door de juichende Knarren gevankelijk meegevoerd; en deze opgewekte wilden, die ook nog de reis-apotheek als buit meevoerden, zagen stralend terug op een welbestede ochtend

Hun gezang en gejubel was echter nog nauwelijks uitgestorven, toen de Grumps terugkeerden van hun ochtendwandeling, en een onbeschrijfelijke woede maakte zich meester van dit anders zo goedaardige volkje, toen hun gasten verdwenen bleken te zijn terwijl talrijke voetsporen duidelijk aantoonden, dat de Knarren zich verstout hadden een aanval op de grot te doen. Onder een woedend „hoei" en „hai" brullen werden onmiddellijk de kromme geweren bijgesleept voor een krachtige wraakexpeditie naar het gebied der Knarren. Al met al moet men het ergste vrezen voor de rust, die Heer Bommel zo dringend behoefde....

TOM POES EN DE BOMMELKUUR 1976

Zoals wij gezien hebben, waren de manlijke leden van de stam der Knarren er na het ontbijt op uit getrokken, om hun vete met de Grumps op pittige wijze voort te zetten. Het is echter een merkwaardige gewoonte van deze primitieve volkeren, dat het vrouwvolk des ochtends thuis blijft, onder het voorwendsel stof af te nemen en dergelijke, maar in werkelijkheid om haar kostbare tijd met praatjes te verdoen. Voor een overspannen iemand — als bijvoorbeeld heer Ollie B. Bommel — is een dergelijke atmosfeer echter buitengemeen rustgevend, en het mag dan ook geen verwondering baren, dat wij de geteisterde Asperasia-lijder thans aantreffen in het midden van een jachtverhaal in grote stijl, bewonderend van onder de pony's aangestaard door zijn luisteraars.

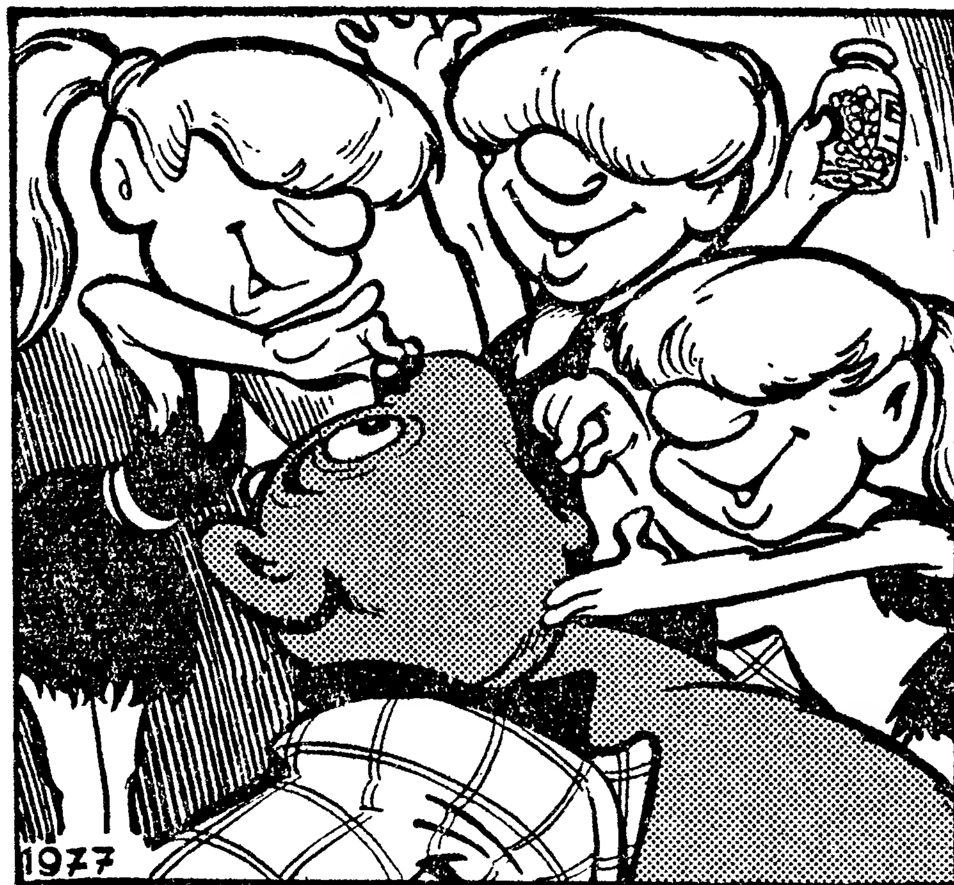
Hoe onaangenaam was het dan ook dat hier een onderbreking volgde. Juist toen heer Ollie verhaalde, hoe hij toen over een twaalf meter brede kloof sprong en aan de overzijde met de blote vuist een bison velde, marcheerden namelijk de zingende Knar-mannen het kamp weer binnen, de door hun gevangen bediende Joost met zich meevoerend.

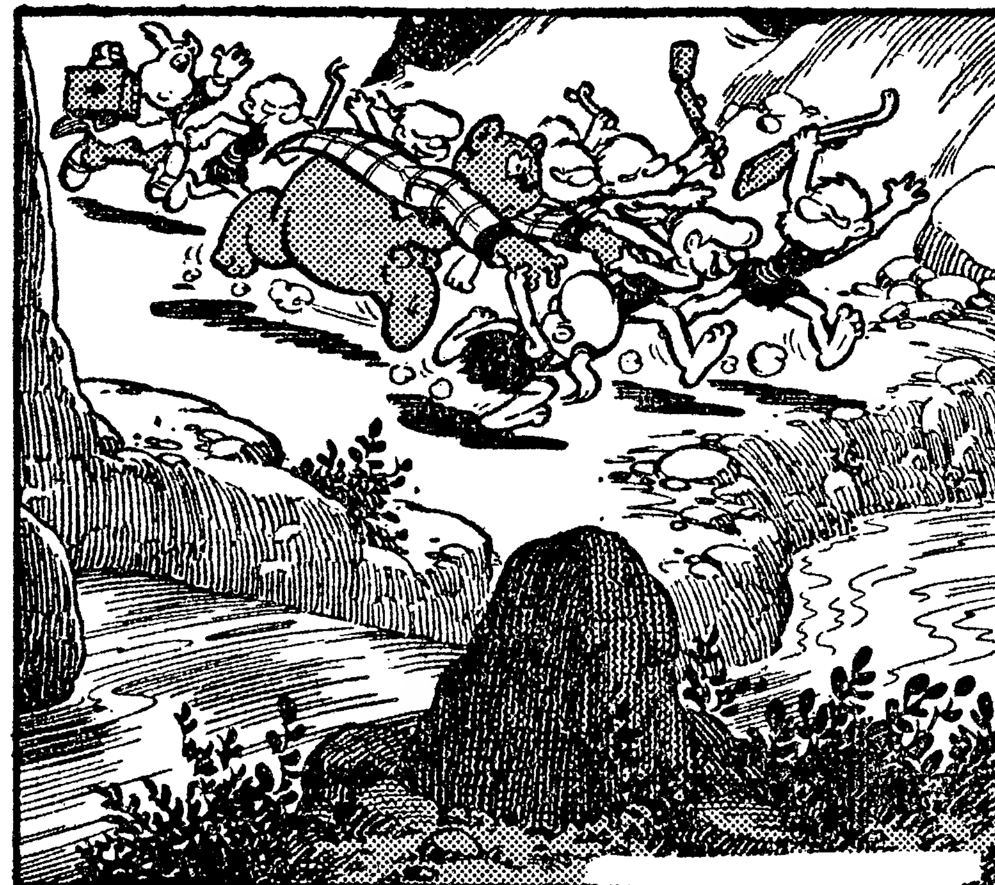
„En toen... en toen..." hakkelde heer Bommel, „toen... eh... zo! Ben jij daar, Joost! Je stoort me, als je begrijpt wat ik bedoel! Je bent te beweeglijk tegenwoordig! Nu zit je weer hier en dan zit je weer daar! Het zou beter zijn wanneer je rustig je plicht deed...

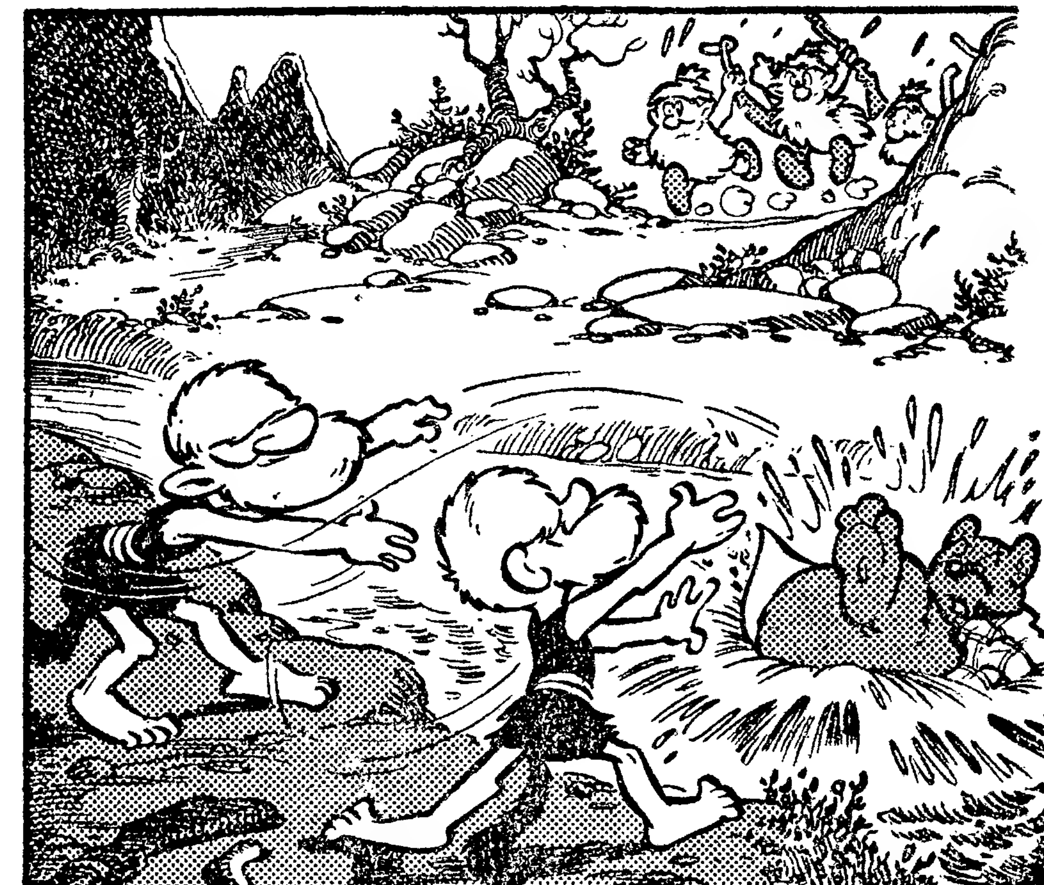
„Gaarne, heer Bommel, als ik zo vrij mag zijn!" knikte de ernstige bediende inschikkelijk. „Misschien wilt u mij toestaan om er u en uw gastheren aan te herinneren, dat uw toestand hoogst zorgwekkend is, en dat u dringend enkele pillen in moet nemen, terwijl ook uw koud bad niet langer uitgesteld kan worden. Anders kan ik niet voor de gevolgen instaan, met uw welnemen!"

Bij deze woorden ging er uit de rijen der Knarren een opmerkelijk gegrom op...

TOM POES EN DE BOMMELKUUR

Nadat de onkreukbare bediende Joost door de Knarren gevangen was en daardoor weer samen kwam met zijn voortvluchtige meester, die inmiddels de gastvrijheid van dit volkje genoot, begreep de trouwe knecht onmiddellijk wat hem te doen stond. In eenvoudige woorden legde hij de Knarren uit, dat heer Bommel in ernstige mate lijdende was aan een zenuwoverspanning, waarin slechts het innemen van pillen en het gebruik van ijskoude baden uitkomst kon bieden.

Nu hebben wij al vaker gezien, dat dit simpele bergvolk geen enkele gelegenheid oversloeg om een goede daad te verrichten; en zo kwam het dus dat de Knar-vrouwen, aangedaan door Joost's relaas, zich zonder verwijl meester maakten van de bekende pillenpot, om hun gast een aantal van deze medicamentjes in het keelgat te wurgen.

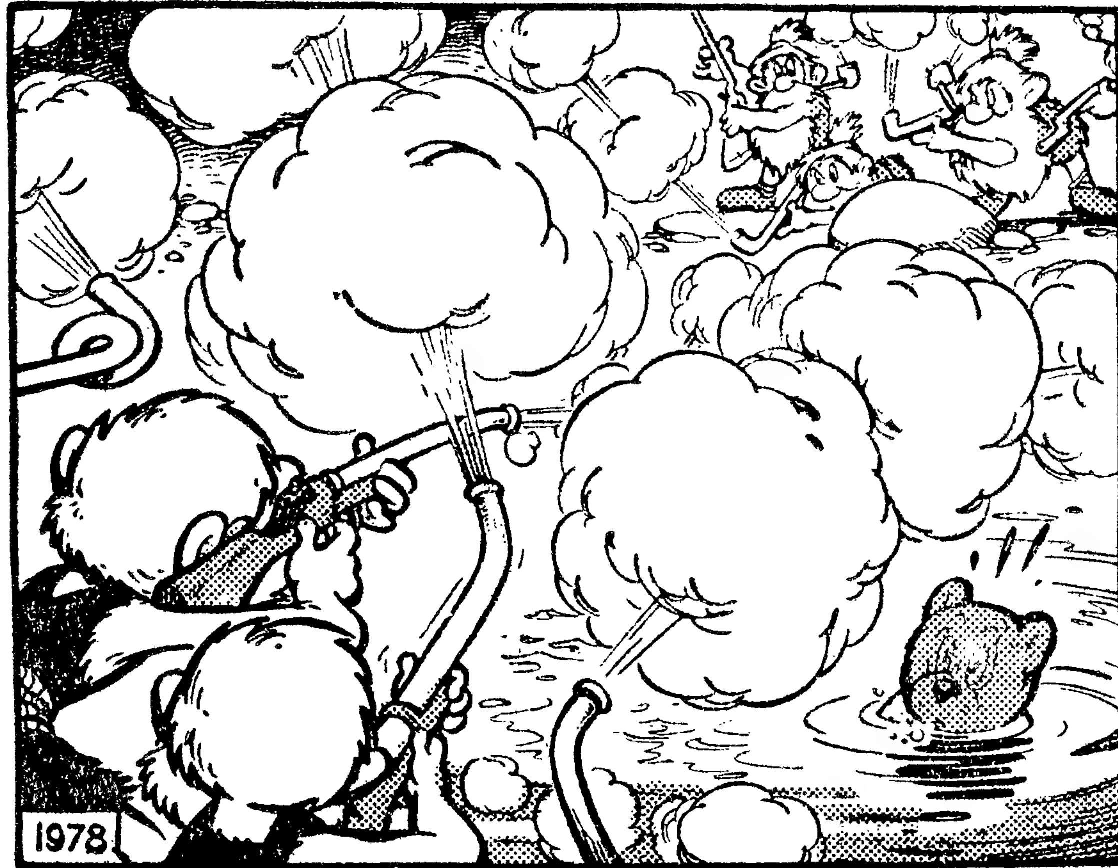
„Ump... grrrroempf... kwach... nee — help!" kreet heer Bommel. „Ik moet absolute rust... groetsj-wa... bah!"

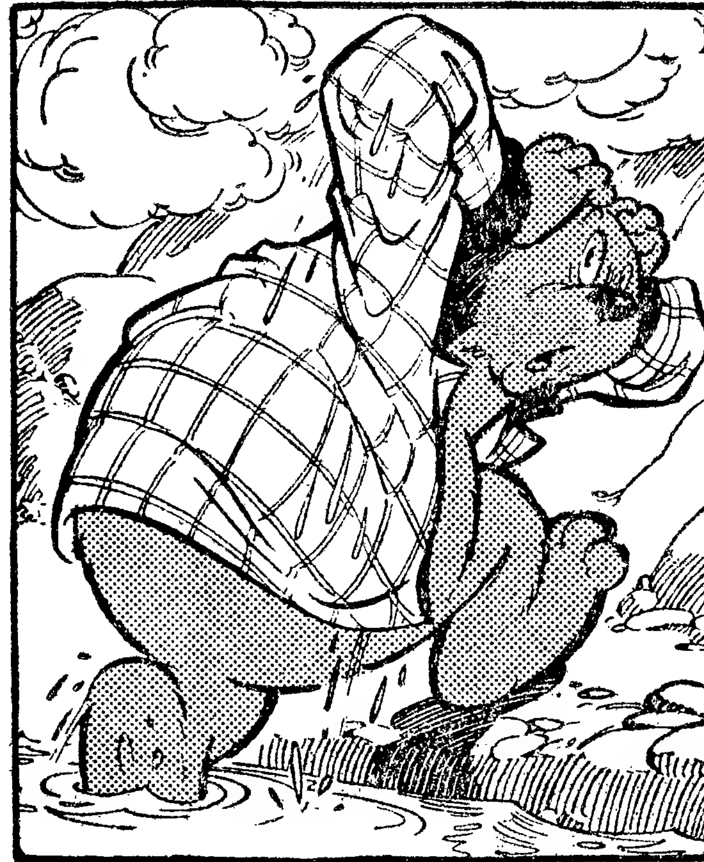
„Koude bad!" riepen echter de Knar-mannen, die gaarne het hunne bijdroegen tot het genezingsproces. „Hoi! Gast beter maken! Vlug veel koud water!"

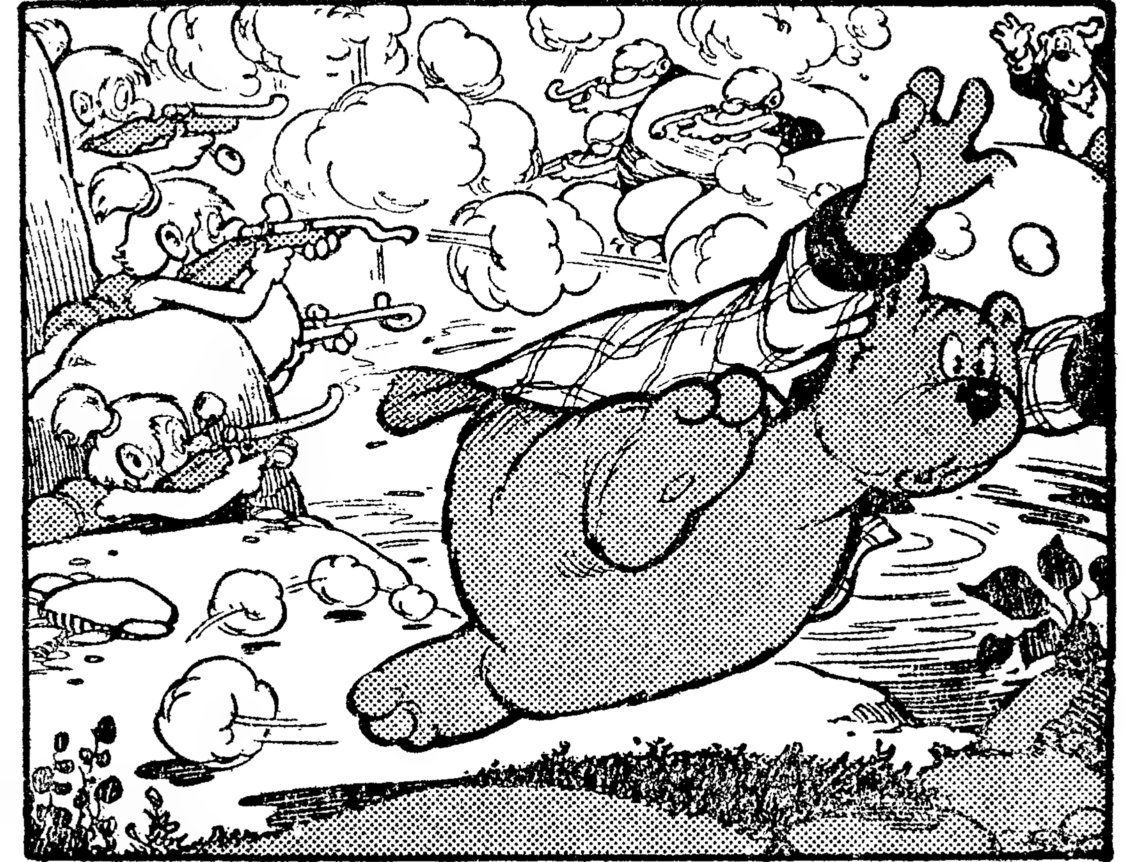
Heer Bommel kokhalsde nog lichtelijk van de vele pillen die men hem had opgedrongen, maar reeds greep een groot aantal sterke handen hem aan en werd hij in draf naar de oever van de snelvlietende bergbeek gevoerd.

„Heren — heren — iets meer tact, als u mij toestaat!" vermaande de bezorgde Joost nog — maar dat mocht niet meer baten. Met een eenvoudige jonas-beweging dienden de Knarren heer Bommel reeds zijn geneeskundig bad toe. Zijn ijselijke kreten droegen er veel toe bij, om de weg te wijzen aan de wraakzuchtige Grumps, die — zoals de opmerkelijke lezer zich herinnert — inmiddels reeds vurig op weg waren om een handgemeen met de Knarren te zoeken...

TOM POES EN DE BOMMELKUUR

Bijkans op het ogenblik waarop de welwillende Knarren een verkwikkende onderdompeling toedienden aan Heer Bommel, verschenen op de andere oever van de beek de Grumps; en wij menen reeds eerder te hebben opgemerkt, dat er tussen de beide volkeren een diepgaande vete bestond, die nu nieuw voedsel had gekregen door de beledigingen welke zij over en weer elkanders gasten aandeden.

De toch reeds geprikkelde Grumps werden razend, toen zij uit Heer Ollie's smartkreten terecht afleidden, dat hij door de Knarren op een hem onwelgevallige wijze was bejegend en zonder verwijl openden zij het vuur uit hun grillig bewerkte geweren. De Knarren evenwel — altijd tot een treffen bereid — beantwoordden het vuur op pittige wijze; en stellig zouden er dan ook grote ongelukken gebeurd zijn, wanneer de kronkelingen der geweerlopen de kogels niet in veilige banen hadden geleid.

Heer Bommel bevond zich bij dat alles echter in een weinig benijdenswaardige positie. Niet alleen was het water waar men hem op medisch advies in had gedompeld, bijzonder koud, maar ook de wolken kruitdamp en het gegier der kogels droegen weinig tot zijn gemoedsrust bij.

„Mijn aperasia....” steunde hij. „Is er dan niemand hier, die rekening houdt met de delicate gevoelens van een overspannen heer? Moet dat nu — al dat lawaai, al dat ruwe gedoe? Begrijpen ze dan niet dat ik dringend algehele rust behoef?”

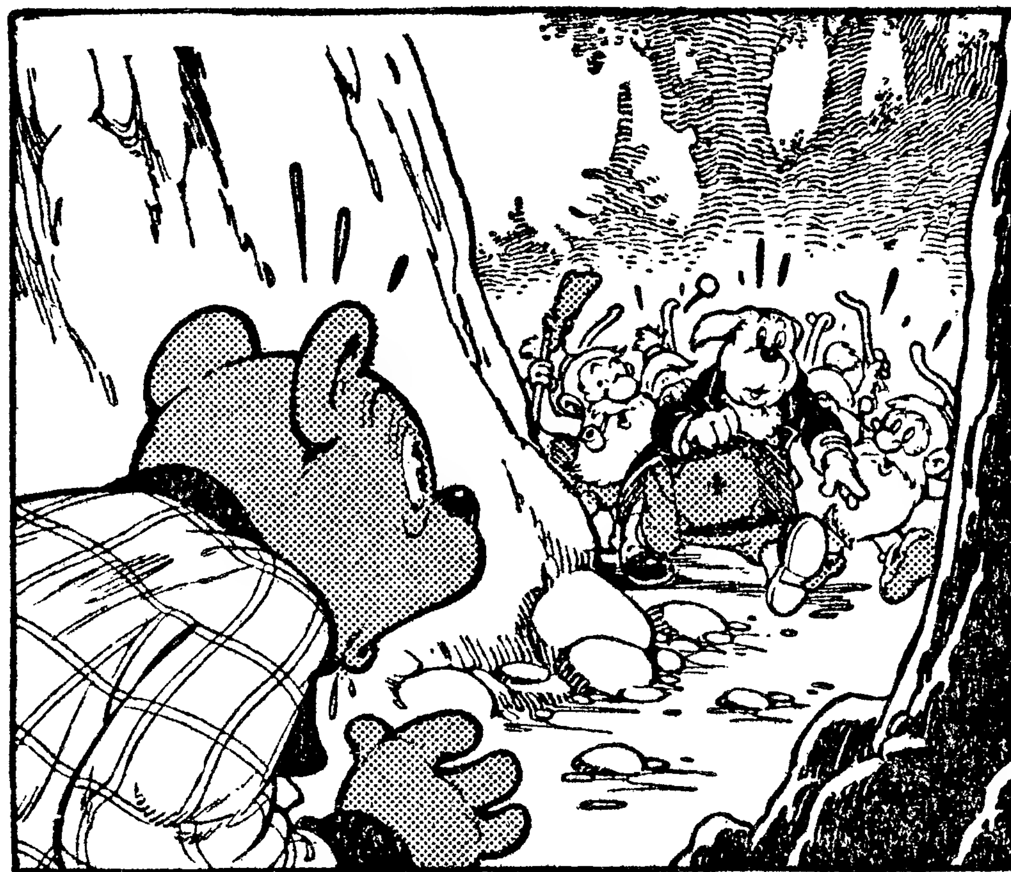
Een aantal kogels, die speels op de oppervlakte van het water ketsten, onderbraken zijn alleenspraak. Schichtig en gejaagd waadde Heer Bommel, temidden van het tumult, naar de oever om, daar eenmaal aangekomen, het op een lopen te zetten.

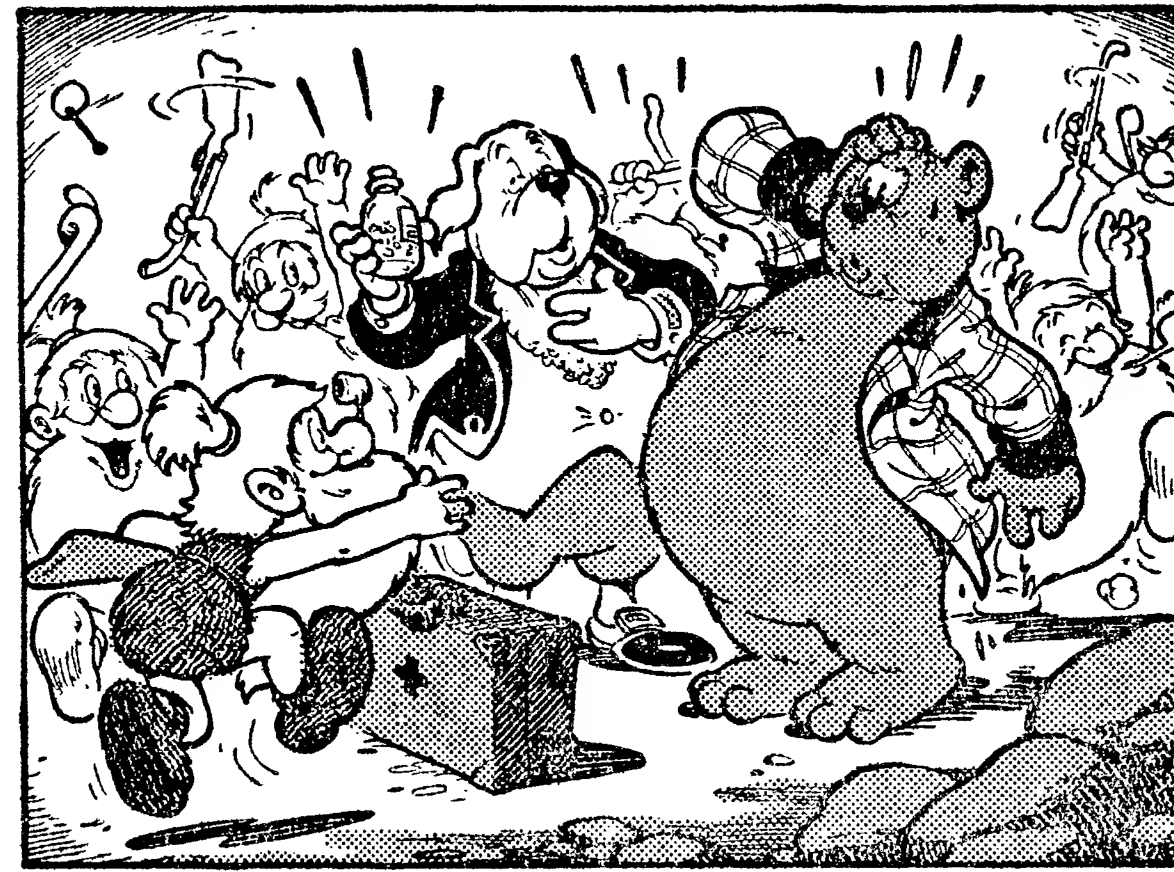
„Heer Bommel, sta mij toe?” kreet de ontzette bediende Joost. „Blijf toch, als ik zo vrij mag zijn! Dan kunnen we uw kuur voortzetten!”

Niets was beter in staat geweest om Heer Bommel reuzenkrachten te verlenen. Met de gezwindheid van een stormwind joeg hij voort, terwijl nog slechts het woord „rust” aan zijn hijgende lippen ontsnapte....

TOM POES EN DE BOMMELKUUR 1979

Nadat 'n voorbeeldige sprint hem op veilige afstand had gebracht van de vechtpartij der Grumps en Knarren, matigde heer Bommel zijn draf. Een diepe neerslachtigheid maakte zich van hem meester, terwijl hij nu doelloos verder dwaalde door de barre natuur van de Zwarte Bergen. „Nergens een vriendelijk gezicht — nergens een opbeurend woord...." mompelde hij dof. „En dat, terwijl mijn teer gestel toch op medisch advies geknakt is, als ik begrijp wat ik bedoel! Waar is de zachte hand, die me liefjes op een sponde vlijt, met versnaperingen en opbouwende gedachten? Neen — Tom Poes is nergens te bekennen! Geen oppervlakkigheid is zo'n opgroeiende vlegel te bar! En de zorgeloze Joost heult met primitieve bergvolkeren om me nutteloze pillen en koude, koude baden toe te dienen! Nooit hoop ik die eervergetene weer te zien...."

Doch helaas; deze wens mocht niet in vervulling gaan, want juist nu naderde er om de hoek van het bergpad een opgewekt groepje.

Men moet weten, dat de vastberaden Grumps er in geslaagd waren, hun treffen met de Knarren in hun voordeel te beslechten. Zij hadden zich weer meester gemaakt van Joost, die zij terecht als hun gast beschouwden, en zij voerden hem nu joelend terug naar hun hol.

Wie beschrijft echter de vreugde van de kereltjes, nu zij ook op zo onverwachte wijze weer de hand konden leggen op de verdwaalde Heer Bommel?

„Nee!" kreet heer Ollie. „Niet doen! Ik verdraag het niet langer. Ik stort in!" — maar deze zwakke uitroepen werden geheel overstemd door het „hoi", „hai' en „hoei" der blijde bergbaasjes.... en ook Joost kwam weinig aan de wensen van zijn meester tegemoet.

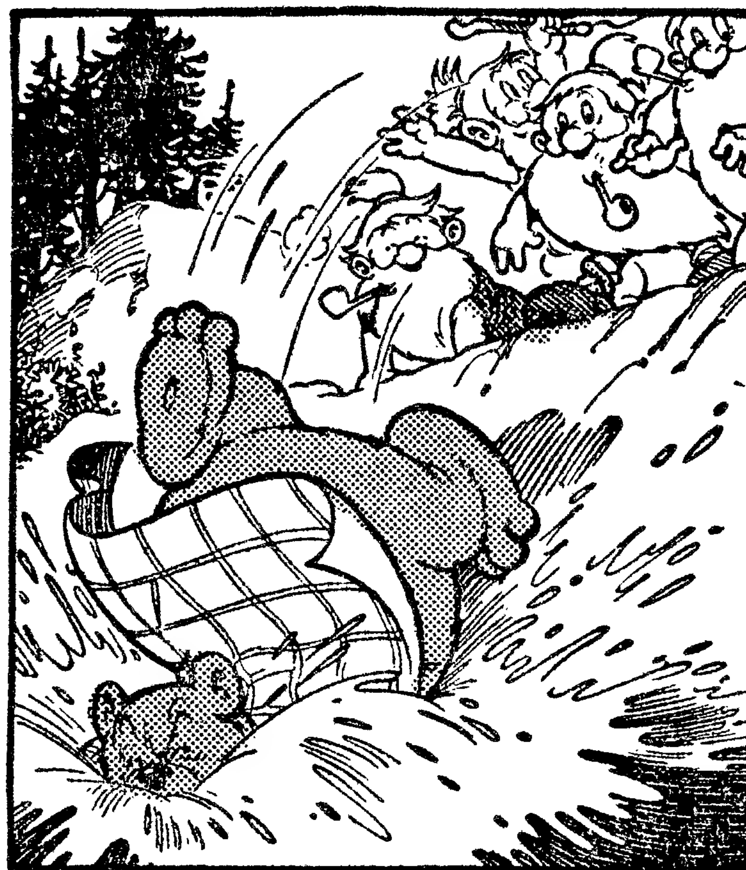
„Het verheugt me u te treffen, als u mij toestaat!" sprak hij opgelucht, terwijl hij met de pillenpot zwaaide. „Thans kunnen we rustig uw kuur voortzetten, als ik zo vrij mag zijn!"

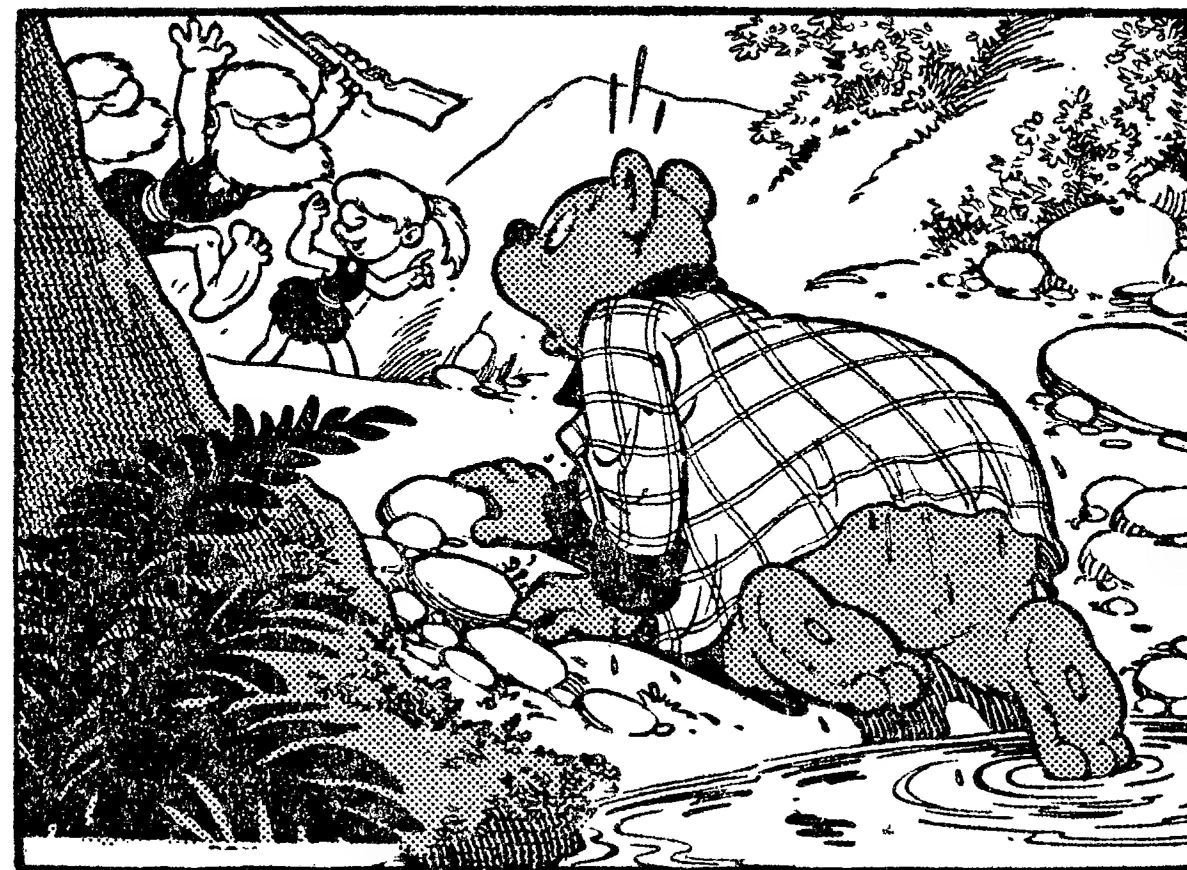
Het luidkeels brullen der huppelende Grumps zette aan zijn woorden een merkwaardige kracht bij.

Zie pagina 6 voor nog een Tom Poes verhaal

TOM POES EN DE BOMMELKUUR 1980

„Vrienden....", sprak Heer Bommel op mismoedige toon, toen de vrolijke Grumps hem aan alle zijden aanvatten, „vrienden.... laat ons nu redelijk zijn! Laat ons dit alles nu eens uitpraten als heren onder elkaar, als u begrijpt wat ik bedoel. Ik ben een ernstig getroffen iemand, wien volstrekte rust is voorgeschreven...."

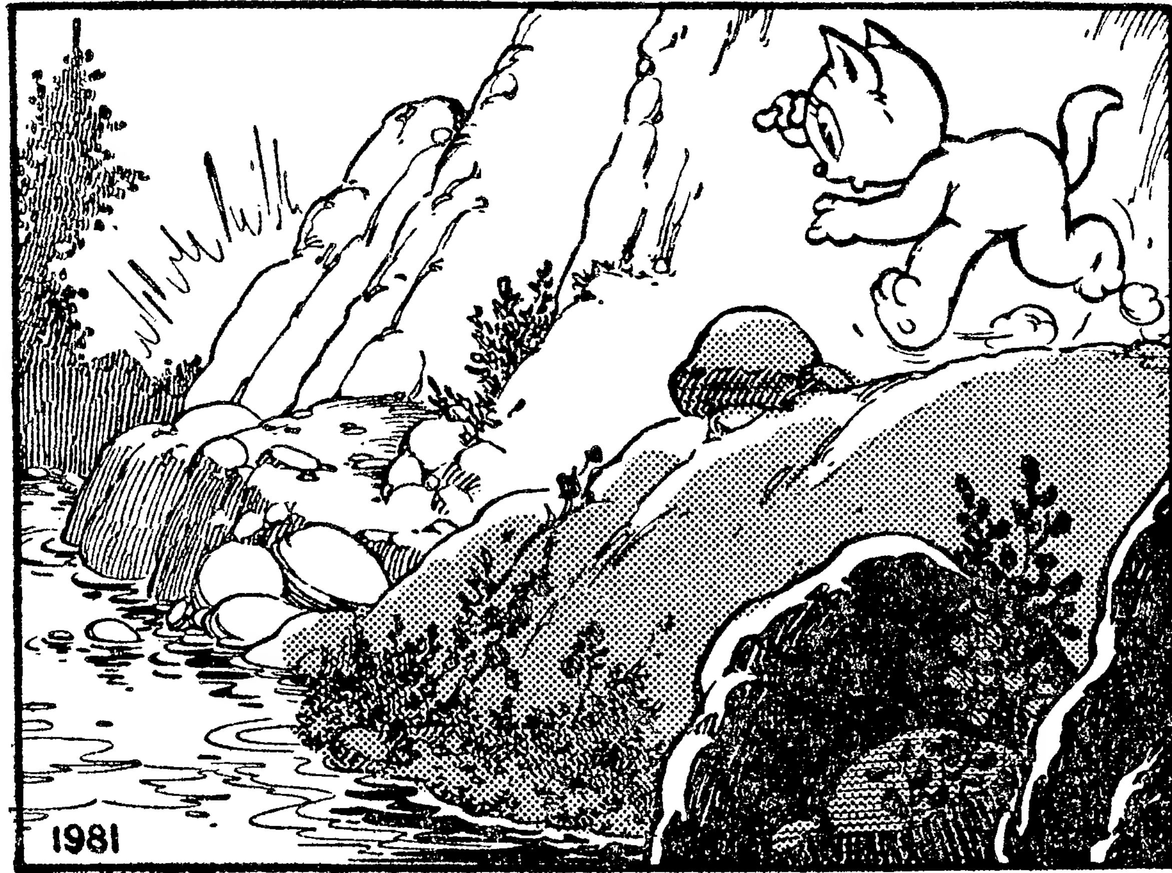
„Hoi! En pil! En koud bad! Hoei!" riep de fleurige Grootvader Grump; en wat Heer Ollie voorvoeld had, gebeurde. Hij werd opgetild en in draf vlot naar de beek gedragen, terwijl inmiddels enkele Grumps partij trokken van het feit, dat hij luidkeels protesteerde, en wel door het behendig in zijn keelgat werpen van de geneeskrachtige pillen. Een ogenblik later werd hij opnieuw liefderijk doch hardhandig ondergedompeld in het bergstroompje, dat nu al zo vaak getuige was geweest van zijn onverholen tegenzin.

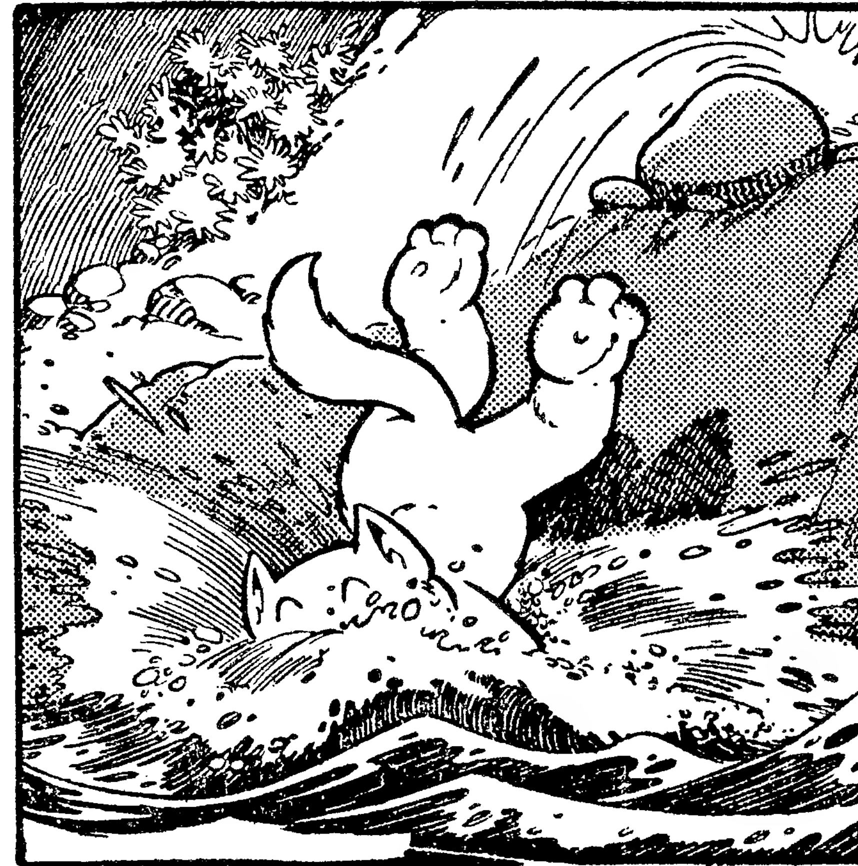
Hier moet echter worden aangetekend, dat de veelvuldige tewaterlatingen niet onopgemerkt aan Heer Bommel voorbij waren gegaan. Hij had schrander opgemerkt, dat zijn leerzame uitroepen over de rust die hij behoefde, geen uitwerking hadden op de wezens die deze buurt bevolkten, en dus verspilde hij daar geen van zijn laatste krachten meer aan. Daarentegen begaf hij zich met een vaardigheid, die de koude ervaring hem had bijgebracht, onmiddellijk naar de tegenover liggende oever om daar een tijdelijke veiligheid te zoeken.

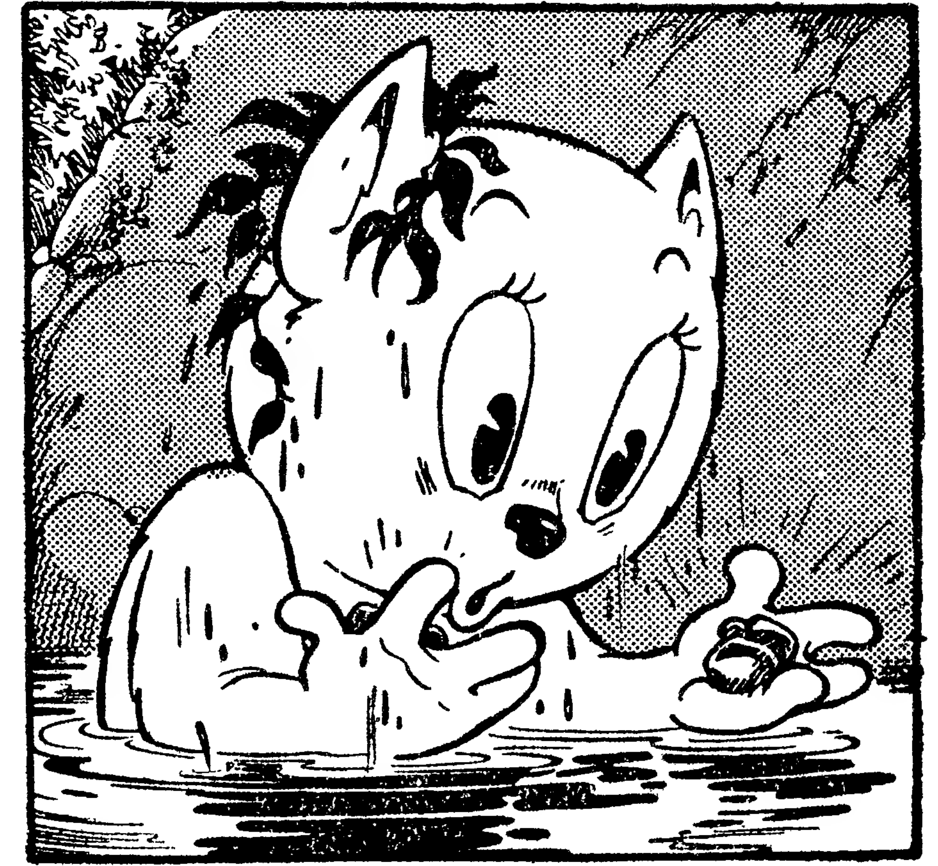
Doch nauwelijks had hij de droge grond bereikt, of daar doken al de Knarren op, die het zoeken naar hun overspannen gast geenszins hadden opgegeven en in jubelkreten uitbarstten, nu zij een nieuwe kans zagen om hem een koud bad toe te dienen.

„Ik wou dat ik nooit aperasia gekregen had!" jammerde Heer Bommel. „Er is niets aan! Iedereen wil me beter maken!"

TOM POES EN DE BOMMELKUUR

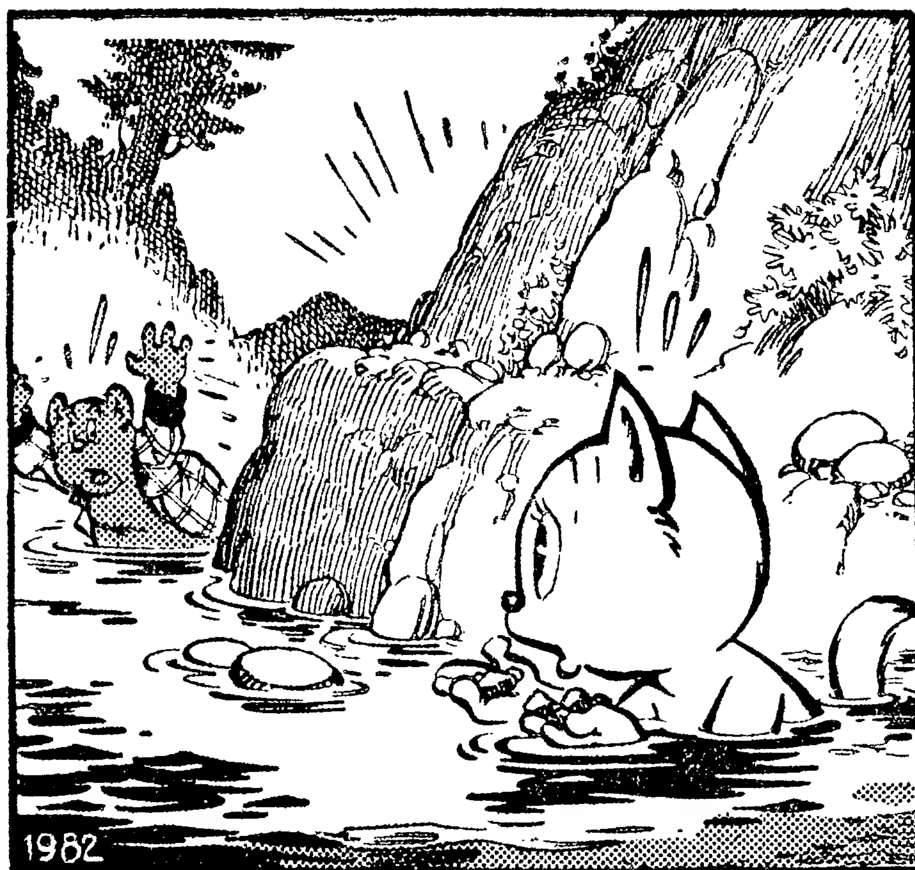

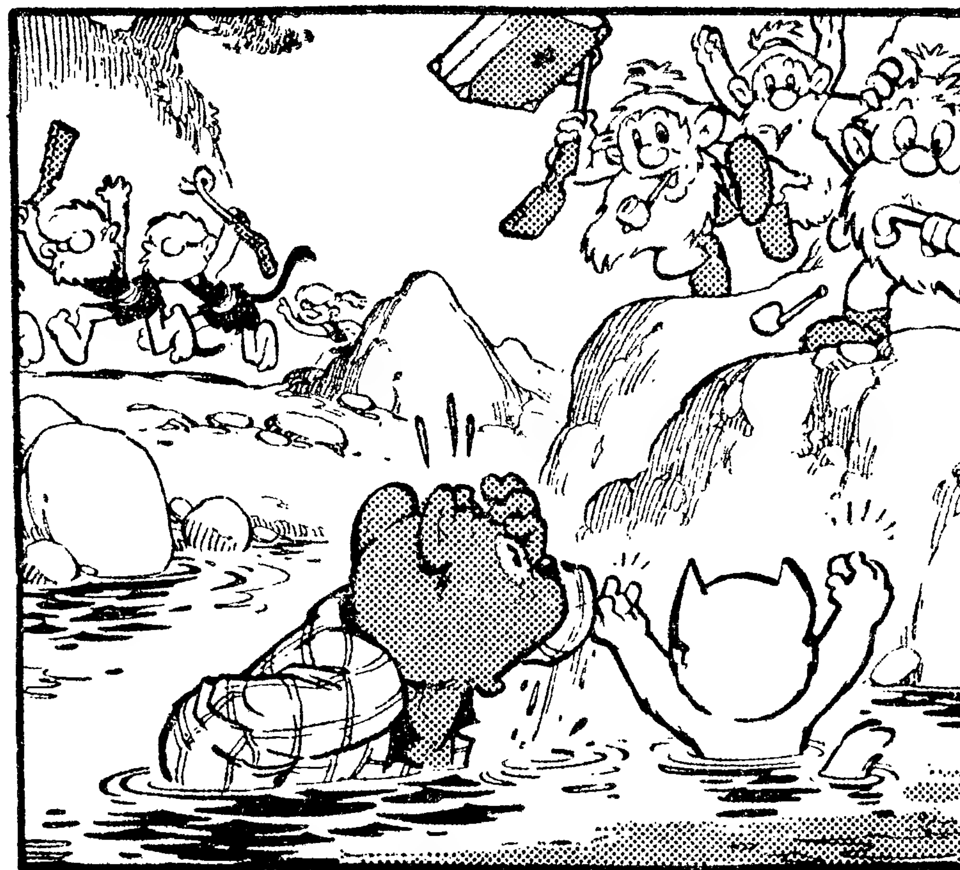
Er ving met heer Bommel een onrustig bedrijf aan nu hij daar bij de bergbeek vertoefde met het volk der Grumps te ener, en de stam der Knarren te anderer zijde. Beide groepen waren er in hun gastvrijheid namelijk zozeer op gesteld om zijn genezing te bevorderen, dat zij hem beurtelings te water lieten. Krabbelde hij dan links de beek uit, dan wierpen de Knarren hem er juichend weer in — en zocht hij rechts zijn heil dan waren het de jubelende Grumps die hem een nieuwe onderdompeling toedienden. Met luidkeels uitgesproken protesten droeg heer Bommel het zijne bij tot het rumoer, dat dit genezingsproces omgaf, en al met al werd de behandeling dus in wijde omtrek hoorbaar.

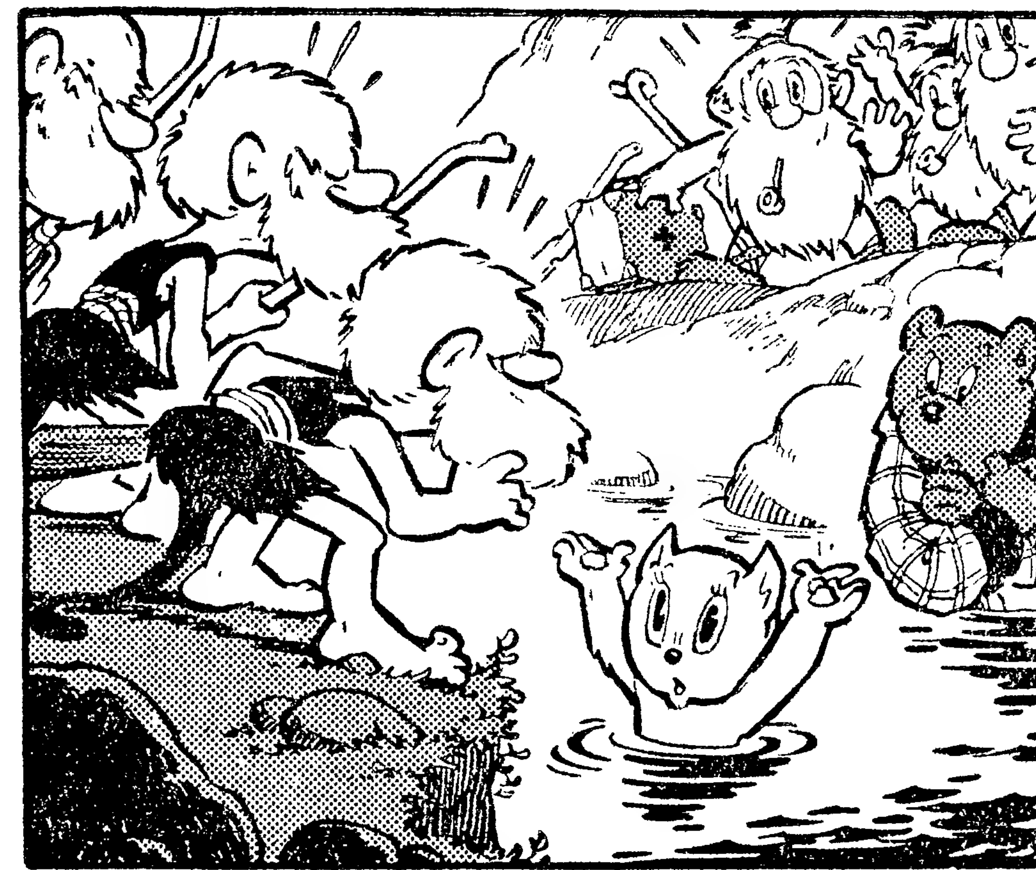
Eén was er, die zich daar over kon verheugen, en dat was Tom Poes. Hij was er flink op uit getogen om de verdwenen heer Bommel te vinden en terug te voeren naar de grot der Grumps, maar terwijl hij steeds maar verder dwaalde zonder een spoor van zijn vriend te vinden, was hij de weg kwijt geraakt en hij wist tenslotte in het geheel niet meer hoe hij gaan moest.... tot het voornoemde gebulk en gebulder zijn opmerkzaamheid trok.

„Drommels!" dacht hij. „Ik zou zo zeggen dat dáár heer Ollie is...." en hij begon te draven. Misschien deed hij dat een beetje onbeheerst, want reeds even later struikelde hij over een steen — en nu kon hij dan eens aan den lijve ondervinden wat de overspannen heer Bommel te doorstaan had. Proestend dook hij onder in het ijskoude water, en het duurde nogal enige tijd voordat hij, in die sterke stroom, weer vaste grond onder de voeten had en op kon duiken. Er hingen nog waterplantjes om zijn oren, en in zijn handen had hij een paar kiezelstenen die hij, al-grabbelend, van de bodem had meegenomen. Hij wilde ze juist weggooien, toen hij plotseling verbaasd de ogen opensperde.... want deze kiezelstenen waren geen kiezelstenen.... Het waren klompjes goud!

TOM POES EN DE BOMMELKUUR 1982

Tom Poes was diep onder de indruk van de vondst, die hij zojuist gedaan had — zó diep, dat hij nauwelijks meer opmerkte hoe koud het hem omgevende beekwater wel was, en zich geheel verloor in de beschouwing van de goudklontjes, die hij per ongeluk in handen had gekregen. Dit duurde echter slechts korte tijd.

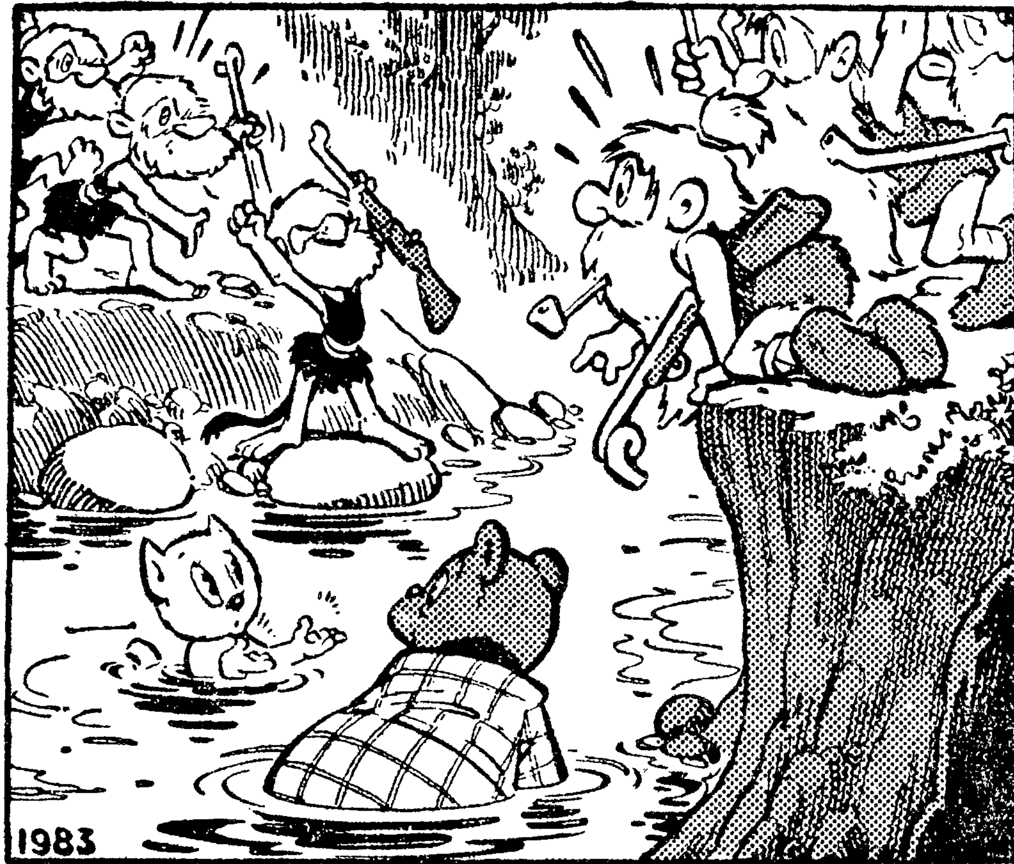
Heer Ollie B. Bommel had namelijk, eveneens in het water gedompeld, een wijle met lede ogen het woest bedrijf der Knarren en Grumps aangezien, die hun vete over zijn gekweld hoofd heen beslechtten en hem inmiddels steeds te water wierpen bij iedere poging die hij ondernam om de wallekant weer te betreden. Tenslotte besloot de zenuwlijder toen, om te vluchten langs de enige weg die hem nog gelaten was — namelijk de beek zelf.

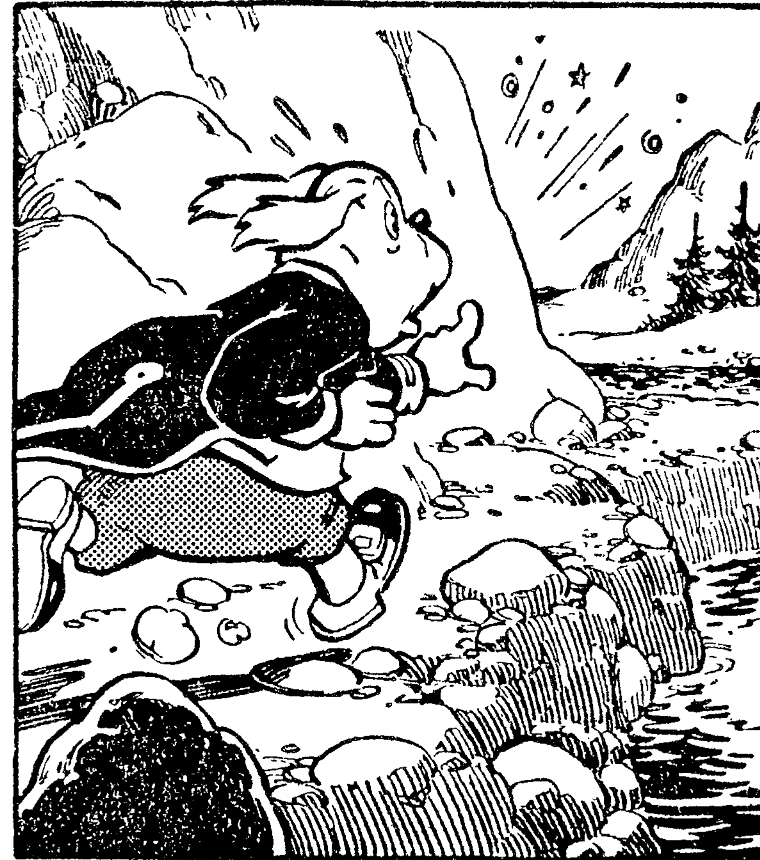
„Tom Poes! Tom Poes!" kreet hij, toen hij, snel wadend, de genoemde in het oog kreeg. „Wat sta je daar toch te suffen! Jij verpoost je maar! Jij gaat maar eens lekker in de beek baden wanneer je daar zin in hebt, en je laat een ouder en beproefd iemand in de steek! Ik wil naar huis om rust te nemen, als je begrijpt wat ik bedoel!"

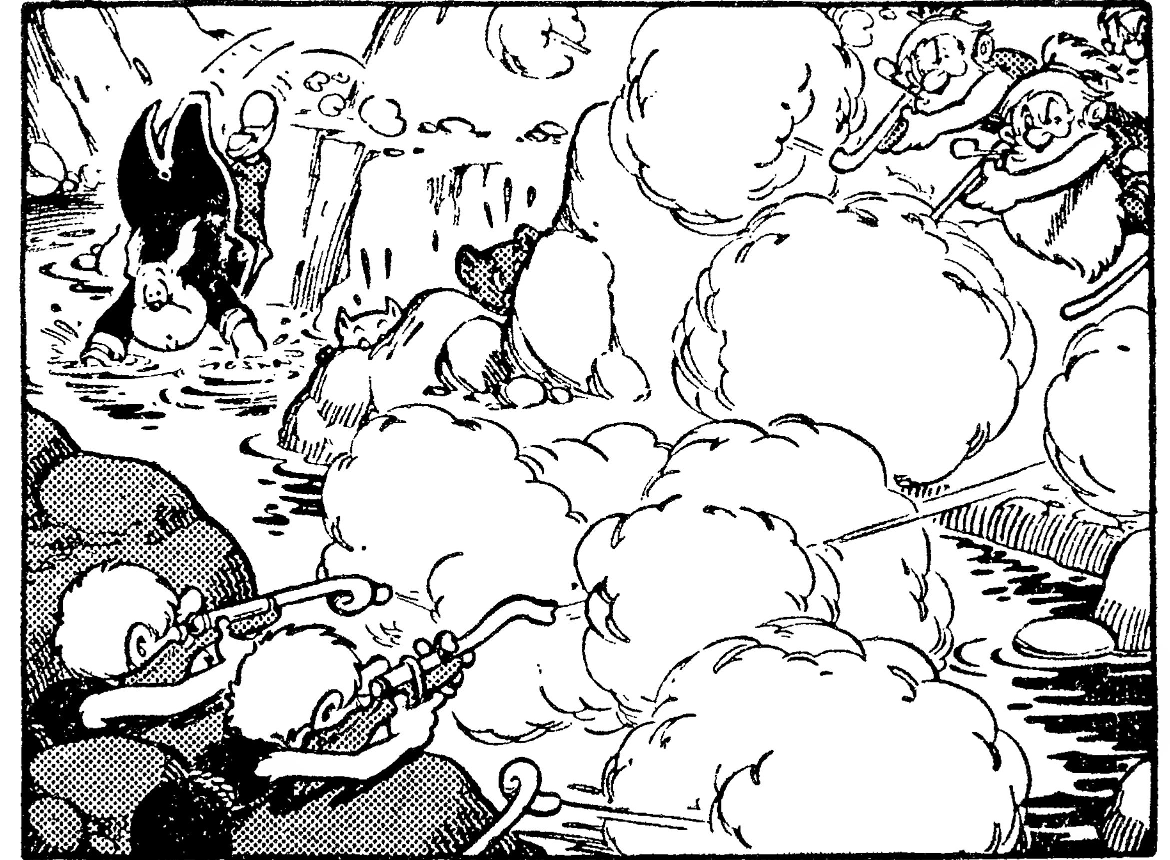
De begrijpelijkheid liet niets te wensen over. De Grumps en de Knarren, die al spoedig het lijdend voorwerp hunner vete misten, waren namelijk langs de oever aan een ferme achtervolging begonnen, waarbij zij niet alleen „Hai" en „Hoi" riepen, doch ook dreigend zwaaiden met het reis-apotheekje, dat de voor heer Bommel zo heilzame pillen bevatte. Stellig waren zij van zins, om de kuur met kracht voort te zetten — doch voordat zij dit voornemen uit konden voeren, hief Tom Poes de armen op en riep gebiedend: „Heren — kalmte! Ik heb iets belangrijks te vertellen! Kijk eens wat ik hier in mijn handen heb!"

Nu viel er werkelijk een diepe stilte.

TOM POES EN DE BOMMELKUUR 1983

„Heren Grumps en Knarren!" sprak Tom Poes ernstig. „Ik heb goud gevonden op de bodem van de beek! Kijk maar eens goed — dan hebt u misschien iest anders om over te denken dan de kuur van Heer Bommel!"

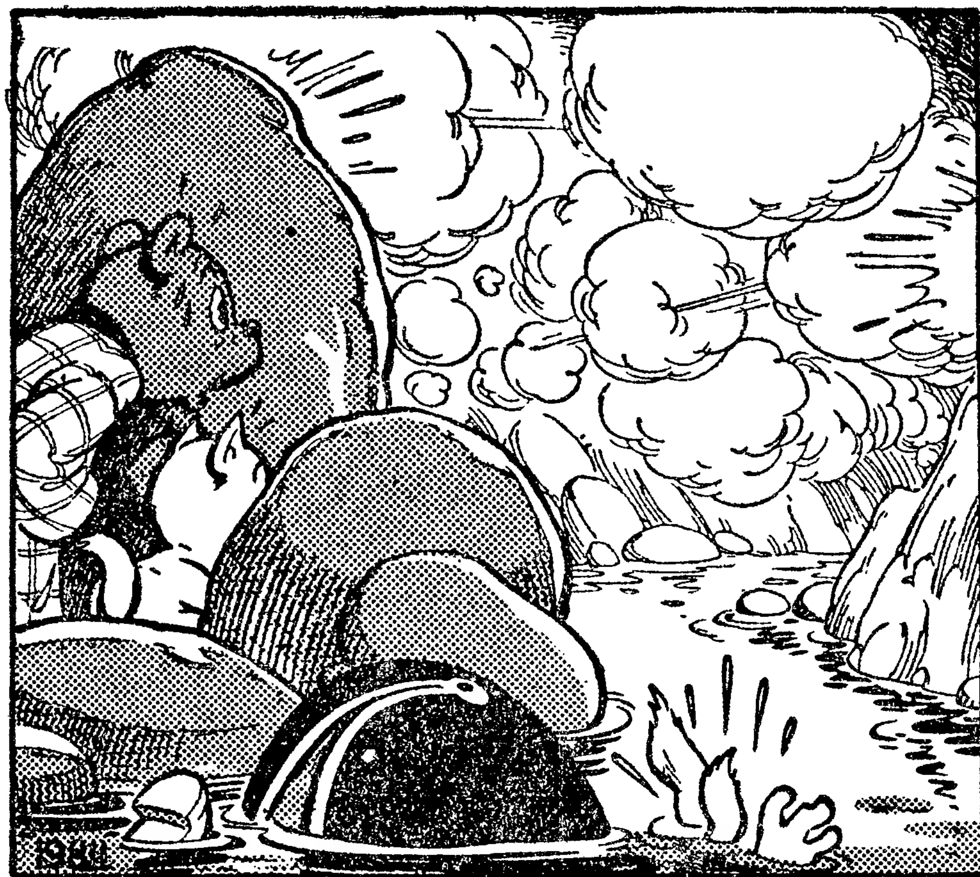
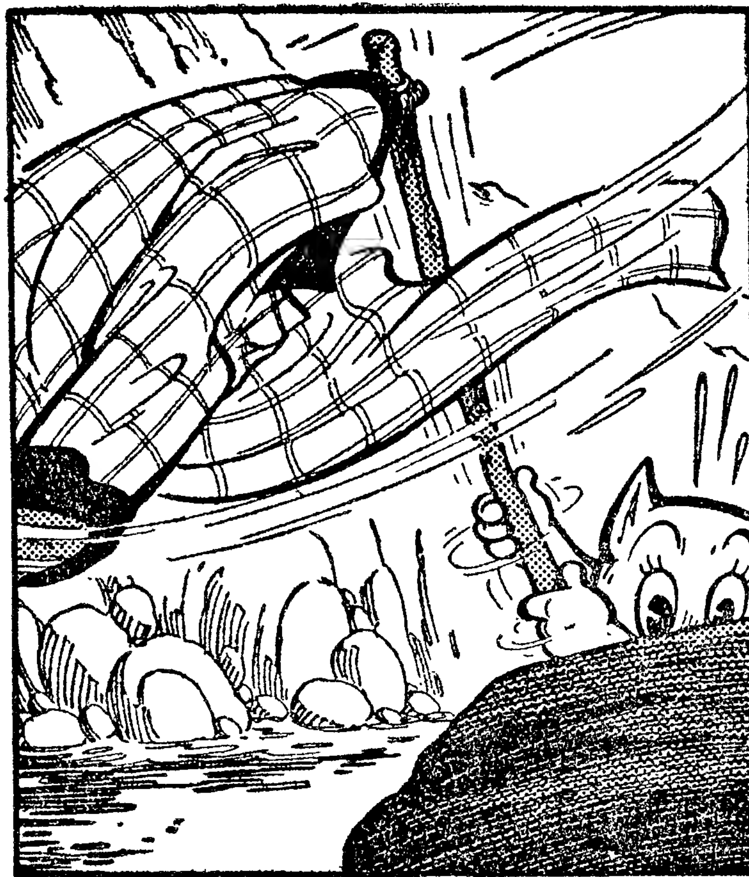
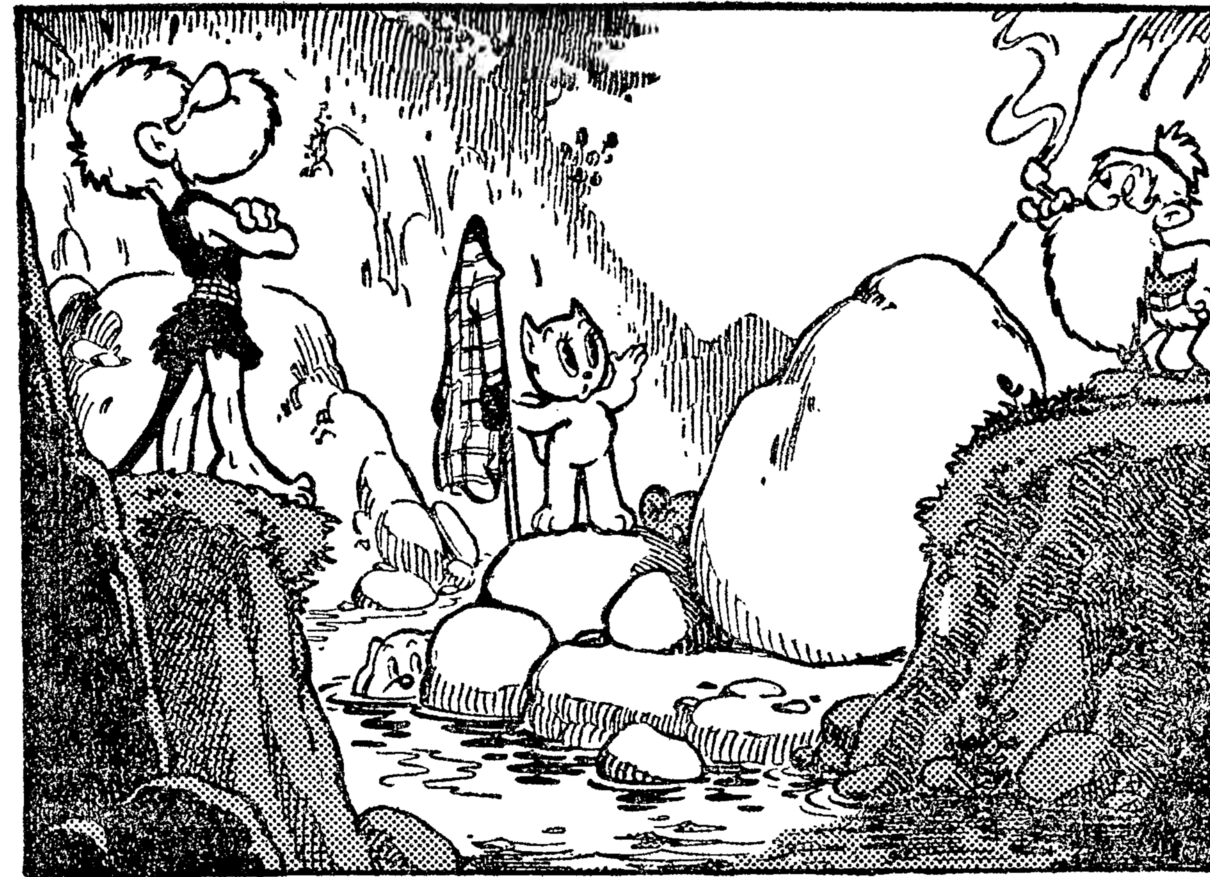
Dat was heel juist gezien van Tom Poes; want toen de Knarren en de Grumps zagen, dat hij de waarheid sprak, begonnen zij onmiddellijk knorrende en grommende geluiden te slaken. „Hoei — goud! Van ons!" sprak de overgrootvader der Knarren onmiddellijk. „Knarren-goud, hoi!"

Een daverend „hai" der Grumps overstemde hem echter, en de Oudste der Grumps bracht slagvaardig in het midden: „Beek is grens! Goud is van Grumps!" We mogen dus wel zeggen, dat het goud aanleiding had gegeven tot een grensgeschil, en dit blies op zijn beurt nieuw leven in aan de vete der beide buurvolkeren.

Het geraas van deze vete maakte zich weldra kenbaar, en liet niet na ook de aandacht te trekken van de vlijtige bediende Joost, die nog doende was om zijn werkgever te zoeken. „Men schiet weer!" hijgde hij klaaglijk. „Dat moet toch wel slecht zijn voor iemand met een zenuwoverspanning, als ik zo vrij mag zijn! En dan al die koude stortbaden die men Heer Bommel heeft toegediend! En flessen vol pillen! Alleen een ijzeren gestel zou het kunnen verdragen.."

Het stond voor de schrandere bediende vast, dat Heer Bommel's kuur tot goede resultaten had geleid en nu ten einde was; en toen hij het terrein der vete bereikte, sprong hij met overdaad van plichtsbetrachting te water om zijn meester deze mededeling te gaan brengen.

TOM POES EN DE BOMMELKUUR 1984

De voortvarende bediende Joost had zich voorgenomen, om eens ernstig met heer Bommel te gaan spreken over een afloop van diens kuur tegen de zenuwoverspanning;; doch voorlopig kwam hij nauwelijks aan een uitvoering van dit plan toe. De kogels der Grumps en Knarren vlogen namelijk zo onbeheerst in het rond, dat het de bediende raadzaam leek om zijn gelaat in het water te steken. Op onze — overigens zo levendige — eerste afbeelding zal men hem dan ook slechts met moeite terug kunnen vinden, en dat was dan ook juist het resultaat dat hij beoogde. Heer Bommel en Tom Poes evenwel, die een betrekkelijke veiligheid hadden gevonden, sloegen de strijd gespannen gade; maar het was ook heer Bommel bang te moede.

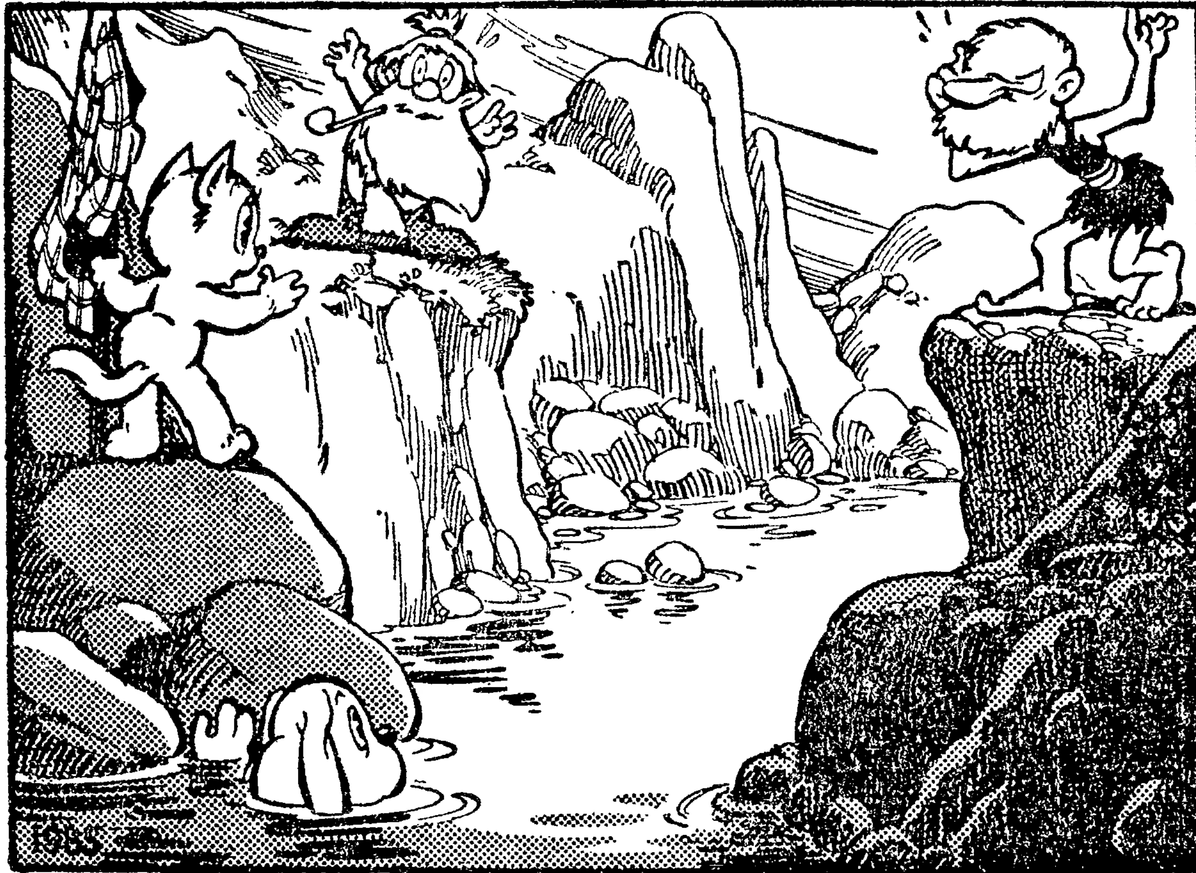
„Zouden ze er wel aan denken dat er iemand in de buurt is, die aan asperasia lijdt en die heel teer en fijn behandeld moet worden?" vroeg hij stokkend. „Ik.... eh.... ik.... eh.... ik zou eigenlijk handelend op moeten treden! Waarom treedt er niemand handelend op?"

Dat was nu precies wat Tom Poes besloten had te doen, en een ogenblik later zag men hem dan ook boven de steen opduiken, terwijl hij heer Bommels jas als vredesvlag heen en weer zwaaide. „W-w-waarom doe je dat nu, Tom Poes?" vroeg heer Bommel klappertandend. „Alles is al zo koud...."

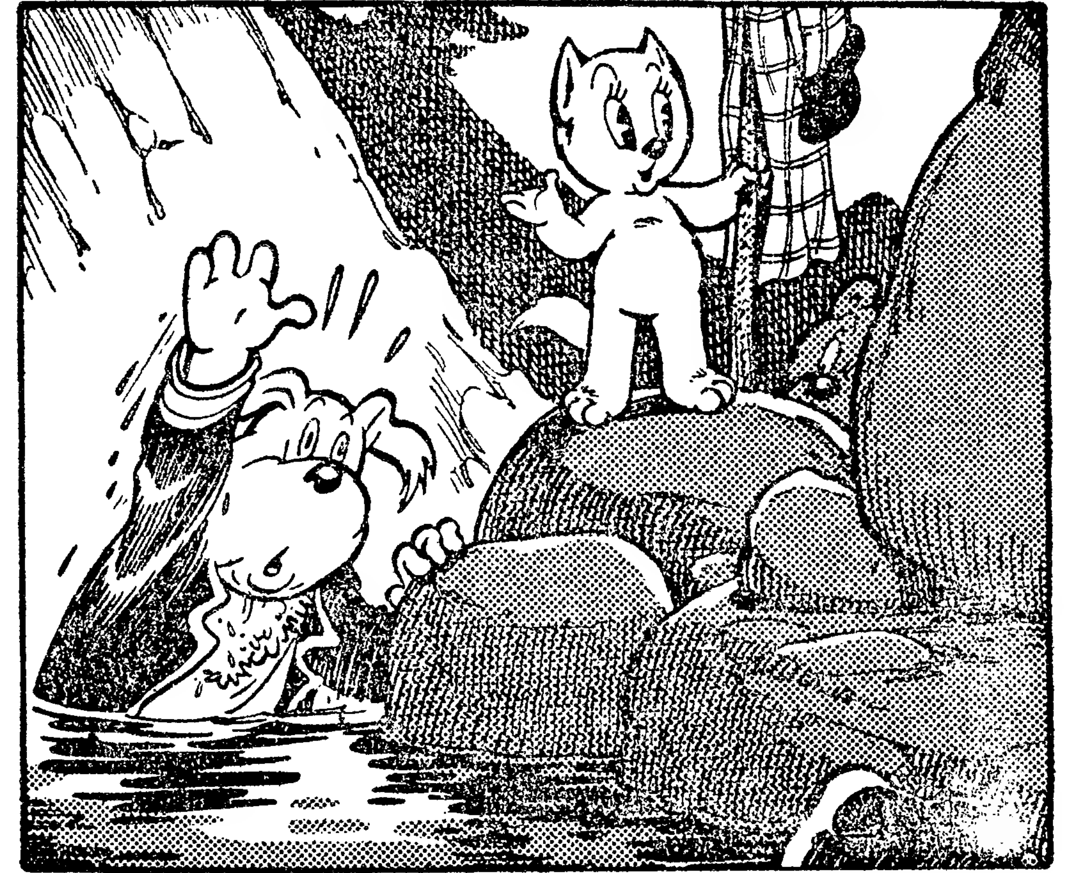
Maar de jas had het gewenste effect al gesorteerd; het vuren werd gestaakt, en de oudsten der Grumps en Knarren traden nader om te horen wat Tom Poes te zeggen had.

„Heren," begon hij eenvoudig, „uw vete heeft nu lang genoeg geduurd. Strijdt toch niet langer om dat goud! Besteed het liever eendrachtig aan een Goed Doel!"

TOM POES EN DE BOMMELKUUR

Het waren mooie, ernstige woorden, die Tom Poes sprak. „Uw vete heeft al veel ongeluk gebracht," zei hij, „en het goud, waar u nu om vecht, staat in de betere boeken ook niet best aangeschreven. Wend het aan voor iets goeds! Maak er een zegen van! Heeft een van u niet een aardig plan in die richting?"

„Hai-hoi!" riepen de oude Grump en de oude Knar gelijktijdig; want we hebben reeds opgemerkt dat de baasjes van beide volkeren niet alleen schrander, maar ook goedwillend waren. „Hoei!" vervolgde de Grump-grootvader (die de hardste stem had). „Mooi plan! Gebruiken goud voor grote kuur van Bommel-heer! Kopen gebouwen en machinen! Allemaal stortbaden. Millioenen pillen! Hoei! Wij pret — hai!"

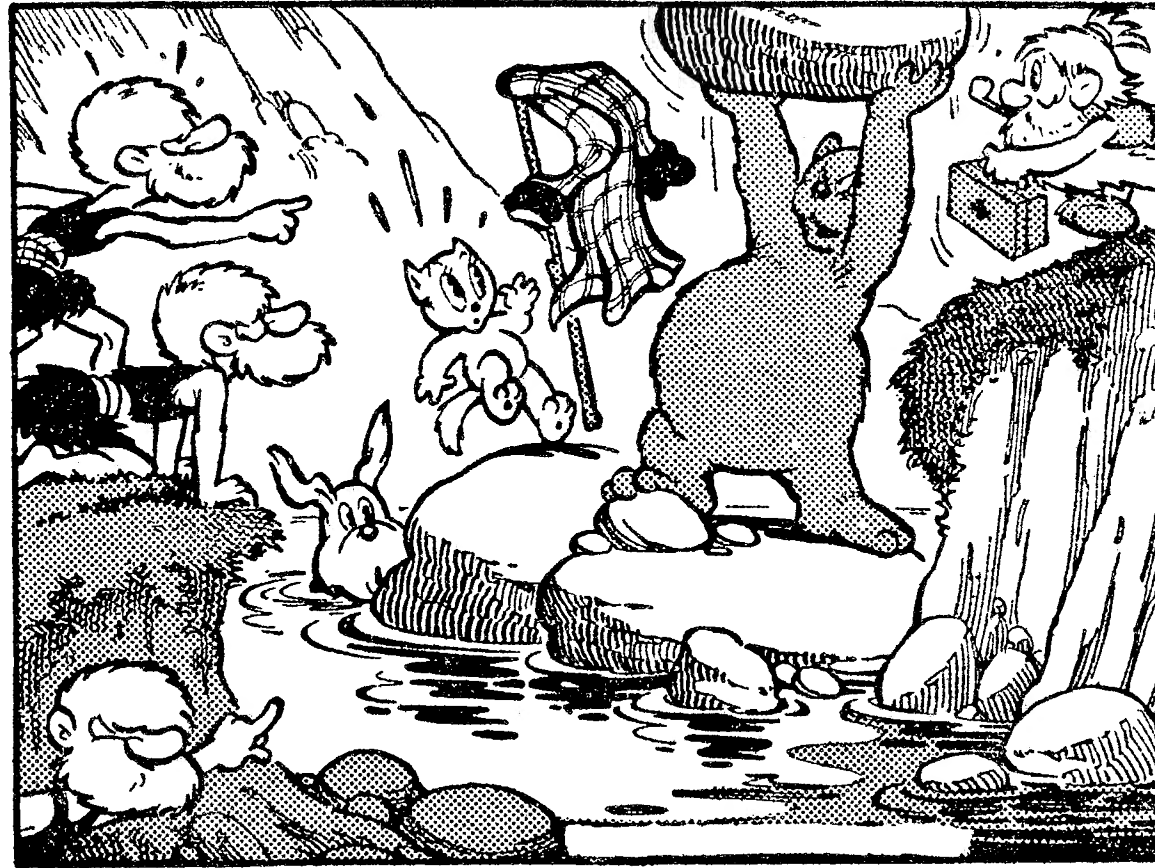
Een droef pruttelen vanuit de hoek, waarin de jasloze Heer Ollie zat, deed Tom Poes onmiddellijk weer naar het woord grijpen. „Ik geloof wel, dat het goed is om het goud voor een kuur te gebruiken," zei hij, „maar alléén de kuur van Heer Ollie is niet mooi genoeg. Misschien zijn er meer personen die er van kunnen profiteren..."

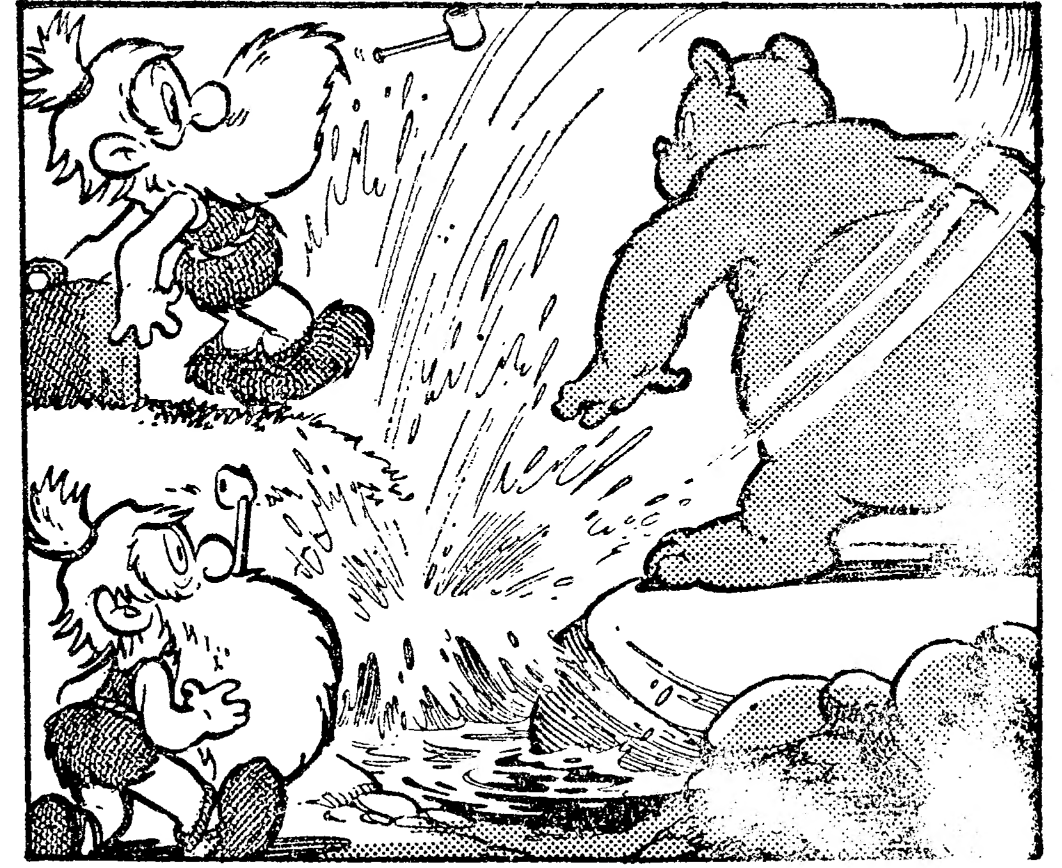
En op dit ogenblik dook ook de wakkere bediende Joost op. In de veiligheid van het water had hij verholen naar alles geluisterd, en nu achtte hij het zijn plicht om de mededeling te doen, die hem al zo lang op de lippen brandde.

„Als ik zo vrij mag zijn!" riep hij. „Alleen een stalen gestel zou kunnen verdragen wat Heer Bommel verdragen heeft! Verschoon mij, maar ik zou willen opmerken dat Heer Bommel geheel genezen is, als ik zo vrij mag zijn!"

TOM POES EN DE BOMMELKUUR 1986

De woorden, waarmee de welsprekende bediende Joost de totale genezing van Heer Bommel aankondigde, werden door niemand met zoveel diepe aandacht aangehoord als door de gewezen Asperasia-lijder zelf.

„Dat is heel treffend gezegd!" merkte hij op, terwijl hij zich langzaam verhief uit de schuilplaats, waar het ruwe schieten der Grumps en Knarsen hem in gedrongen had.

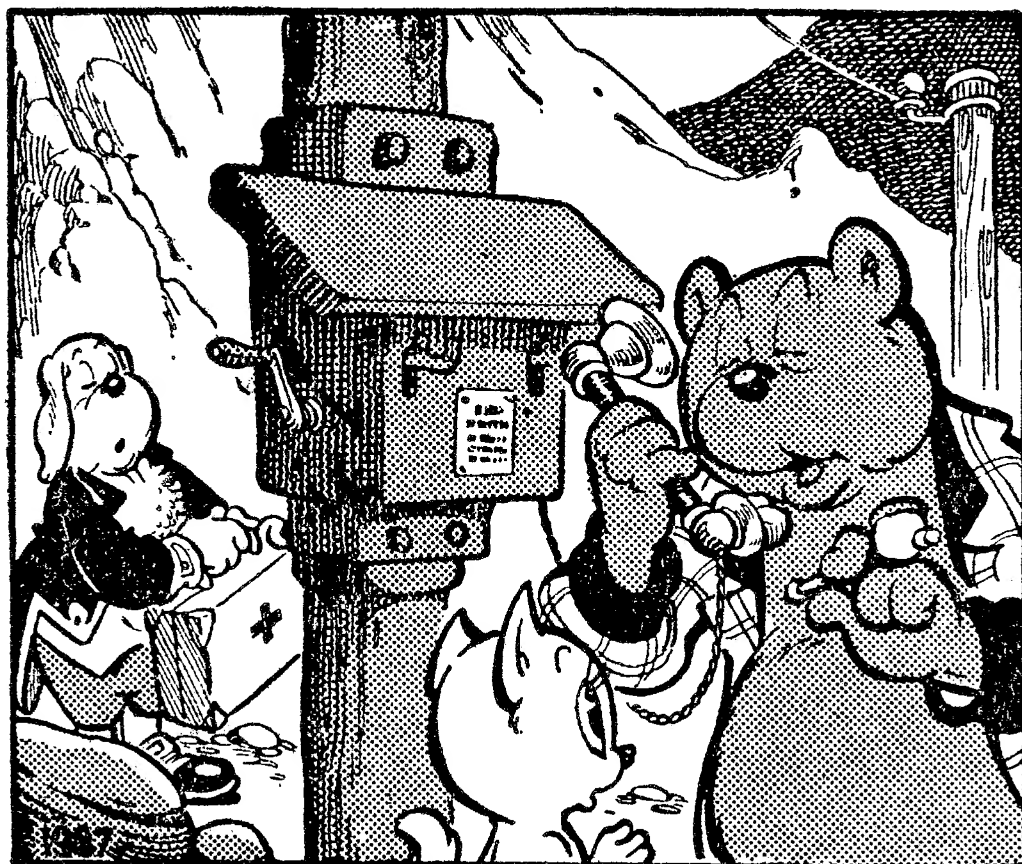
„Het is eigenlijk heel verbazingwekkend, wat ik allemaal doorstaan heb! Talloze pillen, vechtpartijen, achtervolgingen, ruwe taal en koude onderdompelingen ben ik te boven gekomen alsof het niets was. Menig zwakke natuur zou er aan ten onder zijn gegaan, maar niet een Bommel! Ik ben een volledig genezen persoon!"

Deze verheugende ontdekking bezielde hem zozeer, dat hij, zijn ongeklede staat vergetend, geheel te voorschijn trad in een ongemeen krachtige houding. De Grumps en Knarren hadden hem nog maar nauwelijks in het oog gekregen, of zij wilden zich weer op hem storten om hem oudergewoonte in de beek te werpen, maar deze keer voorkwam heer Bommel hen door met een eenvoudig gebaar een centenaars-zware keisteen boven zijn macht te tillen en met stentor-stem mede te delen: „Ik ben genezen! Geen spoor van overspanning meer! Wie mij thans nog een koud bad toe wil dienen, zal kennis maken met de krachten van een uitgekuurd Heer!"

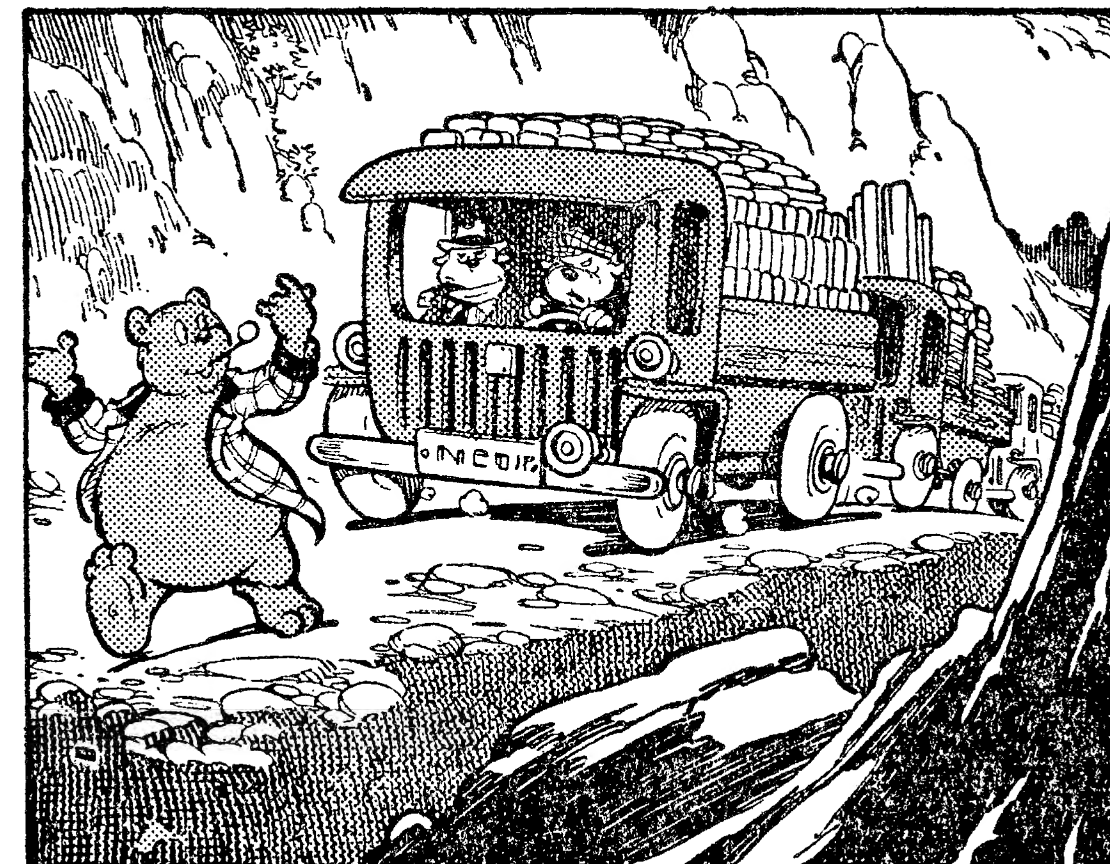
Vervolgens wierp hij de kei in de beek met zó grote kracht, dat de bergbewoners verschrikt opzij stoven.

„Eigenlijk ben ik een kracht-heer!" mompelde heer Ollie, zelf enigszins verbaasd, „men zou zelfs van een oer-heer mogen spreken!"

TOM POES EN DE BOMMELKUUR

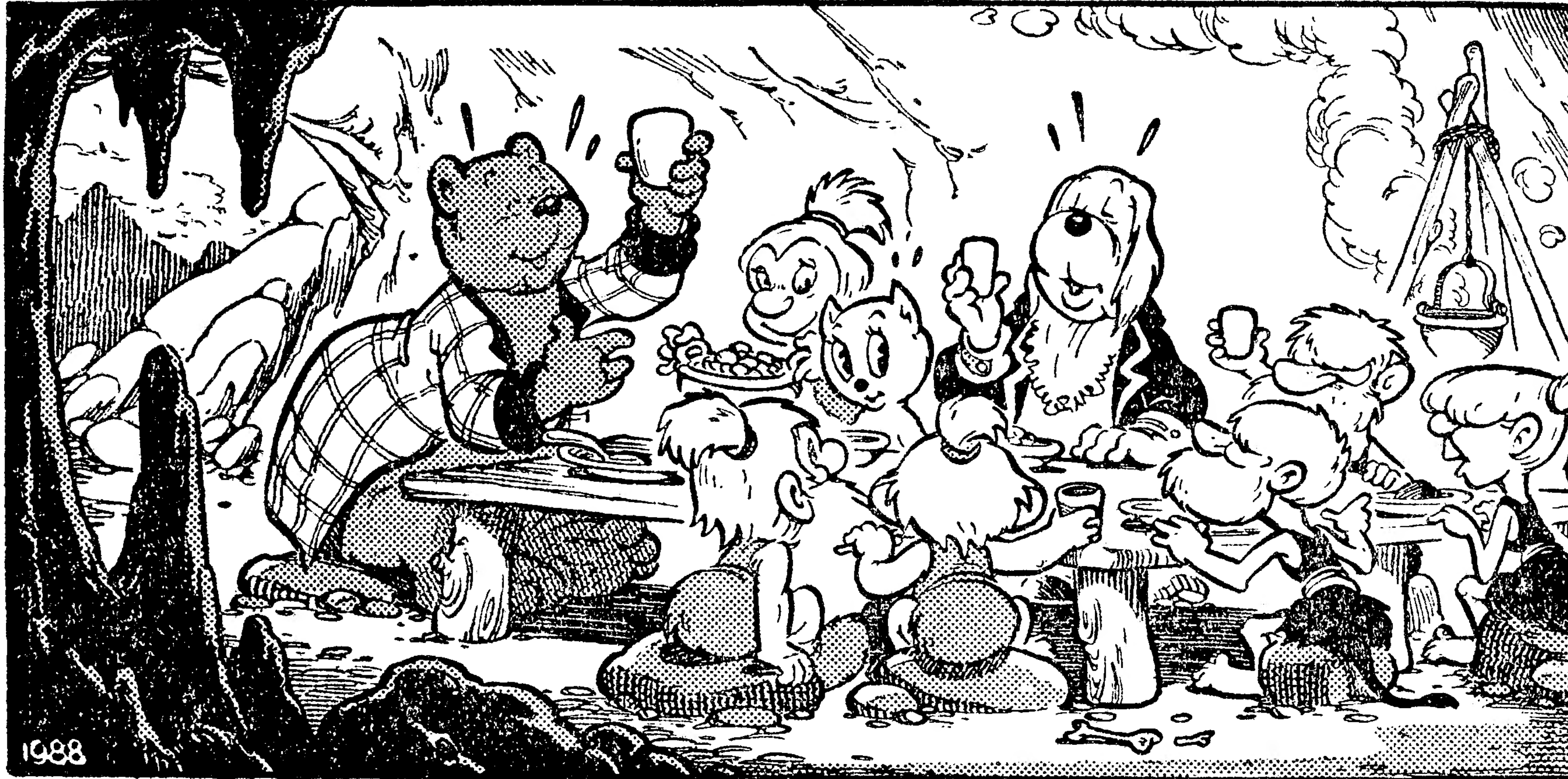
Hoewel de eenvoudige omstandigheden, waaronder zowel de Knarren als de Grumps leefden, getuigden van een uiterste soberheid, was toch het gebied van de Zwarte Bergen niet geheel gespeend van de zegeningen der moderne beschaving; en nu dit zo in ons verhaal te pas komt treft men er zelfs een bejaard, maar bruikbaar telefoonapparaat aan. Hiervan bediende heer Bommel zich op voortvarende wijze, want de gewezen zenuwlijder stelde zich bekwaam aan het hoofd van de werkzaamheden, die verricht moesten worden, nu de Grumps en Knarren hun pas-gevormde goud ten algemenen nutte aan wilden wenden. „Jaja — zend maar driehonderd ton cement, een aantal ijzeren bakken en enkele architecten!” zo kon men hem horen zeggen. „Geld speelt geen rol! U spreekt met heer Ollie B. Bommel!”

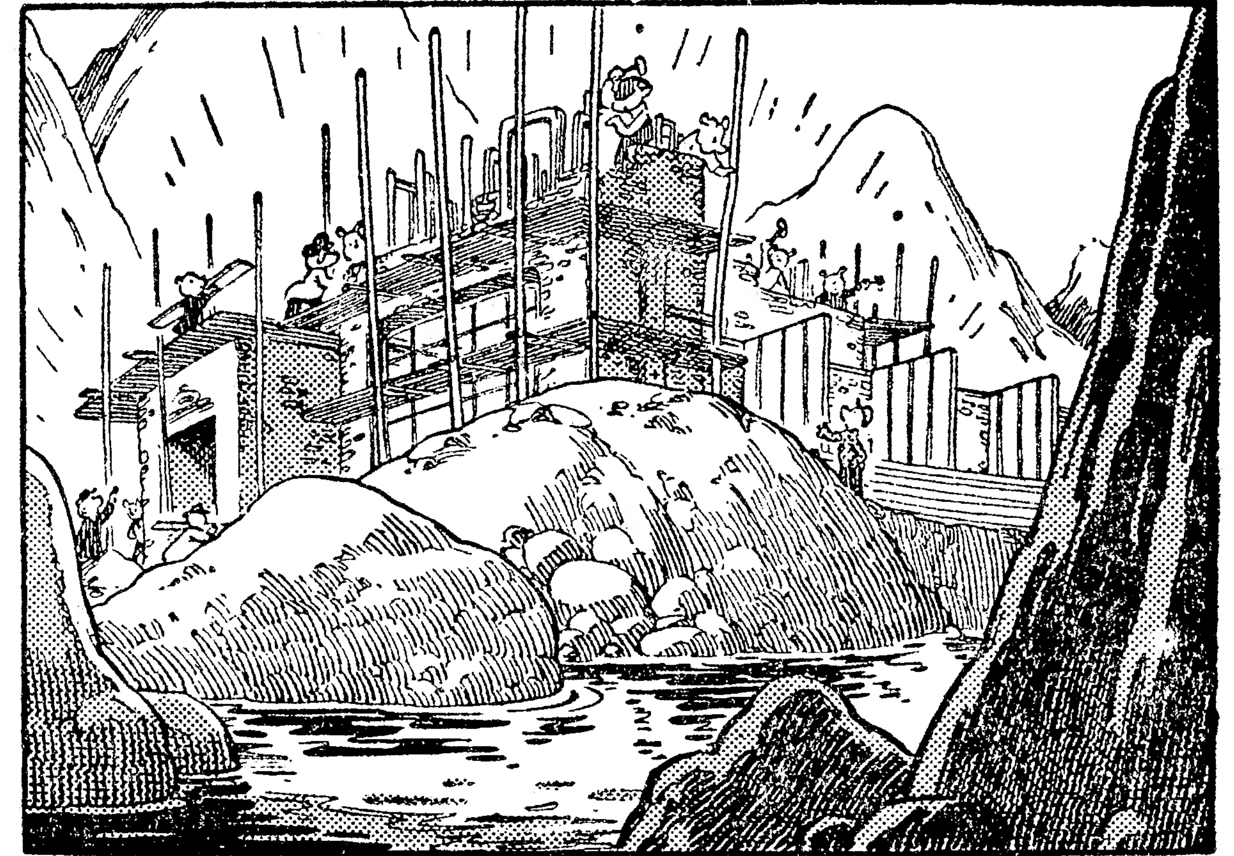
Het was maar goed, dat hij handelend optrad, want inmiddels had zich al een zekere onrust meester gemaakt van de Grumps en Knarren, die thans zonder vete om een gemeenschappelijk kampvuur hurkten.

„Proeh”, knorde de Grump-grootvader. „Zonder vete leven, bah! Saai, stil, hai!” En de meest-bejaarde Knar viel hem somber bij: „Suf, hoi. Tam. Vete mooi, ja. Zonder vete net lid worden van Verenigde Naties!” Hierop riepen alle Knarren: „Klots!” — een woord, dat op zó krachtige wijze afkeer uitdrukt, dat wij het niet in dit dagblad konden herhalen, wanneer het in het Knarse taaleigen verscheen.

Het was maar goed voor de verveelde volkeren, dat heer Bommel niet stil had gezeten. Reeds naderde de genezene aan het hoofd ener indrukwekkende stoet van bouwers en materialen.

TOM POES EN DE BOMMELKUUR

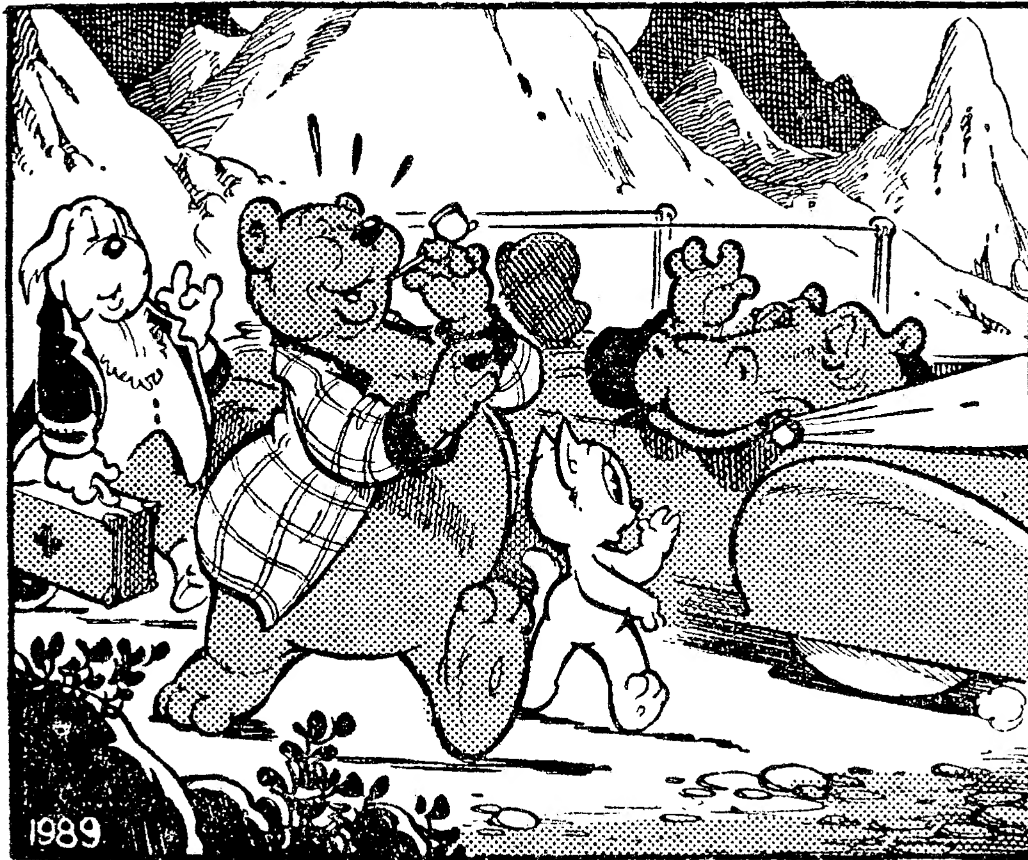

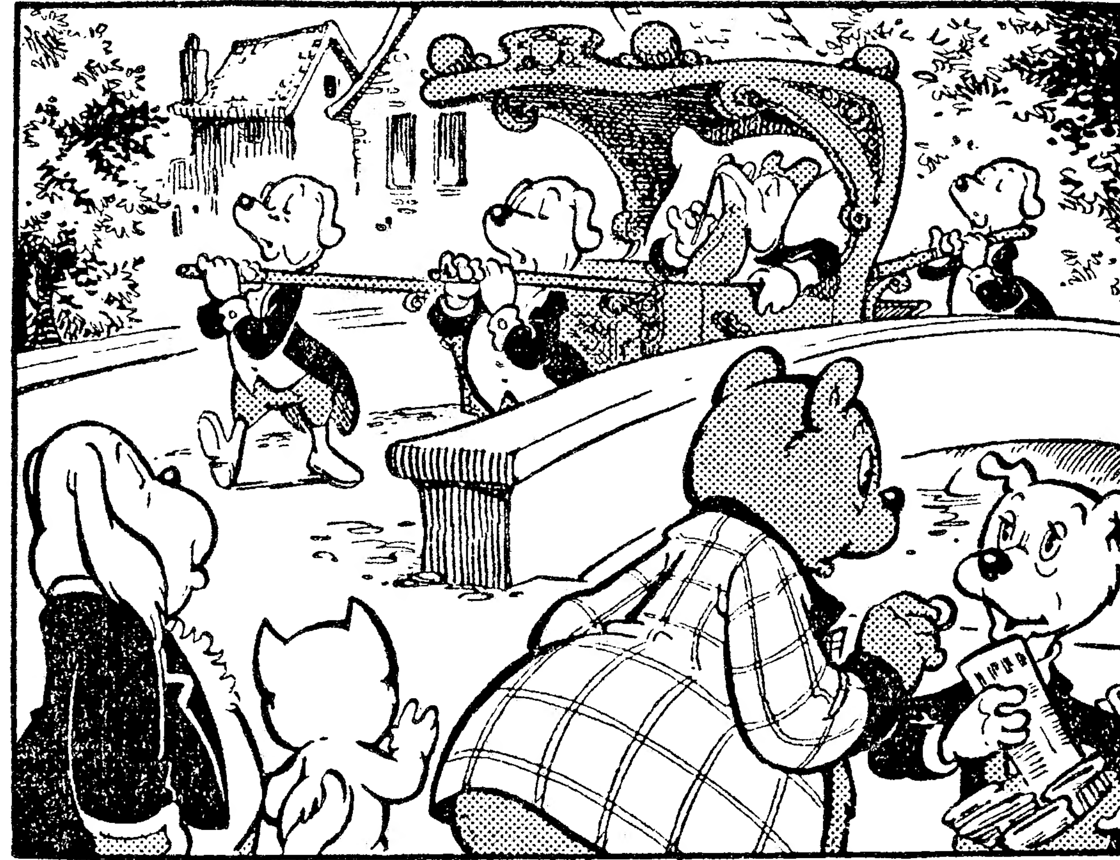
Het zal niemand verbazen, dat er thans met sobere middelen een stevig feestmaal werd aangericht. Het feit, dat er in de bergbeek overvloedig goud was gevonden, mocht zeker wel als heuglijk beschouwd worden en ook was een kleine festiviteit wel op zijn plaats nu de Grumps en de Knarren hun hardnekkige vete hadden opgegeven, na er eerst talrijke geschiedenisboeken vol jaartallen mee gevuld te hebben.

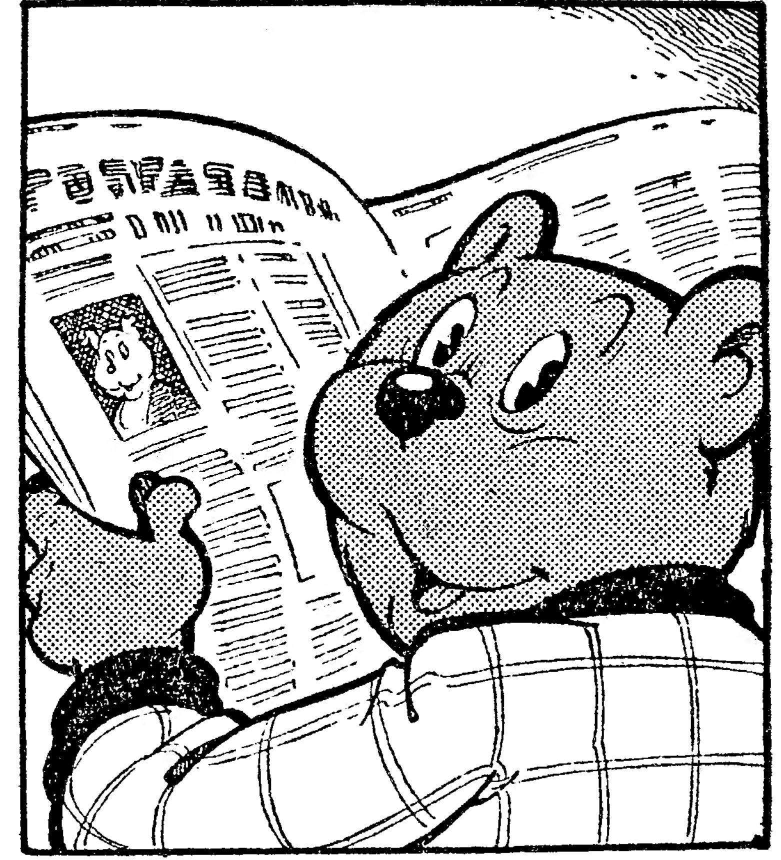
„Maar" — zoals Heer Bommel zo treffend opmerkte in de korte tafelrede, die hij bij deze gelegenheid hield — „maar dat alles zou niet tot stand zijn gekomen, wanneer ik niet met mijn vooruitziende blik hier mijn geruchtmakende kuur had volbracht. Mijn bediende Joost heeft natuurlijk heel aardig steeds het pillenkoffertje vastgehouden en mijn jonge vriend Tom Poes heeft het goud opgedoken op een wijze, die zelfs ik hem niet zou verbeteren en de Grumps en Knarren waren heel attent met hun baden en zo. En daarom lijkt het me aardig om nu een dronk uit te brengen op het ijzersterke Heren-gestel, waaraan wij allen zo veel te danken hebben, als u begrijpt, wat ik bedoel!"

Terwijl nu onder feestgejuich de glazen met geiten-karnemelk geheven werden, ging het grote werk aan de oever van de beek onverdroten voort. Het pas-gevonden goud deed een voorbeeldig sanatorium verrijzen, waarin de Grumps en Knarren ongestoord vermaak zouden kunnen vinden door het te water werpen van overspannenen.

TOM POES EN DE BOMMELKUUR 1989

„Het leven roept!" sprak heer Bommel, toen zijn overdadige gezondheid onomstotelijk bewezen was. „Een kuur op zijn tijd is heel aardig, maar een oer-heer lacht tenslotte om zo'n overspanninkje en gaat weer in het volle leven bruisen, als je begrijpt, wat ik bedoel. Dus nu niet langer gedraald, Tom Poes!" En met veerkrachtige schreden begaf hij zich op weg naar de bewoonde wereld, vergezeld door Tom Poes en gevolgd door Joost, die evenwel, als stipt bediende, het reis-apotheekje nog steeds met zich meevoerde om op alles voorbereid te zijn.

Toen zij aldus aan de voet van de Zwarte Bergen waren gekomen, werden zij gepasseerd door een glanzende dienst-auto, waarin zij verrast de ineengezakte gedaante van Burgemeester Dickerdack ontwaarden.

„Goede dag!" mompelde de hoogwaardigheidsbekleder terneergeslagen in het voorbijgaan. „Ik ben totaal overspannen.... vaarwel...."

„Bespottelijk! Een zwakke natuur!" merkte heer Bommel luchtig op. Het stemde evenwel tot nadenken, dat zij even later niemand minder dan de Markies de Cantecler ontmoetten, wiens sierlijke koets eveneens in de richting van de Zwarte Bergen getorst werd.

„Ondraaglijk nerveus...." hoorde men de beproefde edelman in het voorbijgaan fluisteren. Tom Poes was enigermate verbaasd, maar een inmiddels door heer Bommel gekocht dagblad bracht de oplossing.

„Belangwekkend sanatorium ontdekt!" zo las heer Ollie voor. „Talloze overspannenen uit de betere kringen maken zich op om genezing te zoeken in de Zwarte Bergen! De originele behandelingsmethode der bergbewoners heeft reeds menige kuur tot een opmerkelijk einde geleid!"

„Zo zie je, jonge vriend!", besloot heer Bommel voldaan. „Dat is een mooi pionierswerk geweest, al zeg ik het zelf. Een Bommelkuur! Een sterk heer kuurt opbouwend, als je begrijpt, wat ik bedoel!"

EINDE VAN DIT VERHAAL.